WILLIAM GILMORE SIMMS

Puteţi să o luaţi ca o comedie

sau

Povestea unuia din Tennessee

Editura Univers

CW

Clasicii

Literaturii Universale

Coperta colecţiei : *Vasile Socoliuc*

The Writings of W. G. SIMMS, vol. III
As Good as a Comedy or *The Tennesseean's Story*
University of South Carolina Press
Columbia, 1972

Toate drepturile asupra acestei versiuni
sînt rezervate Editurii UNIVERS

William Gilmore Simms

PUTEŢI SĂ O LUAŢI CA O COMEDIE

SAU

POVESTEA UNUIA DIN TENNESSEE

Traducere de SUZANA CARMEN DUMITRESCU

București, 1987

Editura Univers

„Am eu o socoteală anume ; — şi, de-ar fi numai să le faci vînt ăstor doi şarlatani, Jack Daw şi tovarăşul său, te voi cinsti în veci.“

BEN JONSON [1]

[1] *Epicoena sau Femeia taciturnă*, Actul IV, Scena 3. (n. tr.)

LUI HARRY PLACIDE [1]

DRAGUL MEU HARRY :

În tinereţea noastră, te-am preţuit cît pe o mie de comedii la un loc. De ce, oare, nu m-aş strădui să te răsplătesc, ce e drept, într-o manieră foarte modestă ? Tu însă nu vei avea habar, nici cît cei de la vamă, atunci cînd vreun păcătos de importator restituie, cuprins de remuşcări, taxele vamale neplătite, din ce fel de conştiinţă izvorăşte această umilă mărturisire. Este, te asigur, una cît se poate de onestă, chinuită doar de neliniştea că mica mea „comedie" s-ar putea să nu-ţi fie pe plac, tot atît cît m-au încîntat pe mine dintotdeauna comediile tale. Cu toate acestea mulţumeşte-te, nepreţuitule păcătos, cu filosofia lui Sancho şi nu căuta prea mult calul de dar la dinţi.

L'ALLEGRO

New York

[1] Henry Placide (1799—1870), celebru actor comic, pe care Simms l-a cunoscut la Charleston şi la New York. (n. tr.)

CUVÎNT ÎNAINTE

Nădăjduiesc din toată inima că titlul pe care-l poartă acest mic volum nu va induce în eroare pe nimeni. Acum, că l-am scris, nu sînt sigur că există ceva comic în paginile sale. Cred că nu am făcut nici un efort în acest sens ; iar de va sfîrşi prin a amuza, mă voi felicita singur pentru că deţin această înzestrare inconştientă ce-l surprinde, în primul rînd, pe posesorul ei. Dar nu, chiar dacă există vreo urmă de umor în naraţiunea ce urmează, aceasta nu mi se datorează mie — aş fi un păgîn să pretind aşa ceva. Nu sînt, de fapt, decît remarci din gurile altora şi nu-mi amintesc ca atunci cînd le-am auzit să fi fost aruncat în acea fericită stare de spirit ce-i face pe unii să strige triumfător : „Sessa ! lasă lumea în plata ei !" [1] *De-ar fi să mărturisesc sincer, m-aş asemui mai curînd celor din ordinul sever al călugărilor, care nu-şi rostesc niciodată rugăciunile în faţa unei căni cu bere. Nu văd în orice o glumă şi, cunoscîndu-mi slăbiciunea, mă străduiesc adesea să mă descotorosesc de ea, punîndu-mă cît mai strict în gardă. Aşa se face că, luptîndu-mă să plac şi să-mi arăt buna dispoziţie, gafez asemeni măcelarului doctorului Johnson* [2] *adus la teatru pentru a face reclamă*

---

[1] Citat aproximativ din Shakespeare, *Îmblînzirea scorpiei*, Actul III, Scena 3. (n. tr.)

[2] Aluzie la premiera piesei *She Stoops to Conquer* (Se umileşte pentru a cuceri), descrisă în *Memoriile* lui Richard Cumberland. Simms greşeşte, însă, numind-o prima comedie a lui Goldsmith. (n. tr.)

primei comedii a lui Goldsmith, apucîndu-mă să rîd la momentul inoportun şi după ce, pe feţele semenilor, s-a stins tot amuzamentul. E ceea ce mă face reticent cînd e vorba să mă pronunţ asupra umorului, ori să repovestesc întîmplări cu haz. Cu adevărat însă că nu mi-am propus nimic de acest gen. Titlul ales pentru volumul de faţă este motivat, într-o oarecare măsură, de stricta necesitate ; cu greu se poate afirma că ar fi fructul unei alegeri deliberate. Explicaţia o veţi găsi în Prologul *nostru, spre care mă grăbesc acum, făgăduind să-l fac cît mai scurt posibil, neavînd speranţa c-o să iasă şi hazliu.*

L'ALLEGRO

PROLOG

Eram nouă cu toţii, înghesuiţi ca vai de lume într-o diligenţă strîmtă, care alerga pe şoseaua ce leagă localitatea Madison, din Georgia, de Montgomery, statul Alabama. Cădea ploaia în noaptea întunecoasă. Drumul era prost, iar vizitiul tot atît de beat pe cît şi-ar fi dorit-o un sinucigaş în asemenea împrejurări. Avem cu toţii o imagine mai mult sau mai puţin vie despre o noapte întunecoasă şi ploioasă ; majoritatea oamenilor îşi pot face o idee şi singuri despre vizitiul beat al unei diligenţe — un individ spurcat la gură, împroşcînd cu înjurături, urît mirositor, plin de îngîmfare şi obrăznicie, pe deplin conştient de puterea sa asupra căluţilor şi pasagerilor şi căruia nu i-a mai rămas decît suficientă judecată pentru a dori să-şi folosească puterea, astfel încît să-i facă şi pe unii şi alţii să se teamă — căluţii de gîrbaci, iar pasagerii, de-o răsturnare. Dacă nu ştiţi însă absolut nimic despre un drum georgian pe vreme rea, şi în timpurile de care vă vorbesc, nu vă veţi putea face decît o imagine necorespunzătoare cu privire la nervozitatea ce ne stăpînea pe noi cei nouă, care, purtaţi de vehiculul nostru în noapte, hurducăind prin mlaştină şi ierburi stufoase, peste pietre şi cioturi de copaci, peste dealuri şi cîmpii — părînd o cursă tot atît de disperată ca aceea a Călăreţului Sălbatic din balada lui Bürger [1] — ne blestemam soarta ce ne încredinţase unui asemenea custode şi unei asemenea călătorii. Nu ne puteam vedea chipurile, în schimb ne auzeam vocile şi ne simţeam reciproc coapsele şi coatele.

— Haideţi ! Daţi-i drumul !

[1] Este vorba de baladele *Leonore* şi *Der Wilde Jäger*, de Gottfried August Bürger (1767—1794), binecunoscute în perioada „gotică" a mişcării romantice. (n. tr.)

— Te înghiontești în mine, străine, și ai niște ciolane al naibii de ascuțite.

— Îți cer iertare, dar...

(O hurducătură urmată de o zdruncinătură și ne rostogolim unii peste alții.)

— Acum socot că am pornit !

Rostogolirea bagajelor în fundul diligenței fu urmată de o cumplită învălmășeală a pasagerilor, care, amuțiți, încercau fiecare să-și mențină echilibrul, apucîndu-se de primul lucru ce le cădea la îndemînă.

— Se îndreaptă diligența ! zise unul.

— Ei, adevărat ? Mă bucur, răspunse altul, căci sper ca domnul să îngăduie acum capului meu să revină la locul său pe umeri.

Urmă slobozirea victimei și o scuză. Era într-adevăr nevoie de mai multe scuze. Eliberarăm numaidecît brațele, umerii și coapsele vecinilor noștri, inspăimîntați brusc de eventualitatea răsturnării, pe care numai printr-un miracol continuam să o evităm. Făceam schimb de păreri. Eram cu toții îngrijorați. Apelarăm la vizitiu ; strigarăm la el, implorîndu-l să mîne mai domol.

— Mai domol, la dracu' ! veni respingătorul răspuns, urmat de o plesnitură zdravănă de bici. Caii o porniră la goană mai nebunește decît oricînd, iar noi căzurăm pradă, fără speranță ori mîngîiere, spaimelor de tot soiul. Nu aveam nici un ajutor, nici o scăpare. Nu ne rămînea decît să fierbem în suc propriu și să ne murmurăm mînia. Răsunară blesteme, rostite nu numai cu voce tare, dar și cu adîncă simțire. În van încercam să ne înăbușim cu detașare filosofică nemulțumirile ; acestea erau ațîțate de remarcile unor tovarăși de drum mai puțin binevoitori. Chiar eforturile noastre de a ne ascunde spaimele ni le trădau îndeajuns celor suficient de stăpîni pe ei pentru a face descoperirea. Respectul de sine era însă restabilit de simpatia ce ne-o arăta majoritatea camarazilor noștri. Ne încercau felurite emoții — exponente modificate ale celei comune tuturor — modificate în funcție de vîrstă, temperament și educație. Felul diferit de a ne manifesta

emoţiile ne transforma într-un grup tocmai potrivit pentru un studiu al contrastelor dramatice. Ne-am fi putut juca rolul cît se poate de corect, fără îndoială, pe oricare *scenă* [1] în afară de aceea. Am fi putut păşi bărbăteşte, arătîndu-ne picioare mlădioase, dar nu pe scînduri care scîrţîiau şi trosneau, cuprinse parcă de convulsii, în vreme ce zburam la deal ori ne avîntam şuierînd prin mlaştini. Am fi prezentat totodată varietate caracterologică. Cei nouă pasageri ai noştri ar fi putut reprezenta tot atîtea State. Nicicînd nu se mai pomenise o atît de plăcută diversitate. Unul era învăţător, originar din Massachusetts. Căci unde nu întîlneşti dascăli trimişi de statul de baştină să propovăduiască aceeaşi eternă noţiune a misiunii sacre a puritanilor, precum şi virtuţile nepătate ale urmaşilor lor ? Geniul acelui stat era, fără îndoială, acela al unui pedagog, cu nuiaua într-o mînă şi abecedarul în cealaltă ! Era mai apoi un mecanic din Maine, un yankeu ciudat, autodidact, priceput şi perspicace, care-şi pierduse jumătate din degete făcînd experienţe cu maşinile sale şi se umfla în pene din pricina unei noi descoperiri ce avea să scoată la iveală „piatra filosofală“ a secolului al nouăsprezecelea — mişcarea perpetuă ! Principiul maşinistului nostru părea să se bizuie pe amabilitatea cu care nişte sfere, acţionate de un sistem de pîrghii, ar putea menţine în mişcare însuşi globul pămîntesc, fără intervenţia altor agenţi motori. Newyorkezul nostru era editor şi avea ca primă destinaţie New Orleans-ul, după care urma să se îndrepte spre Ashland, unde îşi propusese să-l viziteze pe zeul său politic [2]. Aveam printre noi şi un locuitor din Pennsylvania, care dădea impresia că ar fi simţit cum îl apasă pe umeri toată dizgraţia ce plutea asupra statului său ; şi un altul din Mississippi, căruia nu părea să-i pese de nimic altceva mai mult decît de faptul că nu se putea mîndri decît cu un singur vot în glorioasa acţiune de a-l înfrunta pe creditorul străin al Băncii Unio-

[1] Joc de cuvinte intraductibil : *stage* înseamnă „scenă“, dar şi „diligenţă“. (n. tr.)

[2] Ashland, reşedinţa lui Henry Clay (1777—1852), om de stat american, fost preşedinte al Congresului şi promotor al protecţionismului. (n. tr.).

nale [1]. Întîlnirea celor doi, tonul umil şi descurajat al unuia pe de o parte şi convingerile triumfătoare ale cauzei încununate de succes, de cealaltă, ofereau un contrast absolut încîntător. Principala nemulţumire a virginianului nostru era aceea că Tyler avea să fie ultimul preşedinte pe care-l dădea statul său Uniunii ; în vreme ce sud-carolinianul, pe care părea să-l cunoască foarte bine, îl consola asigurîndu-l că regretele sale se consumau în van, de vreme ce Uniunea nu va mai avea nevoie de un preşedinte pentru multă vreme. Îi plăcea să se complacă în ideea că dizolvarea acesteia era iminentă. „Uniunea", zicea el, „şi-a avut rostul ei la vremea respectivă. Acum însă şi-a trăit traiul." Georgianul, dimpotrivă, era pentru extinderea confederaţiei prin încorporarea cît mai multor state de la sud de noi, pe care am fi reuşit să le convingem la această alipire. Se îndrepta chiar atunci spre Texas, înarmat doar cu puşca, pentru a fi la faţa locului cînd se va pune problema de a da o mînă de ajutor în chestiunea anexării. Mai era apoi un călător din Carolina de Nord, un individ înalt şi şui din Tar River, care a dormit aproape tot drumul, în ciuda hurducăturilor şi opintirilor, şi care a vorbit numai (şi în mod constant) în somn şi atunci doar de grijile personale. Cel de al *nouălea* tovarăş de călătorie era o bomboană de băiat, un flăcău voinic din Tennessee, care ocupa mult mai mult loc decît i se cuvenea şi, înghesuindu-mă cu umărul, coapsa şi fundul, mă silea să mă restrîng la nişte dimensiuni mult inferioare celor la care mă credeam în mod obişnuit îndreptăţit. Nu se auzi însă nici o dojană şi nici o plîngere. Într-atît era de bun la suflet şi conştient de involuntarele sale abuzuri ; sau, cel puţin, de şovăielnic din pricina lor :

— Te-am cam înghesuit, *străine,* mă tem că te-am înghesuit, zicea el, lăsîndu-şi mîna pe umărul meu cu aerul unuia care îţi solicită toată indulgenţa posibilă.

[1] În 1832, preşedintele Andrew Jackson a respins proiectul de lege privind acordarea de noi privilegii pentru *Second Bank* şi în anul următor a transferat depunerile guvernului la băncile de stat. Statele vestice — reprezentate aici de călătorul din Mississippi — se opuneau acestei bănci, în locurile unde era foarte puternică şi lucra în interesul statelor comerciale din est — reprezentate aici de eroul penssylvanian. (n. tr.)

Nici dacă m-ar fi făcut sandwich nu m-aş fi putut împiedica să-l asigur numaidecît că nu mă înghesuia cîtuşi de puţin.

— Ei, zise el, mă bucur să te aud spunînd acest lucru ; mă temeam să nu mă fi întins peste dumneata ; dacă aşa ar fi stat lucrurile, nu ştiu ce m-aş fi făcut ; căci uite, în partea de-aici, dacă poţi să vezi, şuncile îmi atîrnă cam greu peste omul ăsta care nu stă o clipă locului, iar cu genunchiul îl înghiontesc rău de tot pe bărbatul din faţă în coapsă. De fapt, el mă înghesuie pe mine — are nişte ciolane al naibii de ascuţite !

Bărbatul din faţă, care nu era altul decît dascălul yankeu, mormăi ceva cu voce joasă, cum că un bărbat cu dimensiuni atît de neobişnuite ar trebui să-şi rezerve două locuri într-un mijloc de transport în comun, sau să-şi facă rost de unul personal. Eu i-am prins cuvintele, dar cel din Tennessee, ba.

— Sînt aşa cum m-a lăsat Dumnezeu, continuă el, ca şi cum şi-ar fi cerut scuze, şi de te mulţumeşte asta cumva, străine, află că n-aş fi atît de lăbărţat, de-ar fi după voia mea şi de s-ar putea să fiu croit încă o dată. Dar cum nu-i nădejde de aşa ceva, nu mă plîng, de nu te plîngi dumneata.

Cum mă puteam plînge după ultimele lui cuvinte — să te plîngi de un om care-şi simţea năpasta cu o conştiinţă atît de plină de remuşcări ! Dascălul avea ceva de spus. Tonul său era extrem de indignat, dar prea coborît pentru a ajunge la urechile tennesseeanului. Binevoitoarea mea acceptare a voluminoasei sale persoane îmi cîştigă, pare-se, afecţiunea lui, dacă, într-adevăr, exageratele lui dimensiuni şi inevitabila mea vecinătate nu le meritau îndeajuns. Şuncile coapselor lui se proptiră şi mai abitir în mine, ameninţînd să mă acopere cu totul, în vreme ce braţul său uriaş îmi înconjură grumazul într-o îmbrăţişare ce i-ar fi făcut cinste şi Uriaşului Irlandez [1]. Era un adevărat noroc că înăuntrul diligenţei nu aveam nici un nemernic îmbufnat de genul celui care stăpînea pe capră. Dacă pe acesta din urmă îl înjuram, între noi ne înţele-

[1] Cel mai înalt schelet cunoscut aparţine irlandezului Charles Byrne (1761—1783) — 2,16 m. (n. tr.)

geam. Dacă afară urla furtuna, înăuntru domnea destulă pace ; şi era minunat, ţinînd cont de deosebirile dintre noi şi de multele prilejuri de nelinişte şi nemulţumire ce le aveam ! Supăraţi şi îngrijoraţi de înrăutăţirea vremii de afară, reuşeam să menţinem o atmosferă mai prielnică înăuntru ; afuriseniile noastre se abăteau asupra vizitiului ; între noi nu se schimbau decît replici politicoase ; bunăvoinţa, dacă nu bunadispoziţie, ne menţineau în acea atitudine sobră pe care o aveam unii faţă de alţii, cînd nu te superi de libertatea ocazională pe care şi-o permite careva cu tine şi cînd tolerezi familiarismul unui necioplit pe care, cu alte prilejuri, abia de te-ai face să-l cunoşti. Simpla bunăvoinţă nu este însă în măsură să dăinuie la nesfîrşit, dacă se adaugă necontenit oboseala extenuantă a unei călătorii precum era a noastră. Ca printr-un consens tacit, toţi cei de faţă părură să simtă necesitatea de a face un efort pentru a-şi risipi tristeţea. Este drept că bărbatul din Maine vorbea despre maşini, iar cel din Massachusetts despre Webster ; primul se pierdea în accesorii mecanice, al doilea în maxime, dar chiar caracterul mărginit al schimbului lor de opinii ne arunca în braţele unei monotonii şi mai obositoare decît rostogolirea roţilor în noroiul drumului. Povestea însufleţită a celui din Mississippi despre urmărirea şi spînzurarea tîlharilor Yazzo [1] — acea tragedie teribilă care încă îşi mai aşteaptă cronicarul — ne aruncă în curînd pe un făgaş mai plăcut, pe care se înscrise şi georgianul cu o relatare despre experienţa sa în prinderea aligatorilor, la vreme de iarnă, cu ţăruşi. Lui îi urmă cel din Carolina de Sud, care ne povesti despre o faimoasă încăierare la care fusese de faţă cu un an în urmă în compania unor abolişionişti în New Haven, şi care îşi încheie relatarea cu o elocventă demonstraţie a necesităţii înfiinţării unei Confederaţii sudiste pînă în iulie următor. O controversă aprinsă se încinse între el şi reprezentantul din Massachusetts, cu care prilej fură puse în discuţie nemulţumirile şi zîzaniile dintre cele două state. Carolinianul sfîrşi prin a-i propune ad-

[1] Mai mult de douăzeci de jefuitori de drumul mare şi ucigaşi din banda lui Murrell fuseseră prinşi şi spînzuraţi în 1835. Simms folosise deja subiectul în romanele sale, *Richard Hurdin* (1839) şi *Border Beagles* (1840). (n. tr.)

versarului său, pe un ton grav, ca teritoriul Carolinei de Nord să fie folosit de statele beligerante în scopul rezolvării disensiunilor lor în singurul mod bărbătesc şi echitabil : prin recurgerea la *ultima ratio.* Disputa lămurită în felul acesta — căci ciudata propunere păru a-l pune în încurcătură pe învăţăcelul lui Webster —, avurăm cu toţii cîte ceva de spus, oprindu-ne fiecare la îndeletnicirea noastră favorită. De aici se trecu uşor la povestire şi anecdotă, şi pînă şi omul nostru din Carolina de Nord se deşteptă cu un mormăit, pentru a ne face o strigare cum se obişnuieşte în „bătrînul stat de la miază-noapte", auzită de la străbunică-sa, pe care o găsea cea mai desăvîrşită producţie în materie de cîntec combinat cu povestire, ce se revărsase în urechile muritorilor din vremea profeţilor pînă în zilele noastre. Era vorba de una din multele balade populare rudimentare, pe care cu nesocotinţă am lăsat-o să se piardă cu vremea, ce povestea despre faptele şi sfîrşitul piratului Barbă Neagră, „în timp ce naviga" spre şi dinspre porturile Ocracoke şi Pamlico. Tonalitatea era aceea a unui bocet şi povestea ar fi fost lungă şi plicticoasă, de n-ar fi intervenit un agent providenţial, al cărui secret rămîne nedezlegat pînă în ziua de azi. Constatarăm că vocea cîntăreţului, acordată la început la tonalitatea cea mai înaltă, coborî treptat cînd se apropie de sfîrşitul celui de al doilea catren, se transformă într-o tărăgănare slabă şi tremurătoare mai înainte de a-l fi început pe al treilea şi se stinse brusc în mijlocul celui de al patrulea. Nu ne încumetam nici unul să încercăm a dibui pricina unei întreruperi ce nu displăcea nimănui. După ce acest „bard melodios" din Tar River se cufundase la loc în somn, el nu ne înştiinţă de aceasta nici măcar printr-o şoaptă. Nu ne-a prevenit că avea să adoarmă şi nici nu ne-a binecuvîntat cu urmarea baladei. Noi eram pe deplin mulţumiţi să-l lăsăm în voia lui şi nu i-am pretins niciodată să ne spună şi restul. Se va trezi, probabil, să o ducă la bun sfîrşit, dar în compania cui şi în care diligenţă, şi după cît timp de odihnă e imprudent să ghicim şi nici nu e de datoria noastră.

Tăcerea lui nu întristă pe nimeni. Se grăbiră să-i ia locul alţii şi, în scurt timp, ne transformarăm într-o companie cu adevărat veselă. Furaţi de interesul crescînd al

diferitelor istorisiri, am uitat o vreme de drumurile proaste şi de vizitiul beat, de care ne reamintea dureros cîte o zdruncinătură ocazională sau vreo înjurătură de pe capră, la care ne astupam urechile aproape tot atît de ferm precum Ulise în vreme ce luneca printre cîinii Scyllei. Este drept că guriştii noştri nu te amuţeau de admiraţie, iar povestitorii, nici atît ; nevoia ne făcea însă să fim indulgenţi şi gusturile noastre se potriveau circumstanţelor. Abia după ce toţi cei de faţă părură a-şi fi epuizat resursele, eforturile lor sucombînd în producţii scurte şi firave — doar la rare intervale mai aprinzînd scînteia umorului vreun vreasc uscat — abia atunci, prin urmare, uriaşul nostru din Tennessee, care se menţinuse pînă atunci într-o tăcere modestă, ca şi cum nu l-ar fi încercat cîtuşi de puţin ambiţiile de *raconteur*, se deşteptă brusc, scuturîndu-se cam în felul unui cîine de rasă Terra-Nova, tocmai ieşit din apă.

— Străine, îmi zise el, de eşti atît de bun încît să te *strîngi* puţin, atît cît să-mi eliberezi braţul, ca să-l pot mişca în voie, am să-ţi destăinuiesc ceva în legătură cu nişte evenimente ce mi-au ajuns la cunoştinţă cu un an ori doi în urmă, pe cînd mă aflam în Florida.

Să mă „strîng" — cum se exprimase atît de pitoresc vecinul meu — într-o poziţie şi mai adunată decît aceea la care fusesem silit pînă atunci era peste putinţă. Mă puteam însă mişca puţin, în aşa fel încît să-l mulţumesc şi pe el şi pe mine, şi asta era tot ceea ce dorea cu adevărat. Am izbutit, după un efort disperat, să-i dau satisfacţie, şi, într-o oarecare măsură, şi mie.

— Parcă nu pot să vorbesc în largul meu, dacă nu am mîinile libere, continuă el pe un ton de scuză. Limba şi braţul trebuie să acţioneze cumva în comun, ori altfel nu sînt nici pe jumătate eu însumi. E ca atunci cînd, repezindu-te asupra inamicului, ai putinţa să şi strigi, iar asta-ţi dă avînt, de te simţi puternic şi întărîtat ca un lup. Am mai simţit eu asta. La fel şi cînd vorbeşti. Dacă poţi să dai din mîini, cuvintele-ţi vin ca de la sine, şi taman cele mai potrivite. E cum zic oamenii : vorba şi fapta ! Se ajută grozav una pe alta. Fiind noi acum aşa de strîmtoraţi în această diligenţă, am să mă străduiesc să mişc braţele cît mai puţin posibil ; căci, după cum

îţi dai seama, s-ar putea ca, fără nici o intenţie, să-i dau unuia, aşezat de-o parte sau de alta, impresia că am vrut să-l lovesc ; vreau să zic, aşa, înfierbîntat şi luat de focul discuţiei. Mi s-a întîmplat asta nu o dată, cu totul fără voia mea. De data asta vreau să-mi pun pavăză însă şi te rog mult să nu te superi. Sînt sigur, domnilor, că de nu vă va deranja felul cum mă mişc, chiar dacă-i oleacă smucit, pe mine, unul, nici atît !

Iată un ins cu adevărat admirabil ! În elocinţa lui, putea să-mi ia muştiucul cu pumnul lui de boxer şi iată că, dacă pe mine faptul nu mă deranja cu adevărat, pe el îl lăsa cu desăvîrşire rece ! Greu să-ţi dai seama la ce şcoală îşi dobîndise filosofia ! Era, fără îndoială, una tot atît de netulburată precum aceea a sfîntului Omer [1], lipsită în schimb de rafinamentul ei. Bunul-simţ cerea, în cazul că nu puteam scăpa cu totul de gesturile lui, să i le pîndesc cu un ochi cît mai vigilent. Calea cea mai sigură ar fi fost aceea de a respinge povestirea din pricina acompaniamentului gesticular, aş fi părut însă nepoliticos şi m-aş fi putut expune acuzei că sînt fricos. Pe lîngă aceasta, mă încerca oarecum curiozitatea să văd ce soi de povestire poate emana de la o asemenea sursă şi prea aveam cu toţii nevoie de amuzament, pentru a descuraja braţul ce se oferea să lucreze în folosul nostru. Aşa se face că, după ce i-am sugerat cu timiditate că decent ar fi să recurgă la cît mai puţină acţiune, am urmărit în continuare cu destulă îngrijorare momentul redeschiderii acelor fălci dintre care, ca să spunem adevărul, indiferent de delicatesele ce lunecau uneori înăuntru, aveam slabă speranţă să iasă vreodată ceva de doamne ajută. El însă nu se grăbea să înceapă. Îşi avea mai întîi comentariile preliminare asupra celor întîmplate mai înainte. Tăcerile lui anterioare păreau să se datoreze obiceiului de a da dintr-o dată toată mîncarea pe gît şi a o digera mai apoi în tihnă. Aveam să auzim în continuare judecata sa critică asupra povestirilor depănate pînă atunci...

— Mi-au plăcut grozav unele din isprăvile pe care le-aţi istorisit, prieteni, zice cel din Tennessee, şi unele, ce nu par deloc zeamă lungă, m-au pus serios pe gînduri.

[1] Sfîntul Omer (595—670), episcop de Thérouanne. (n. tr.)

N-am să dau exemple, doar atîta am să spun, că, după părerea mea, fîrtatul mărunţel de colea, care-mi intră cu şoldurile în părţile moi ale genunchiului la fiece coborîre în pantă (magistrul din Noua Anglie) n-a scos din a sa atît cît ar fi putut. Cu toate că asta s-ar putea datora împrejurărilor nefericite, iar nu lipsei sale de har. Învăţătura ce se desprinde din ea, dacă lucrurile s-au petrecut cum ne spune, este aceea că toată comunitatea ar fi trebuit să fie pedepsită la sînge pentru că a îngăduit ca sărmana fată să fie atît de nedreptăţită. Pe Dumnezeu din cer ! Eu unul aş lupta oricînd şi oricum numai ca să-i fac pe oameni să-şi dea seama că sărmana femeie nu trebuie să aibă doar ea singură de suferit !

Lipsindu-ne temperamentul, tonul şi maniera omului nostru din Tennessee, ne-ar fi greu să-i urmăm argumentaţia şi să arătăm pe ce se întemeiau nemulţumirile lui privitoare la bună-cuviinţă, pricinuite de povestirea yankeului. Era vorba de una din crudele istorii de seducere, atît de frecvente în marile centre comerciale, în care victima apare ca unica parte care are de suferit, iar călăul, drept cel care se pune la adăpost, dacă nu reuşeşte chiar să-şi atragă asupra sa simpatia. Naratorul o prezentase ca un fapt cunoscut personal, întîmplat în oraşul său de baştină. Neajunsul felului său de a povesti, pe care tennesseeanul fusese capabil să-l intuiască, dar nu şi să-l definească, era modul detaşat şi rece de a prezenta detaliile tragediei, dovedindu-se incapabil de a simţi indignarea pe care povestirea sa o inspira tuturor celor care o ascultau.

— Îţi zic eu, străine, că asemenea lucruri nu se pot întîmpla în Tennessee, iar de s-ar întîmpla, n-ar afla nimeni. În primul rînd ai auzi de moartea fetei, care, poate, n-ar fi cîtuşi de puţin suferindă. Dar mai degrabă ar muri ea numaidecît, de o mie de ori, decît s-ajungă a se face de ruşine prin gura vreunei rude. Iar de s-ar întîmpla totuşi ca povestea să răsufle, s-ar găsi careva — frate, prieten ori văr, ori poate propriul ei tată, ori chiar un străin, unul din lumea mare, ca mine — care să pună mîna pe armă pentru ea, astfel încît ticălosul cu suflet negru să nu scape basma curată. N-am de gînd însă să-ţi mărunţesc acum povestea. Mai curînd socot că nu poate fi

adevărată, aşa cum o spui dumneata, străine. Nu-l pot crede atît de nemernic pe individul ăla, Compton, şi nu pot avea o părere atît de proastă despre concetăţenii dumitale, încît să-mi închipui că i-au îngăduit să-şi ia tălpăşiţa, fără măcar o zgîrietură. Gîndesc că nu-i decît o istorie inventată, menită să întristeze oamenii, aşa că n-am să cred o iotă. Cea pe care o voi spune eu, în schimb, e purul adevăr. S-a întîmplat cuvînt cu cuvînt, avînd girul cel mai de încredere cu putinţă. De fapt, în parte o cunosc eu însumi, după cum veţi vedea cînd vom ajunge acolo. E drept însă că, în cea mai mare parte, am auzit-o din gura altuia. E o poveste ce mi-a ajuns la ureche în Florida, cînd m-am dus să lupt cu indienii seminolezi [1]. Vă amintiţi atunci cînd trupele federale s-au răfuit cu indienii, revărsîndu-şi ici şi colo lungile coloane şi nefăcînd nici o ispravă, ascultaţi cuvîntul unui bătrîn pădurean, încît a trebuit să punem tot noi umărul, băieţii din Tennessee. Ne-am adunat o mînă de voluntari — mă număram şi eu printre ei. Am pornit la atac, plănuind să ne abatem ca un uragan şi să facem prăpăd printre pieile alea roşii. Nu s-a dovedit însă o treabă uşoară pînă la urmă şi nu cred că noi, cei din Tennessee, ne-am descurcat mai bine ca alţii. N-a fost vina noastră, de asta să fiţi siguri, căci ne-am fi luptat ca leii şi i-am fi spulberat, dacă mizerabilii ar fi ieşit la atac. S-au strecurat însă pe de lături şi toată gloria ce-am dobîndit-o în campanie nu-i mai mare decît urechile unui ac de cusut, din cele mai subţiri. Am avut însă cîte ceva de învăţat din toată afacerea şi nu-mi pare rău că m-am dus. Una din întîmplările pe care le-am auzit îmi pare mai neobişnuită decît toate celelalte. Într-o diligenţă am auzit-o şi, de-aş putea eu să vă povestesc, aşa cum am auzit-o la rîndu-mi, sînt sigur că aţi zice cu toţii c-*o putem lua ca o comedie!*

— *O putem lua ca o comedie!* exclamară toţi din jur, plini de speranţă. S-o auzim, s-o auzim, răsună nerăbdător corul spiritelor aţîţate.

— Chiar, tennesseeanule, dă-i drumul degrabă, strigă dintr-o dată georgianul.

[1] Primul război cu indienii tribului Seminole s-a purtat în anii 1817—1818. Cel de-al doilea a început în 1835, sub preşedinţele Andrew Jackson. (n. tr.)

— Fă-ne plăcerea, îl rugă condescendent cel din Carolina de Sud.

— Dă-i înainte, bătrîne, strigă cel de pe Mississippi, răsucindu-se de pe banca din mijloc a diligenţei şi coborîndu-şi ca un mai mîna puternică peste întinsul spaţiu al coapselor pe care şi le revendica tennesseeanul, revărsîndu-şi-le în mare parte peste trupurile vecinilor. Stăruitoarea rugăminte fu urmată cu promptitudine de maşinistul din Maine, de fostul editor din New York şi chiar de limfaticul pelerin din Tar River, care, deşteptîndu-se din paradisul său de somn şi vis, strigă cu voce tare, într-o semitrezie extatică :

— O comedie, o, da, zi-ne o comedie. Mă dau în vînt după comedii.

— Să te vedem că-ţi ţii făgăduiala, zise newyorkezul, şi de-o fi cum spui, i-o trimit lui Harry Placide.

— Harry Placide ? repetă cel din Tennessee, întrebător.

— Marele comedian american ! îl lămuri newyorkezul. De s-o dovedi o poveste reuşită, o scriu şi i-o trimit lui Harry. Va scoate el o comedie din ea, dacă are stofă.

Lăsăm la o parte tot ceea ce a spus newyorkezul cu această ocazie întru proslăvirea comediei şi a lui Harry Placide, ca şi a surselor indigene ce puteau fi valorificate de muza comică, mai ales că, în mijlocul celei mai laborioase părţi a dizertaţiei sale, cel din Mississippi îl răni grozav, repezindu-l :

— Oh, tacă-ţi gura, străine, şi nu-ţi mai bate capul cu actorul mai înainte de a avea piesa.

Sugestia nu era lipsită de temei. Omul nostru din Tennessee părea să se teamă că făgăduise prea mult. El reflectă cu prudenţă asupra titlului povestirii sale, descoperind, pare-se, pentru prima oară că între „comedie“ şi „povestire“ era o deosebire.

— Comedie, repetă el, o comedie ! Păi să vedeţi, domnilor, cînd am auzit istoria asta pentru prima oară, toţi cei de faţă au zis că „poate fi luată ca o comedie“ şi aşa mi s-a părut şi mie. Şedeam în jurul unui foc de tabără şi poate că starea noastră sufletească era de aşa

fel, încît să găsim în orice lucru ceva comic. S-ar putea ca, aşa cum o spun eu, povestea să nu semene cu o comedie, că eu nu mă dau mare la chestii din astea. Socot însă că de l-aţi fi văzut şi auzit pe individul care ne-a spus-o prima oară la unul din focurile alea de tabără de pe malul rîului Withlacochee, aţi fi zis şi dumneavoastră ca noi toţi : „putem s-o luăm ca o comedie".

— V-a făcut să rîdeţi ? întrebă de-a dreptul cel din Noua Anglie.

— Să rîdem ? Cred că unii au rîs, iar alţii nu, veni răspunsul simplu şi lămuritor. După cum vedeam eu lucrurile, nu prea erau de rîs, dar despre asta vom vorbi la urmă. Parcă era prea ciudată povestea, ca să te facă să rîzi, cu atît mai mult cu cît ştiam că nu-i decît adevărul adevărat şi că s-a întîmplat aici, într-unul din ţinuturile astea apusene ale Georgiei.

Auzind aceasta, georgianul interveni încrezător :

— Cred că ştiu despre ce-i vorba. Am auzit şi eu întîmplarea.

— Foarte bine, atunci spune-o mai bine dumneata, rosti rece tennesseeanul.

— Oh, nu, se retrase cu modestie georgianul.

— Ba da, de ce ? Dacă o cunoşti, se cheamă că ai un drept asupra ei, căci e din ţinutul dumitale de baştină şi mi-nchipui că o poţi depăna cu mai mult har decît mine. Eu unul sînt mai mărginit la lucruri din astea, n-am darul vorbirii şi-mi face tot atîta plăcere să te ascult, cît aş simţi de-aş vorbi eu însumi.

— Prostii ! exclamă georgianul. Dă-i drumul mai departe, omule. Ştiu că sînt un ins cam înfumurat, dar nu văd de ce trebuie să mă sileşti dumneata s-o mărturisesc.

— Dă-mi mîna, băiete ; eşti un bun ochitor, văd, deşi, poate, olecuţă prea grăbit să apeşi pe trăgaci.

Urmă o strîngere de mîini în întuneric, după care cel din Tennessee continuă.

— Întîmplarea pe care am să v-o povestesc s-a petrecut nu cu mulţi ani în urmă într-unul din ţinuturile apusene ale Georgiei ; mai trăiesc încă mulţi din cei care pot să vi-i arate cu degetul pe eroii povestirii. Pe unii i-am

cunoscut şi eu. În cele ce vă voi istorisi, trebuie să căutaţi mai mult adevărul decît farmecul, căci în privinţa celui dintîi vă pot garanta, dar despre al doilea nu sînt în măsură să-mi dau cu părerea. Nu-s eu ăla care să-i facă pe oameni să rîdă, după cum nici să-i fac să plîngă, nu-i vorbă. După cum vedeţi, sînt tot atît de bun şi cînd e vorba de comedie, şi de tragedie, sau de amîndouă la un loc. Recunosc însă că o glumă nu are de cîştigat, ieşind din gura mea şi, dacă aşa stau lucrurile...

Noi am pus capăt *viva voce* acestor preliminarii ; redus astfel la tăcere, omul nostru din Tennessee îşi lăsă la o parte toate ifosele şi-i dădu drumul. El ne relată, într-un stil direct şi simplu, întîmplările pe care le veţi găsi în capitolele următoare. Nu avea talentul unui umorist, cu toate că ne făcu să intuim în ce constau valenţele umoristice ale povestirii lui. Ceea ce m-a atras pe mine a fost mai curînd ciudăţenia întîmplărilor, decît aspectul lor comic şi am putut percepe cu uşurinţă posibilitatea ca un condei abil, fără a confunda comedia cu umorul sau grotescul nud, să retopească şi să adapteze materialul pentru scenă. Povestirea este o curioasă ilustrare a varietăţii nestingherite de tipuri umane pe care le întîlnim pretutindeni în ţinuturile noastre împădurite, unde nu există îndelungate obiceiuri şi tradiţii care să înfrîngă impulsurile nestăpînite ale tinerilor de a fi originali. Ca şi cum şi-ar rîde de convenţiile vieţii la oraş, se manifestă aici cele mai neobişnuite şi mai inflexibile excentricităţi de atitudine şi simţire — excentricităţi de comportament care ar şoca-o pe domnişoara pudică de la oraş, pentru care bunele purtări sînt virtuţi în ele însele — fără a degrada însă virtuţile esenţiale ale unei fete de la ţară, ale cărei principii sînt total independente de circumstanţele exterioare. Cititorul nu are decît să ţină seamă de libertatea desăvîrşită de voinţă şi de absenţa disciplinei normative sau mondene în ţinuturile noastre de frontieră, pentru ca să nu i se mai pară nimic ciudat sau extravagant în ceea ce va afla despre eroina noastră.

Punînd cap la cap toate aceste detalii, le-am redat într-o manieră proprie, fără să nădăjduiesc, mai mult decît omul nostru din Tennessee, că aş fi reuşit să scot în evi-

denţă valenţele comice ale naraţiunii. Acestea trebuiesc lăsate în seama imaginaţiei cititorului. „Puteţi s-o luaţi ca o comedie“ nu vrea să însemne neapărat o istorioară comică ; şi nici nu promit aşa ceva. Înclin totuşi să sper şi să cred că titlul adoptat în joacă nu va fi considerat cu totul nepotrivit.

New York.

PUTEȚI SĂ O LUAȚI CA O COMEDIE
SAU
POVESTEA UNUIA DIN TENNESSEE

Capitolul I

UN MIC DEJUN ÎN GEORGIA

Să pornim cum se cuvine, şi nu pe stomacul gol. Cititorule, începem cu un mic dejun în Georgia. Ne aflăm într-una din acele reşedinţe de fermieri, simple, fără pretenţii, dar solide, care, în interiorul Georgiei şi al altor state sudice, constituiau, mai ales, marca distinctivă a locuitorilor mai vechi, întrucît, din timpuri imemoriale, şi-au conservat în mare parte înfăţişarea. Ele datează de dinaintea Revoluţiei, epoca din care, în general, îşi trage seva o familie veche. Această regiune e unul din locurile încîntătoare pierdute în pustietăţile din centrul Georgiei, unde, dacă ştii să priveşti, nimic nu-ţi apare sterp. Cu toate acestea, nu este vorba de o aşezare veche, deoarece nu sînt mai mult de douăzeci ori douăzeci şi cinci de ani, de cînd întreg teritoriul de vreo şaizeci de mile a fost smuls barbarilor. *Familia* de care vorbim, în schimb, este veche, moştenind toată mîndria, gusturile şi sentimentele ce aparţineau vechilor colonişti din Sud. Acest lucru va ieşi cu timpul la iveală, aşa cum este el evident ochiului care contrastează exteriorul acestei locuinţe cu acela al edificiilor învecinate, printre care se adăposteşte. Deşi nu se remarcă printr-un decor surprinzător, locul este de-a dreptul încîntător, nefiind singurul în această privinţă, în interiorul statelor sudice de pe Atlantic. La o singură privire, el îţi deschide o perspectivă plăcută : pajiştea netedă, suişul uşor şi lăstarii unei păduri foarte înalte. Un pîrîiaş, sau un *braţ*, cum se numeşte aici, se încolăceşte susurînd pe la poalele unei coline prelungi, încununată cu

o abundenţă luxuriantă de pin şi cedru. Privind în sus, din acest loc, în vreme ce armăsarul tău se adapă, zăreşti, înălţat pe o altă ridicătură uşoară de pămînt, un edificiu tot atît de confortabil şi de bine clădit pe cît oferă de obicei pădurea noastră de la ţară. Nu e vorba de una din construcţiile acelea ambiţioase şi supradimensionate, ci doar de o casă pusă la punct, îngrijită, cu un singur cat din lemn, deasupra unui fundament din cărămidă şi înconjurată în trei părţi de o superbă verandă. Pajiştea se înclină pe vreo cîteva sute de iarzi, coborînd domol pînă la nivelul şoselei — o fîşie largă, presărată cu arbori impunători, stejari, portocali şi cedri, iar ici şi colo cu cîte un grup de pini semeţi, sub care pasc armăsarii ; formele lor zvelte şi simetrice, picioarele curate şi pielea lucioasă trădează numaidecît rasele străine, superioare, pe care le îndrăgeşte atît de mult cultivatorul din Sud. Casa bine aranjată, vopsită în alb, cu jaluzele şi obloane verzi, este menţinută într-o ordine desăvîrşită ; şi, judecînd după aranjamentul plăcut al arborilor şi plantaţiilor de arbuşti, s-ar părea că locul a fost arendat de unii care şi-au făcut datoria cu bun-gust şi simţ al frumosului. Nu era o mare demonstraţie de artă, este adevărat. Nu pretindem acest lucru. Dar naturii nu i s-a îngăduit deplina libertate de a desfigura chipul ţinutului cu luxurianţa ei ; nici omul n-a fost atît de barbar, încît s-o priveze de toate ornamentele sale — o crimă pe care ne vedem adesea îndemnaţi s-o deplîngem şi s-o denunţăm atunci cînd contemplăm chiar locuinţele celor mai bogaţi dintre noi, în special în Sud, jefuite cu cruzime de toţi copacii şi despuiate de tot farmecul şi simplitatea pe care aceştia le conferă peisajului. Aici, ţi-era suficientă o simplă privire fugară pentru a te declara mulţumit şi a nu mai cere nimic altceva. Poate că existau case mai mari, construcţii cu etaj, urmînd un plan mai ambiţios şi avînd proporţii mai impunătoare ; aceasta era, în schimb, foarte bine îngrijită şi avantajos plasată. Contururile sale albe îţi luau ochii, sclipind printre luminişurile pădurii, întîmpinîndu-te de departe cu un asemenea aer de linişte şi bunătate, încît, pe nesimţite, te pregăteau pentru întîlnirea cu bunii şi manieraţii săi locatari. Şi nici nu greşeau, cu asemenea supoziţii. Dar despre asta, mai tîrziu. În clipa aceasta puteai zări un

superb cal sur, înşeuat şi legat la umbră, la vreo douăzeci de paşi de locuinţă. Ridică-ţi privirea spre verandă şi vei zări şi proprietarul.

Un ins mai chipeş, nici că ai întîlnit la ţară. Înalt, bine făcut şi musculos, el se plimbă pe verandă, asemeni unui prinţ. Lipsa de convenţionalism în ţinuta gentlemenilor din ţinuturile noastre împădurite este de neimitat, nu poate fi dobîndită prin artă şi se datorează faptului că ei nu au vreo ocupaţie serioasă, nu îndură vreo corvoadă şi nu sînt supuşi la nici o restricţie, care, din copilărie, să le gîrbovească umerii, să le înjosească spiritul, să le slăbească energiile şi să le diminueze deplorabil libertatea şi eleganţa comportamentului. Exerciţiul fizic constant, pe jos şi călare, la vînătoare de vulpi şi curse, laolaltă cu alte sporturi silvestre, fac minuni în privinţa *fiziculuí*, farmecului şi înfăţişării gentlemanului din Sud. Bărbatul din faţa noastră este unul din cele mai nobile specimene ale clasei sale. O înfăţişare sinceră şi chipeşă, un ten curat, ce se îmbujorează cu uşurinţă ; nişte marţiali ochi albaştri strălucitori ; o bărbie rotunjoară, şuviţe bogate de păr castaniu închis şi buze care exprimă o rară bunătate şi doar că nu zîmbesc sînt particularităţile sale fizionomice cele mai de seamă. Îmbrăcămintea îi este simplă, după portul obişnuit al ţinutului, dar surprinzător de curată şi-i vine de minune. O bluză desfăcută, mai mult după modelul indienilor din tribul Choktaw, decît după cel parizian, nu-i diminuează graţia siluetei. Pantalonii săi nu sînt atît de largi, încît să-i ascundă musculatura armonioasă a picioarelor, nici cravata, desfăcută neglijent, petrecută simplu pe după gît, nu tăinuieşte semeţia grumazului ce susţine admirabil capul intelectual şi masiv, acum descoperit. Încălţat cu ghete şi pinteni, el pare pregătit pentru vreo excursie : se plimbă pe verandă cu un aer de nerăbdare pe chip şi adesea se opreşte, ferindu-şi ochii, pe care-i încordează departe, în cercetarea şoselei, de strălucirea orbitoare a luminii. Observi că este tînăr — are abia douăzeci şi doi de ani ; nesăţios în impulsurile sale, îndărătnic, dacă e constrîns, capabil mai curînd să îndure ori să ia greul în piept decît să-i aştepte înceata apropiere. Deodată, tresare. Se întoarce pentru a chema pe cineva dinăuntru ; o doamnă în vîrstă îşi face apariţia pe

verandă şi-l ia de mînă. El se întoarce către ea cu respect şi duioşie. Este mama lui, o femeie impunătoare, cu trăsături asemănătoare cu ale sale ; cu o purtare în acelaşi timp simplă şi demnă ; cu o privire gravă, dar binevoitoare şi o voce ale cărei intonaţii joase, reprimate, sînt încărcate de o blîndeţe rară, fără a fi mai puţin imperative.

— Fiul meu, nu trebuie să-l mai aşteptăm pe Miles, remarcă bătrîna doamnă. Cu siguranţă că n-a avut de gînd să vină la micul dejun. Cunoaşte prea bine orele noastre de masă ; şi mai ştie, pe deasupra, că nouă, vîrstnicilor, care ne sculăm o dată cu orătăniile, nu ne place întîrzierea nemotivată la micul dejun.

— Bine, mamă, comandă să fie servit, cu toate că am înţeles de la John că Miles va veni să ia cu noi gustarea de dimineaţă.

— Probabil n-a înţeles el bine.

— Este tare prost, într-adevăr. Dar uite-l că vine. Hei, John, strigă el la servitorul care traversa pajiştea în direcţia casei — hei, John, ce ţi-a spus Miles ?

— Spuse c-o să vie, dom'le.

— Bine, dar cînd ?

— Spuse că-n dimineaţa asta, la vremea micului dejun.

— Aşa deci ! Dar micul dejun al cui — al lui sau al meu ? A zis că vine să-l ia cu mine, sau după ce-l va fi sfîrşit pe-al său ?

— Asta nu spuse.

— De ce naiba l-am trimis pe individul ăsta ! murmură tînărul pentru sine în vreme ce se îndrepta spre sufragerie. Haideţi să-l urmăm. Cît de frumos este aranjat totul, trădînd mîna metodică şi curată a cuiva crescut la şcoala veche. Faţa de masă, albă ca zăpada şi întinsă fără o cutuliţă ; argintăria lucind ca nouă ; şi *toute ensemble* denotînd grija vigilentă a unei stăpîne pricepute, care nu numai dă comandă, dar şi *veghează* ca servitorii să-şi facă datoria. Îi serveşte o singură fată de culoare, îmbrăcată într-o rochie albastră de casă, cu un şorţ curat dinainte. Chiar şi doamna în vîrstă poartă un şorţ, ce pare a indica faptul că e oricînd gata să ia parte la treburile gospodăreşti. Şi acum, să ne ocupăm de bucate ! Un mic dejun georgian, sudic în toată puterea cuvîntului,

diferă în multe privinţe de gustările matinale ale noastre, din Nord, în primul rînd, în ceea ce priveşte panificaţia. În această privinţă, obişnuinţele noastre sînt mai simple, mai ales la oraş. În sud întîlneşti o mulţime de asemenea produse, cu atît mai gustoase cu cît sînt servite calde. Însăşi *mămăliga* se face din făină de grîu — un preparat al cărui corespondent mult inferior este păsatul nostru. Doar în Sud poţi mînca unul ca lumea. Au, pe urmă, aşa-numitele *waffles* [1], prăjituri cu orez, clătite şi alte lucruri de soiul acesta, într-o gamă largă, în acelaşi timp delicioase şi nedăunătoare sănătăţii. Se găseau din toate din belşug pe masa aranjată pentru micul dejun a doamnei Hammond, căci aşa se numeşte minunata doamnă, ai cărei oaspeţi nepoftiţi sîntem. Feluritelor produse de panificaţie le corespundeau nu mai puţine preparate de carne. Un grătar de prepeliţe de Virginia, o friptură de căprioară precum şi un vas cu ouă fierte îţi dau o largă posibilitate de alegere pentru un mic dejun şi nu ne îndreptăţesc să mai pretindem şi altceva. Cafeaua pentru fiu şi ceaiul pentru mamă sînt lichidele servite la această masă matinală şi nu ne scapă din vedere faptul că farfurioara cu unt proaspăt ce se răsfaţă în mijlocul mesei este o aluzie la ulciorul cu lapte aburind de la marginea ei. Are sens să mai consultăm meniul ?

O vreme cei doi mîncară în linişte, ori mai degrabă nu mîncară ; unul din ei, cel puţin, părea să aibă nevoie de un stimulent al poftei de mîncare. Randall Hammond îşi luase, la sugestia mamei sale, mai multe lucruri pe farfurie, dar abia dacă se atinsese de ele. Prepeliţa fu străpunsă cu străşnicie din prima împunsătură de cuţit, dar bucăţica smulsă din pieptul ei rămase în furculiţă, neînghiţită. Tînărul părea mai curînd dispus să-şi exerseze ingeniozitatea asigurînd echilibrul linguriţei pe marginea ceştii de cafea ; după ce realiză această ispravă, o abandonă în favoarea unui experiment mai dificil : acela de a face oul să stea în cap, ca pentru a rezolva încuietoarea problemă pe care o pusese Columb doctorilor spanioli. Mama sa îi urmărea îngrijorată gesturile.

— Văd că nu mănînci, Randall.

[1] Prăjituri dintr-un aluat subţire, copt în forme. (n. tr.)

— Oricum n-am poftă, răspunse el, dînd la o parte farfuria.

— N-ai mîncat nimic ; să-ţi mai dau o ceaşcă de cafea ?

— Da, mamă, mi-e sete, cu toate că nu pot mînca.

Ceaşca fu umplută din nou. Stăpîna trimise servitoarea la bucătărie cu o însărcinare oarecare şi apoi, dregîndu-şi glasul, se adresă fiului său, cu accente de considerabilă gravitate, deşi asociate cu multă afecţiune, ca pentru a face cunoscut interesul delicat ce-l avea faţă de subiectul cu pricina.

— Fiul meu, cunoşti prea bine regretul pe care-l simt pentru că pleci la această cursă de cai.

— Dar, mamă, trebuie să mă duc !

— Da, înţeleg asta. Trebuie să te duci, aşa cum ai promis, şi presupun că este destul de nesăbuit din partea mea să doresc ca tu să nu iei parte la petreceri obişnuite pentru tovarăşii tăi. Mai pot crede, de asemenea, că, în zilele noastre, cursa de cai a ajuns un lucru foarte diferit de ceea ce reprezenta acum douăzeci de ani, în Georgia.

— O, da, într-adevăr, e un lucru foarte diferit !

— Aşa nădăjduiesc ; aşa cred ! Că de n-aş crede, Randall, nimic nu m-ar putea convinge să-mi dau consimţămîntul ca tu să te expui îngrozitoarelor ei influenţe.

— N-ai a te teme de nimic, în ceea ce mă priveşte, mamă.

— Da, fiule — mă refer la pericolul de a te arăta prea cutezător ; cei care sînt prea încrezători în ei sînt mereu în pericol. Cred însă că ţi-am vorbit prea mult pe această temă şi ţi-ai dat seama cît de adînc aş suferi dacă aş şti că ai fi în stare să călăreşti un cal ori să rişti un dolar în asemenea practici ; că te-ar putea induce în eroare sfaturile altora ori înclinaţiile tale naturale.

— Dar, mamă, de ce nu mă crezi că nu am o asemenea înclinaţie ?

— De ce cheltuieşti atît de mult pe aceşti cai străini ?

— De dragul rasei, mamă. Am ochi pentru meritele şi frumuseţea calului. Îi cunosc virtuţile. Îmi place să-i privesc. Nu cunosc spectacol mai frumos decît acela dat de un grup de asemenea minunate creaturi, ce se învîrtesc

şi zboară peste gazon ; ca un căpitan de cavalerie trebuie să mă ţin de bine în şa. Dincolo de această pasiune, nu-mi cunosc altă înclinaţie naturală care să-ţi pricinuiască temeri.

— Asemenea înclinaţii vin tocmai din pasiunea pentru cai.

— Dar, în cazul meu, mamă, aceasta nu-i pasiune.

— Vai, fiul meu, eu ştiu mai bine ; toate pasiunile încep molcom. Că ai înclinaţie este destul pentru mine şi, cu riscul de a-ţi provoca suferinţă, trebuie să repet ce am spus mai înainte, fiindcă moşteneşti această pasiune de la mult nefericitul tău tată.

— Să nu mai vorbim despre asta, mamă, te implor !

— Ba, Randall, trebuie să vorbim mai mult despre asta. E nevoie, pentru siguranţa ta, să-ţi amintesc că tatăl tău şi-a pierdut viaţa şi averea în această pasiune periculoasă şi nebună. Ceea ce a mai rămas din averea de altădată a fost asigurat, din fericire, de tatăl meu. Sîntem săraci. Semeni tatălui tău în cele mai multe privinţe. Ai moştenit temperamentul lui înfocat ; încrederea în sine ; voinţa nestăvilită ; firea risipitoare şi pasiunea pentru cai.

— Dar, dragă mamă...

— Stăpînită, după cum îmi pare, fiule, doar de lecţiile perseverente ale mamei tale.

— Şi de dragostea pe care i-o port.

— Te cred, Randall ; este binecuvîntarea lui Dumnezeu că am încredere în asta ; altminteri, m-ar copleşi amărăciunea. Promite-mi, dragul meu fiu, că nu vei alerga pe nici un cal şi că nu vei paria la nici o cursă.

— Promit, mamă !

— Nu, nu promisiuni îţi cer ; te implor, doar, Randall, să nu uiţi niciodată cît de mult depinde rămăşiţa de viaţă a mamei tale de atenţia pe care o acorzi temerilor şi suferinţelor ei. Nu mă face să ajung să plîng soarta unicului meu fiu, aşa cum sînt silită s-o plîng în veci pe aceea a soţului.

Tînărul o îmbrăţişă şi o sărută tandru. Se ridicară amîndoi de la masă, îndreptîndu-se spre verandă.

— Mai există un subiect despre care am vrut să-ţi vorbesc, Randall, dar mi-e sufletul prea încărcat acum.

Trebuie să-l amîn pentru altă dată. O priveşte pe tînăra aceea, domnişoara Foster.

Tînărul roşi adînc. Îmbujorarea lui nu scăpă ochilor pătrunzători ai mamei. Fără a arăta că o observase însă, continuă cu un calm desăvîrşit :

— Aud că-ţi place.

— Cine ţi-a spus ?

— N-are importanţă. Ajunge să aud, de asemenea, că este o fată cu frivolităţi bizare, cu apucături bărbăteşti.

— O, mamă, cine putea să-ţi spună asta ? Ce poveste scandaloasă !

— Cum, n-are ea nişte apucături ciudate ?

— Cîteva excentricităţi uşoare, poate ; e ceva în gîndirea şi felul ei de a se comporta — ceva mai liber şi mai încrezător în sine decît vezi obişnuit la o fată needucată de la ţară, şi pe care lumea îl condamnă, dar...

— Bine, s-o lăsăm pe altă dată, fiule. Iată că vine Henderson.

Tînărului nu-i displăcea să abandoneze subiectul. Privirea îi era fixată, cu nerăbdare, înspre şoseaua de unde se ivea un călăreţ.

— Ei, iată-l, în cele din urmă, călărind asemenea şerifului, căci cine-l poate imita ? Oare va dori să ia micul dejun, mamă ?

— I se va servi numaidecît, dar, dacă nu mă înşel, s-a îngrijit el de apetiturile sale mai înainte.

Peste cîteva momente, îndoiala avea să le fie risipită. Noul venit se apropia într-un galop uşor şi, curînd, intră în curte.

— Eşti gata, Randall ? strigă el în timp ce descăleca.

Aruncă frîul unui servitor, după care urcă pe verandă, dînd mîna cu mama şi fiul.

— Sînt gata de-o oră, spuse Hammond. Ce te-a reţinut ? De ce n-ai venit la micul dejun ?

— Am avut cel mai serios motiv ; am dormit mai mult.

— Ai luat, prin urmare, micul dejun, Henderson ? întrebă bătrîna doamnă.

— O, da, doamnă. N-am vrut să vă fac să mă aşteptaţi ; cu toate că am trimis vorbă prin John că voi bea cafeaua cu dumneavoastră.

— Şi ce mai poveste a scos el de aici. Te-am aşteptat.

— Îmi pare rău, începu el să se scuze, dar bătrîna doamnă îl opri cu bunăvoinţă, după care se depărtă, lăsîndu-i pe tineri împreună.

— Prin urmare ai dormit prea mult, Miles ? întrebă Hammond. Iată ceva neobişnuit pentru tine. Unde ai fost aseară ?

Bărbatul care puse întrebarea îi aruncă celuilalt o privire bănuitoare, pe jumătate zîmbitoare. Răspunsul veni întrucîtva şovăielnic :

— Unde am fost ? Oh ! La familia Foster.

— Aha ! exclamă cu subînţeles Hammond, şi între cei doi se aşternu o clipă de tăcere. Tonul pe care fusese emisă exclamaţia se atenuă, cuvîntul părea să fi scăpat involuntar de pe buzele vorbitorului şi un ochi ager putea detecta o încruntătură uşoară a frunţii. Acestea dispărură însă numaidecît şi, petrecîndu-şi braţul pe sub acela al oaspetelui său şi aruncînd o privire scurtă în spate, către sufragerie, Randall Hammond îşi conduse tovarăşul în jos pe scări, depărtîndu-se tăcuţi în direcţia parcului.

Capitolul II

PRIETENII

Noul venit, despre care tocmai am aflat că îl cheamă Miles Henderson, era înalt de statură şi plăcut la înfăţişare. În aceste privinţe, semăna tovarăşului său, cu toate că nu era nevoie să-ţi arunci ochii de două ori, ca să descoperi superioritatea celui din urmă, în ceea ce privea ţinuta şi gesticulaţia. Henderson era un bărbat plăcut, plin de vioiciune şi destul de sensibil, dar nici pe departe tot atît de curtenitor, de bine crescut şi de frumos ca Randall Hammond. Şi cu toate acestea, unii îl preferau pe primul. Era mai deschis în purtări, mai puţin dominator în ceea ce priveşte caracterul şi mai accesibil ca persoană, din care pricină plăcea mai mult mulţimii decît bărbatul cu voinţă şi înzestrări superioare. Nu este necesar totuşi să-i punem chiar acum în balanţă. Vom face asta mai tîrziu. Ajunge să spunem că sînt prieteni minunaţi — sinceri, încrezători unul în celălalt, devotaţi din tot sufletul. Între ei nu plutesc nici îndoiala, nici neîncrederea ; sînt gata să-şi împartă avutul şi să-şi pună viaţa în pericol, dacă e nevoie, unul pentru altul. Şi tot aşa au fost din copilărie. Sînt amîndoi unicii fii ai unor femei văduve ; şi amîndoi se supun în egală măsură dorinţelor materne. Nu sînt lipsiţi de orice cusur, dar, după cum vorbeşte lumea, sînt băieţi buni, despre unul ştiindu-se că are o puternică voinţă proprie, despre celălalt, că îşi face uşor prieteni, fără a-şi pierde cumpătul şi a aluneca în desfrîul la care conduce uneori prietenia dintre tineri. Pentru început, trebuie să spunem că de data aceasta în purtarea ambilor se putea observa oarecare sfiiciune şi rezervă, oricît de sinceri şi de cordiali se străduiau ei să pară. Secretul acestui fapt, de care ambii erau conştienţi, va ieşi în curînd la iveală. Se depărtaseră la oarecare distanţă de casă, cînd

Randall reluă discuția, oarecum pe neașteptate, cu o întrebare :

— Prin urmare ai cinat ieri la familia Foster, Miles ?

— Nu, am ajuns acolo după prînz. Am coborît în sat să vorbesc cu Furgueson despre pămîntul acela și, la întoarcere, am luat-o pe buna doamnă cu mine.

— Făcînd un ocol de patru mile, remarcă sec celălalt.

— Ai dreptate, Randall, recunoscu franc celălalt, în vreme ce o roșeață ușoară îi împurpura obrazul. Ai dreptate, dar socot că același lucru l-ai fi făcut și tu.

Nu veni nici un răspuns. Urmă o scurtă pauză, după care Hammond reluă.

— Era acolo și neghiobul ăla de Barry ?

— Nu, în momentul acela, nu era. Am înțeles însă că fusese în cursul dimineții, judecînd după un schimb de replici între Geraldine și mama ei...

— Ah ! Despre ce ?

— Din cîte mi-am putut eu da seama, Geraldine fusese cam aspră cu el, dîndu-i cîteva răspunsuri tăioase, ceea ce pe mama ei o nemulțumise. I-a ținut lui Geraldine o predică tot atît de lungă ca a Fratelui Peterkin, mai ales după ce a înfulecat o cină îndestulată ; iar Geraldine...

— I-a dat tot atîta importanță cît ascultă calul meu murg de frîu. Dar de cîte ori îi pronunți numele pe parcursul unei singure fraze !

— Să-i pronunț numele ! Cît de des ? Al cui ? veni răspunsul bîlbîit.

— Pe al cui altcuiva, dacă nu al Geraldinei Foster ? Doar într-o jumătate de frază cred că ai făcut în așa fel încît să-i pomenești numele de o duzină de ori.

— Haide, Randall, glumești. Nu l-am amintit decît o dată, pe cinstea mea !

— N-o pune zălog, că pierzi. Nu ți se poate lua în nume de rău. Numele merită să fie repetat. Muzicalitatea lui e plină de dulceață.

Cuvintele fuseseră rostite cu bună dispoziție, un zîmbet ușor luminînd fața gravă a vorbitorului. Tovarășul său îi descoperi un subînțeles în vorbe și în privire și, simțindu-se el însuși ușor încurcat, se feri în mutenie. Hammond se întoarse calm spre el și, lăsîndu-și afectuos mîna pe umărul lui, îi zise :

— Ascultă, Miles, bătrîne, între noi s-a ivit o încurcătură de ițe ce trebuiesc deznodate.

— Între noi, Randall ?

— Da, și cu cît luăm mai degrabă problema în mînă, cu atît nu vom fi siliți să ne spargem capul cu ea. Sîntem singuri și dacă mai întîrziem cîteva clipe...

— Dar oare avem timp, Randall ?

— Dacă avem timp ? Da. Nici unuia din noi nu-i pasă cine știe ce de cursă ; n-avem mult de pierdut.

— Într-adevăr. Caii de care am auzit sînt unii de duzină. Este surul lui Vose, destul de bun la cursa de un sfert de milă ; și iapa tînără a lui Biggar, prăsilă de-a lui „Mac Queen" ; și bătrînul cal „Bob" al lui Joe Balch, care știi că n-a prețuit niciodată cine știe cît ; iar Barry, din cîte am înțeles, are de gînd s-o călărească pe „Frumoasa Geraldine", cu care se fălește atît de mult, iar...

— Ajunge cu enumerarea, spuse celălalt zîmbind. Știu probabil tot atît cît și tine cu privire la caii ce se vor afla pe teren. M-am întîlnit ieri cu Tom Nettles care e în posesia tuturor veștilor. E de acord că nu va fi cine știe ce de cursa asta, așa încît, dacă pierdem o parte din ea, se cheamă că n-am pierdut nimic...

— Dar, Randall, Geraldine va sosi acolo devreme și-i va lipsi orice companie masculină. De fapt i-am promis că voi fi pe teren de la început, ca să-i spun tot ceea ce e de spus despre cai. Evenimentul o pasionează grozav și e gata să pună la bătaie o mulțime de mănuși, pușculițe și batiste. Și pe tine te așteaptă devreme. Chiar mi-a spus că i-ai promis...

— Aha, prin urmare, și-a amintit, așa-i ? Ei bine, zise, după o pauză de-o clipă, vom fi totuși acolo la timp. Ce am să-ți spun, nu-mi va lua mult. Cel mai greu a fost să mă hotărăsc să-ți spun, Miles.

— Să te hotărăști, Randall ? Oare despre ce poate fi vorba ?

— Nu ghicești ? răspunse celălalt, adîncindu-și privirea în ochii tovarășului său, ce se plecară sub tăișul ei cercetător.

— Văd că știi despre ce-i vorba. Hai să stăm colea, Miles.

Se aflau acum la umbra unui magnific pîlc de stejari ce acoperea vreo cinci sau mai mulţi acri de pămînt, priveghind de pe o ridicătură de teren asupra cîmpului şi pajiştei şi asupra şoselei ce se desfăşura în vale. Te puteai întinde pe nişte scăunele împletite grosolan, dar nu fără o ingeniozitate nativă, din nuiele de carie şi de ulm, în forme gotice, fantastice, în vreme ce ghirlande de muşchi cenuşiu festonau braţele întinse ale cîtorva copaci, într-o dantelărie deopotrivă naturală şi încîntătoare. Hammond îi arătă tovarăşului său unul din scăunele, în vreme ce el se aşeza alături. Urmă o pauză stînjenitoare, pe care puternica voinţă a celui dintîi o sparse după cîteva momente, căci el poseda unul din caracterele acelea deschise şi nemăsurate ce se pot elibera repede de sentimentul penibilului atunci cînd s-au hotărît să-şi facă datoria. Mîna sa se odihni din nou calmă pe umerii lui Henderson în vreme ce, privindu-l cu afecţiune în ochi, dădu drumul chestiunii ce-l preocupa.

— Miles, bătrîne, nu se cade, după atîţia ani de comuniune frăţească ; răstimp în care am fost trup şi suflet unul pentru altul şi nimeni alt' nu părea să mai existe pentru noi ; îţi zic prin urmare că nu se cade să îngăduim acum ca între noi să se strecoare neîncrederea sau vreo neînţelegere.

— Bineînţeles, Randall ! Pentru nimic în lume n-aş vrea să se întîmple una ca asta ! Dar despre ce neîncredere e vorba... ce neînţelegere ?

— Ascultă-mă, Miles ; neîncrederea şi neînţelegerile se nasc cu uşurinţă şi se adîncesc încetul cu încetul între prieteni, plecînd de la te miri ce. La început nici nu le observi, afară de cazul cînd inima se supraveghează, şi chiar şi atunci ele tind să crească şi să se înmulţească asemeni unor buruieni rele, dacă nu se opune inima la timp. Acum se poate ca inima mea să greşească îndoindu-se de sine şi de inima ta...

— De a mea, Randall ?

— Da ! Am motive să cred că relaţiile noastre s-au răcit întrucîtva de cînd Geraldine Foster a revenit în vecinătate.

— Randall ! strigă celălalt, cu reproş.

— Este chiar așa, Miles, dar în viitor lucrurile trebuie să se schimbe. Acesta este motivul pentru care m-am hotărît să-ți vorbesc deschis, mai înainte ca buruiana să crească prea mare pentru a mai putea fi îngropată sub lama plugului. Din copilărie am fost prieteni și am credința că prietenia ta va continua să-mi fie tot atît de prețioasă ca dragostea oricărei femei. Trebuie să continuăm să fim prieteni, Miles, chiar de va fi s-o iubim amîndoi pe Geraldine Foster.

Celălalt își împreună mîinile, ca și cum l-ar fi săgetat brusc o durere.

— Ah, Randall, m-am temut de asta ; m-am temut !

— E mare păcat, Miles, că s-a întîmplat așa, dar aceasta este situația, nu trebuie să ne mai temem de adevăr și el nu trebuie să fie fatal prieteniei noastre. O pot iubi pe Geraldine cu toată înflăcărarea unei inimi de georgian, dar te pot iubi și pe tine, Miles, și te voi iubi pînă în clipa din urmă. Pentru asta nu trebuie decît să ne înțelegem unul pe altul. Să nu plutească între noi nici o îndoială, nici o neîncredere, nici o suspiciune. O iubești ; îi vei căuta compania ; vei încerca să-i cîștigi iubirea, de vei putea ; și în acest scop îți voi oferi orice prilej, neezitînd să profit cu însumi de toate șansele ce mi se vor ivi. Pînă acum am curtat-o amîndoi, fără să ne stăm unul altuia în cale. Vom continua la fel. E în spiritul unei prietenii adevărate ce pretinde o asemenea îngăduință. Recunosc cu sinceritate că, pînă acum, nu mi-a dat nici o dovadă cum că i-ar păsa cîtuși de puțin de mine mai mult decît de oricare bărbat de sub soare. Dacă tu poți spune că ai avut mai mult noroc, spune-o deschis, Miles, ca un bărbat adevărat, iar eu nu i-oi mai face curte. Dispar cu totul din calea ta.

— Ești un tînăr plin de noblețe, Randall, și meriți fata ; ceea ce nu se poate spune despre mine. Eu unul n-aș fi avut inima să-ți vorbesc așa cum mi-ai vorbit tu mie, așa după cum nu mi-aș putea deschide aripi și zbura ; simțeam cu toate acestea că așa trebuie să se întîmple. O iubesc, așa precum spui ; trebuie să recunosc însă, ca și tine, că n-am primit nici o încurajare. Ea nu pare însă să arate mai multă bunăvoință nimănui. Are mai mulți curtezani, știi, nu ?

— Da, dar nici unul de care să ne temem noi. Tu eşti singura persoană care mă nelinişteşte. Are instinctul de a-ţi înţelege valoarea... de a te respecta...

— Nu sînt sigur de asta, veni răspunsul oarecum posomorît, însoţit de o mişcare nemulţumită a capului ; mă tratează îngrozitor de urît uneori ; cunoşti felul ei !

— Da, dar ştiu că la fel se poartă cu toţi ceilalţi, deşi fiecare se crede pe sine cel mai dat la spate. Este un adevărat tiran fata asta, îşi cunoaşte puterea şi-i face teribil de multă plăcere să abuzeze de ea ; este o fiinţă nobilă, totuşi, în ciuda tuturor cusururilor.

— O fiinţă frumoasă, Randall !

— Eu nu mă refer atît la frumuseţea ei, Miles, deşi, după cum spui, este într-adevăr foarte frumoasă ; mai important mi se pare că e o fiinţă *onestă*. Greşeşte adesea, e uneori îndărătnică şi răutăcioasă, dar nu cred să aibă în ea vreo urmă de viclenie, păcat pe care-l consider fatal la o femeie, oricît ar fi ea de frumoasă. Vorbeşte, gîndeşte şi simte ca una ce poartă în piept o inimă simţitoare şi cinstită, ce n-a fost încă deformată şi denaturată de viclesugurile societăţii şi învăţămintele altor femei. Acesta este motivul principal pentru care o iubesc şi care mă face să-i iert multe din excentricităţi şi îndărătnicii. Nu cred că se poartă cu tine altminteri decît cu mine ori cu alţii. Adevărul este că ea nu numai că-şi simte puterea şi se lasă purtată de temperamentul ei impulsiv, dar s-a şi obişnuit să dispreţuiască declaraţiile de dragoste şi atenţiile gentlemenilor. La Savannah şi Charleston a avut de-a face cu linguşitori pe care i-a dispreţuit probabil nu din pricină că-i displac atenţiile şi complimentele, ci pentru că le suspecta de a fi interesate şi exagerate. Mai curînd lipsa de haz a curtezanilor decît devoţiunea lor a inspirat minţii ei cutezătoare, care respinge banalităţile, neîncredere şi dispreţ. Din fericire, noi doi, Miles, nu sîntem asemenea curtezani, dar ea mai trebuie încă să descopere ceea ce sîntem. Nu mă îndoiesc că, dacă-i dăm răgaz, va descoperi. Am încredere în sinceritatea spiritului ei ; în ceea ce pare a fi însăşi voinţa inimii : în căldura ei, impulsurile ei şi în inteligenţa bunului-simţ pe care-l descopăr deopotrivă în purtarea şi excentricităţile ei.

— Ah, Randall, nu ai a te teme de nimic, veni răspunsul cam abătut al celuilalt. Cred că te și vede cu ochi mai buni decît pe oricine altcineva.

— Cîtuși de puțin, Miles ; căci nu mi-am propus să-i cîștig fulgerător afecțiunea. Mărturisesc că am adoptat o adevărată strategie în această privință. Trebuie să mă apropii de ea ca un bărbat în toată puterea cuvîntului, nu ca un școlar.

— Tu ai fost întotdeauna bărbat, Randall, chiar și atunci cînd erai școlar.

— Nu sînt sigur, Miles, că părerea asta a ta reprezintă un compliment. Unica mea consolare este aceea că greșești. Pe școlarii care fac pe grozavii îi distruge precocitatea. Totuși, dacă reușesc s-o conving pe Geraldine că sînt un bărbat în toată puterea cuvîntului acum...

— O vei convinge... o vei convinge ! zise celălalt cu un oftat.

— Ba nu, Miles ; nu vreau să te văd mîhnit. Trebuie să-ți urmărești țelul cu egală speranță, înflăcărare și hotărîre. După cum am mai spus, eu nu urmez calea obișnuită către succes și împotriva mea se exercită o anume influență defavorabilă.

— Care este aceea ?

— Antipatia mamei sale vitrege, ce decurge în mod firesc din dispreţul pe care-l manifestă mama pentru ea. Maică-mii, care se trage dintr-o familie veche, și încă una foarte mîndră, îi displac manierele proaste și iritante ale doamnei Foster. Nu pentru că ar fi de origine joasă, ci pentru că e impertinentă și îngîmfată și a depus serioase eforturi, neîncununate de succes, de a se strecura în intimitatea mamei mele. Pe lîngă aceasta, doamna Foster înclină evident în favoarea acestui individ, Barry, care o tratează cu un respect ce frizează lingușirea și care are perspectiva unei averi mult mai mari decît sperăm vreunul din noi să dobîndim. De n-ar fi fost la mijloc bunul-simţ și voința puternică a Geraldinei, mama vitregă și-ar fi făcut voia pînă acum. În cele din urmă Geraldine ar putea însă...

— Cine, Geraldine ? Niciodată ! Îl disprețuiește pe Barry.

— Foarte probabil ; știu cel puțin că așa ar trebui ; aceasta nu-i diminuează însă în mod concret șansele, dacă împrejurările îi vor fi favorabile. Multe femei pasionale, prinse la momentul oportun, s-au căsătorit cu bărbatul pe care-l disprețuiau. Aceasta e slăbiciunea femeii. Nu trebuie să mai lungim însă această discuție. Mi-am ușurat sufletul. La fel și tu. Ce urmează acum ? Să ne urmăm țelurile, Miles, ca și pînă acum, cu francheță, cu sinceritate reciprocă și cu iubire unul pentru altul. Dacă jucăm cinstit, vom putea rămîne mereu prieteni, indiferent cine va cîștiga fata.

Cordiala strîngere de mîini ce urmă fu ca un jurămînt între ei. Multe alte lucruri fură spuse, dar pe care nu e nevoie să le repetăm. După cîteva clipe, cei doi se aflau în șa, călărind doi cai înfocați, aparținînd unora din cele mai bune rase din ținut. Se îndreptau spre hipodromul local, ce nu-și cîștigase încă faimă în calendarul întrecerilor sportive și care avusese cinstea de a fi botezat cu numele Hillabee, după denumirea unui vechi trib de indieni ce s-a stins.

Capitolul III

CURSA DE CAI DE LA HILLABEE

În regiunile mai slab colonizate din Sud şi Vest se practică o mulţime de sporturi, pentru a compensa lipsa unei societăţi şi a plăcerilor accesibile celor care locuiesc în oraşele mari. În zilele de sărbătoare, satele, ori mai degrabă cătunele, sînt ticsite de oameni. Judecătoria de ocol aduce laolaltă sute de oameni, bucuroşi că nu au altă treabă prin împrejurimi, în vreme ce, de zilele şerifului ori ale vînzărilor publice, alte sute apar la chemarea ciocanului licitatorului, oameni care nu au nici mijloace, nici dorinţa de a cumpăra ceva. Zilele de paradă militară îşi au invitaţii lor, laolaltă cu cei veniţi la instrucţie ; iar Binefacerea, profitînd de nevoile săracilor, îşi deschide adesea tîrgurile destinate unor scopuri filantropice, bizuindu-se pe universala dorinţă de a apărea în societate a celor care nu ar putea fi determinaţi să facă o cheltuială gratuită din bunăvoinţă dezinteresată. În aceste ţinuturi, pentru fermierul adult, ca şi pentru şcolar, sîmbăta este aproape o sărbătoare, ei venind la locul cel mai apropiat de întrunire, de obicei o băcănie, sub pretextul aprovizionării săptămînale. Scopul real însă este satisfacerea acelor plăceri ce decurg din contactele sociale şi care nu conduc întotdeauna la înnobilarea lor spirituală. În felul acesta, fermierul îşi află compensaţie pentru cele cinci zile de tras la plug, care epuizează mai mult decît oricare altă muncă. Îşi comandă sfertul său de whisky, pe care-l împarte cu tovarăşii săi, care-l cinstesc, la rîndul lor, iar, spre seară, poate fi văzut îndreptîndu-se spre casă, menţinîndu-şi nu fără dificultate echilibrul în şa, avînd la un capăt al desagii fixate de-a curmezişul şeii un ulcior pîntecos, iar la celălalt, doar atîtea provizii cîte să potolească mînia stîrnită a nevestei. Nu rareori se întîmplă ca, supraestimîndu-şi calităţile, să îngurgiteze mai mult alcool decît e permis pentru sigu-

ranţa vehiculului său ecvestru şi atunci, bărbat, ulcior şi şa alunecă laolaltă în şanţ ori în vreun tufiş, în vreme ce, nestînjenit, calul îşi croieşte drum spre casă. Aceasta, din fericire, se întîmplă doar arareori acum. În alte vremuri însă era o istorie curentă, asociată cu alte practici brutale, cum ar fi încăierările, răfuielile, limbajul injurios, ce lăsau calităţii noastre de oameni puţine motive de mîndrie. Din fericire, amintirea acelor vremi slăbeşte cu fiecare zi. Sporturile practicate în Sud şi Vest, chiar în coloniile de la graniţă, au un caracter mai agreabil. Doar cursa de cai aminteşte într-o mai mare măsură de trecut, căci, în mod inevitabil, ea pune în funcţiune tendinţele animalice ale omului. În această privinţă îşi dovedeşte marea masă afinitatea cu străvechea familie saxonă a lui Bull ! Picnicul şi partida de pescuit sînt suficiente pentru fetele şi băieţii aflaţi la vîrsta dragostei, care nu e altceva decît una a încrederii reciproce şi a speranţelor. Cursele, în schimb, sînt pentru toată lumea şi pentru toate vîrstele. Aici se întîlnesc cu toţii, ca pe un teren comun, indiferent de avere şi standard de viaţă ori de condiţie socială. Nimeni nu se crede atît de sus ori atît de jos încît să nu participe. Mulţi uită pur şi simplu de ei într-o asemenea perioadă. Cursa de cai atrage majoritatea populaţiei din ţinuturile împădurite mai mult decît oricare altă distracţie. Într-o oarecare măsură, ea oferă o imagine a războiului. Fascinează o populaţie din rîndul căreia rareori se găseşte vreunul care să nu ţină un cal ori să nu ştie la perfecţie să călărească unul. Acest sport nu reprezintă aici o dovadă de snobism. Este gustat cu pasiune. Natura şi viaţa îşi dezvăluie cu acest prilej toate varietăţile de caracter. Chiar şi cel mai prostănac ţăran se însufleţeşte, în vreme ce-i trec prin faţă lucioşii cai de curse. Ochii i se aprind şi discern, ca aceia ai unui cunoscător, ţinuta capului, calităţile picioarelor sau ale gîtului. El pipăie cu pricepere pieptul şi umerii, îşi alege favoritul, după care îşi face cunoscută cu voce tare alegerea, ca pentru a-i sfida, parcă, pe toţi cei de-acolo. Este pregătit să facă ori să audă o glumă. Este gata să pună la bătaie cîştigurile sale pe un an, pe baza puterii sale de judecată. Portvizitul unsuros îi stă la îndemînă. Baloturile de bumbac îşi aşteaptă livrarea sau tovarăşii de sclavie. Nu mai arată a fi omul acela abătut şi

grav, mergînd parcă la întîmplare, fără speranţă sau ţel. E numai viaţă acum, gata să-şi înfrunte adversarii şi încrezător în succes. Tentaţia cursei nu-i priveşte însă numai pe cei de joasă înţelegere sau cu gusturi inferioare. Educaţia nu este înţeleasă aici în sensul unei subordonări totale a naturii animale şi a elevaţiei morale cu preţul sacrificării pasiunilor. În anumite limite, nu se consideră a fi o contradicţie între emoţia provocată de contemplarea unui spectacol îndrăzneţ, rapid, energic, plin de forţă şi legile rafinamentului şi civilizaţiei. Iar tînăra domnişoară, care-ţi ciripeşte sentimental ore întregi, citind liber şi cu discernămînt din pagini de Moore şi Wordsworth, poate fi văzută sărind aţîţată la bătaia de tobă ce dă semnalul pornirii trăpaşului. Faţa îi străluceşte în vreme ce urmăreşte cursa animalelor de rasă şi sufletul ei se aprinde tot atît de puternic precum acela al unui tînăr dragon care-şi zornăie pentru prima oară pintenii în furtuna bătăliei.

Cu toate acestea, doar privind mai îndeaproape cursa de cai de la Hillabee vom putea căpăta o imagine mai pregnantă asupra acestui sport decît cea pe care ne-o oferă descrierile generale. Se alege un teren viran înconjurat de pini, care, fiind perfect neted şi neînconjurat de nici o culme ori ridicătură de pămînt pe o distanţă de cîteva mile, se recomandă cu prisosinţă scopului. Pădurea este defrişată, făcînd loc unui amfiteatru spaţios, cu circumferinţa ceva mai mare de o milă. În interiorul acestui spaţiu e amenajat un hipodrom în formă de cerc, demarcat de nişte şănţuleţe paralele, avînd între ele o depărtare de opt picioare. De jur împrejur se întind pădurile seculare : o ghirlandă verde de pini uriaşi, la picioarele cărora a răsărit, în locul celor tăiaţi pe marginea hipodromului, un cordon îngust de stejari pitici. Printre aceştia, poţi vedea numeroase căruţe, încărcate cu provizii de hrană şi băutură. Iată turtă dulce şi cidru, preparate în casă ; friptură rece din belşug, şuncă şi pui cu garnitură, carne de oaie şi de porc, întinse pe mese lungi din scîndură ordinară şi aşteptîndu-şi clienţii. Dintr-o parte se ridică fumul unui grătar mare pe care se frige un animal întreg ; un juncan e aproape gata fript, suspendat de un ţăruş deasupra unei gropi enorme. În toate desişurile sînt priponiţi cai şi sub copaci vezi maldăre de şei. Proprietarii lor s-au

risipit deja în jurul hipodromului, în vreme ce sute de negri se îmbulzesc înăuntrul şi-n afara lui, oriunde e făgăduinţă de noutate. Ei ţin să rivalizeze cu superiorii lor, riscîndu-şi pînă şi ultimul bănuţ pe picioarele celor cîţiva favoriţi. Pentru ei există însă o atracţie şi mai mare în uriaşul cort alb, înălţat într-una din extremităţi, deasupra căruia flutură în falduri soioase drapelul naţiunii cu dungi şi steluţe. Atracţia vine de la o noutate. E vorba de un grup de călăreţi de circ. Armăsarii lor, vesel împodobiţi, au şi pornit-o într-o defilare zgomotoasă pe hipodrom, în sunetele muzicii, urmaţi de o mie de negri. Exerciţiile lor încep la încheierea cursei, ce nu poate avea loc mai devreme de amiază. Intervalul de pînă atunci e încărcat de nelinişti alinate, în parte, de evenimentele cursei. Pregătirile pentru ea sînt în plină desfăşurare. O privire fugară la extremitatea arenei ne dezvăluie adăpostul improvizat, dar înalt, al juriului, asemănător întrucîtva unei pagode chinezeşti şi înfăţişarea chipeşă a altor vizitatori, călare şi pe jos. Mulţi au un interes mai profund pentru evenimentele zilei, decît simpla curiozitate. Aceştia sînt sportivii, jocheii, proprietarii de cai, admiratorii lor, călăreţii şi toţi aceia care, într-un fel sau altul, privesc înspre viitor cu o preocupare egoistă. Ei se foiesc împrejur, făcînd ocoluri mari, ori se îngrămădesc în grupuri în jurul vreunui cal favorit ori al vreunui vorbitor. Iată, colo, în jurul tobei, a cărei menire este să dea semnalul de pornire pentru cal şi călăreţ, s-au îngrămădit o duzină de inşi ; şi nu prea departe îl puteţi vedea pe flautistul amator, cîntîndu-şi voios pentru propria-i plăcere şi depănînd la instrumentul său, într-o manieră cam şchioapă, povestea lui Robin Adair şi Roslyn Castle. Alţii sînt mai prinşi cu treburi şi mai implicaţi. Ei cîntăresc calul şi călăreţul, măsoară pista, înseamnă pariurile şi intrările şi, în general, se poartă ca şi cum însăşi următoarea mişcare a marelui glob pămîntesc ar depinde de înţeleapta înţelegere a activităţii lor.

Aruncîndu-ne privirile dincolo de acest cerc, perspectiva este la fel de încurajatoare. Atenţia ne e reţinută, în primul rînd, firește, de impozantul *cortège* al claselor superioare. Puteţi observa cum, aşezaţi în trăsuri, carete, caleşti cu patru locuri şi trăsuri cu un cal, cei zece mii de aristocraţi au primit în mod tacit acordul mulţimii să for-

meze o mică societate separată. Vehiculele se îngrămădesc, atrase parcă de simpatii reciproce, proțapurile amestecîndu-se unele cu altele. Caii au fost deshămați și priponiți la umbra tufișurilor învecinate. În trăsuri stau doamnele, de vîrste tot atît de diferite precum genurile lor felurite de frumusețe. Ele formează grupuri compacte, sau cercuri, în funcție de gradul de intimitate dintre ele, excluzînd aprig pe toți nepoftiții, lăsînd doar suficientă cale liberă pentru servitori sau pentru cavalerii lor. Îmbrăcate în veșminte bogate și elegante și înconjurate de fermecătorii aristocrați de sex opus, care-au încălecat caii și sînt gata să-și dovedească priceperea de călăreți, ele împrumută scenei veselie și strălucire, animînd-o și mai mult. Cavalerii lor le dau roată plini de atenție ; cînd zboară la locul evenimentelor pentru a vedea ce se mai petrece, cînd se întorc pentru a aduce știri. Le descriu încîntatelor lor companioane caii și le sfătuiesc în alegerea favoriților, pierzîndu-și în favoarea lor și panglica și mănușa, cu cea mai fermecătoare galanterie. Puteți observa emblemele și însemnele ce împodobesc toate piepturile frumoaselor : ele sînt albe, roz, roșii și verzi, desemnînd culorile celor mai buni cai, iar frumusețea nu se simte de data aceasta lezată de faptul că e tributară animalului.

Cei mai mulți, chiar dacă mai puțin atrăgători la înfățișare, nu sînt lipsiți de pitoresc și nici de demnitate. O privire aruncată spre dreapta ne descoperă o mulțime avînd în mijloc o căruță, deasupra căreia flutură un steag roșu, înălțat la douăzeci de picioare în vîrful unui pui de pin. Verticalitatea acestuia este asigurată de un grup de butoiașe, din care chiar și cei mai abstinenți pot căpăta o înghițitură de cidru indigen sau de *switchel* [1] ; în vreme ce persoanele care țin mai bine la băutură se pot desfăta dintr-un altul cu o dușcă de whisky sau rachiu de măr ; sau cu un sortiment occidental inferior de whisky irlandez, pe care, după o vreme, Patrick al nostru învață să-l dea pe gît cu o plăcere asemănătoare aceleia ce-l făcea să-și plescăie buzele deasupra ulciorului brun în insula sa de baștină. La marginea desișurilor, se mai pot vedea și alte căruțe cu steaguri, umbrite de pomi, dar nu ascunse ve-

[1] Un fel de melasă condimentată cu oțet și ghimbir și, cîteodată, cu rom. (n. tr.)

derii cetăţeanului însetat şi înfometat. În funcţie de experienţa fiecăruia, aceştia se împrăştie printre diferitele căruţe şi numai ce auzi :

— Hei, unchiule Billy, ia zi-mi ce ai pentru un gîtlej însetat astăzi ?

Sau :

— Iată-te şi pe dumneata, taică Nathan, strălucitor ca un strop de rachiu ; mereu ai cîte ceva pentru un păcătos însetat ! Iar unchiul Billy, răspunde zîmbind :

— Într-adevăr, Joel, fiule, şi niciodată n-am să fiu atît de bătrîn ca să nu te mai pot servi. Sau l-auzi pe taica Nathan răspunzînd cu un glas tunător :

— Da' mă rog ce-ai vrea mata, ulcioraş cu două guri? Nu mă găsesc eu aici pentru salvarea unor păcătoşi amărîţi ca tine, care zic că n-au tras la măsea pînă cînd dau pe dinafară şi nu-i mai duc picioarele ? Dă-i drumul şi vezi de poţi găsi calea spre propriul tău gîtlej. Iată marfa ce te-o face să deschizi gura, chiar dacă n-ai pus ochii pe ea ; aşa cum se repede o ştiucă înfometată la momeală, numai pentru că simte după miros că-i ceva de haleală în heleşteu.

E acum rîndul celuilalt hîtru să răspundă după acelaşi tipic ; cu o glumă blîndă, fără răutate ; sfîrşind cu o invitaţie către ceilalţi băieţi să se apropie şi să încerce o gură de lichior de piersici, de rachiu de mere, de whisky sau cidru, de la unchi ori de la taica, fiecare după gustul său.

— Cine plăteşte, întrebară vreo doi-trei într-o suflare.

— Cine dacă nu Joel Norris ? sau Pete Wither, sau Ben Climes ori alt bine cunoscut flăcău din popor, pe care s-au învăţat să-l respecte pentru mîna largă cu care dăruieşte o gustare sau băutură, în funcţie de dispoziţia de moment, sau de provocarea primită. Aşa se formează grupurile, iar adunarea laolaltă duce la băutură ; băutura la pariuri ; se despart sau se adună din clipa în care intră pe teren, mai interesaţi să se amuze decît să-şi facă datoriile zilnice.

Greu de mulţumit mai trebuie să fie acela care găseşte un asemenea spectacol neîndestulător. Acolo, stă pe iarbă un grup de fete de la ţară. Îşi întind coşurile cu prăjituri — *gunjas*, cum le numesc — şi pun la fiert vase mari cu cafea. Dincolo de ele, la mică distanţă, apar altele, asemenea lor, ocupate să aşeze farfurii, cuţite şi furculiţe pe

mese. Spre prînz le veţi vedea dinaintea farfuriilor aburinde, înconjurate de inşi glumeţi, înfometaţi. Cărţile de joc şi zarurile încep să devină centrul de atracţie al altor grupuri, care se retrag în locuri mai depărtate, la poalele pădurii, iar chestiunea mai intimă a „pocherului“ sau „bătrînei tîrlii“ înflăcărează pe mulţi pe moment, făcîndu-i indiferenţi la apropierea cursei de cai, pentru care nu le mai rămîne nici măcar un bănuţ de pus la bătaie. Îi vedeţi sărind în picioare atunci cînd strigătele mulţimii şi iureşul cailor anunţă apropierea armăsarilor care concurează ; o privire le este însă de ajuns ; şi, mulţumiţi că nici nu cîştigă nici nu pierd de pe urma acestui fapt, se aşază la loc pe iarbă ori pe buştean reîncepînd jocul cu înnoită *nonchalance* [1] şi îndrăzneală.

Priviţi acum la cercul format în pădure, unde un public aţîţat încurajează pe cei doi rivali să se ia la bătaie. Cei doi sînt despuiaţi ; piepturile late şi musculatura puternică promit o luptă în toată legea. Se apropie unul de altul cu egală prudenţă şi se prind în braţe, respectînd legile sportivităţii. Se opresc şi fiecare îl ridică pe celălalt de la pămînt ; acum se îndoaie într-o parte şi-n alta, ca nişte copăcei înalţi, bătuţi de vîntoase capricioase, căzînd şi ridicîndu-se iar ; e o luptă încrîncenată, cu deznodămînt nesigur pentru spectatori, care, uitîndu-şi curînd de sine, îi urmează fără să-şi dea seama pe luptători în toate răsucirile lor şi, nemaiştiind unde se află, alunecă pe ring în îmbrăţişarea unor adversari potriviţi cu care se iau la trîntă şi se rostogolesc pe jos, fără să fi schimbat nici un cuvînt. Pe o alee umbrită, puteţi vedea doi inşi, urmaţi de admiratorii lor ; dezbrăcaţi de haină şi desculţi, cu pumnii încleştaţi, sînt gata s-o pornească într-o cursă de o sută de iarzi. Dincolo de ei, mai în adîncul pădurii, sînteţi invitaţi să asistaţi la o întrecere de tras la ţintă între puşcaşii din două ţinuturi vecine, cărora prietenii le aduc laude de mai multă vreme. Pentru prima oară s-au întîlnit acum faţă în faţă. O cursă de cai, precum aceea de la Hillabee, adună laolaltă cei mai înzestraţi indivizi din mai multe ţinuturi. Au fixat drept ţintă un dolar la o dis-

[1] Nepăsare. (fr.)

tanţă de o sută de iarzi. Dacă ar fi putut fi văzut un shilling la distanţa aceea, ar fi preferat bănuţul mai mic.

În acest fel este împărţit şi ocupat întregul cîmp. Oamenii se adună în grupuri pe tot parcursul zilei, afară de momentele de interes deosebit ale cursei, cînd toate chestiunile mărunte converg către un singur punct. Mulţi hoinăresc însă nepăsători prin împrejurimi, plăcerea lor derivînd mai curînd din distracţiile altora decît din propria lor participare. Ei se plimbă încoace şi încolo, gata la orice chemare ce le promite o nouă atracţie. Cînd răsună strigăte de luptă, iar ei aleargă cu sufletul la gură la locul încăierării ; cînd se rostogoleşte din căruţă un butoi cu whisky, iar proprietarul se aruncă rostogolindu-se o dată cu el, sub privirile spectatorilor încîntaţi. În altă parte, o masă făcută din scînduri, cedează sub coatele clienţilor, iar slănina şi tigăile se răstoarnă de-a valma în nisip ; alteori, un cal insuficient dresat se abate de pe pistă împrăştiind grupul de spectatori înspăimîntaţi, care o rup la fugă mai dihai decît calul. Cam atît în ceea ce priveşte aspectul general al cursei de cai de la Hillabee în memorabila zi despre care povestim. Este timpul acum să fim mai amănunţiţi, plecîndu-ne privirea asupra personajelor care, după cum credem, îl vor interesa cel mai mult pe cititorul nostru.

Capitolul IV

BEMOLI ŞI DIEZI

O cursă de cai îşi are muzica sa ; în orice caz, noi ne aflăm acum între bemoli şi diezi. Aici vedeţi, la scară restrînsă, cîteva din acele personaje care, într-un domeniu mai larg şi beneficiind de o pregătire mai bună, ar putea deveni bancheri vestiţi sau nu mai puţini vestiţi diplomaţi. Puteţi întîlni aici un Rothschild obscur şi puteţi asista la mici trucuri politice ce ar putea face cinste unui Metternich. Uitaţi-vă acum, de exemplu, la persoana care se apropie de noi. Înfăţişarea sărăcăcioasă şi ţinuta molîie v-ar atrage cu greu atenţia dacă nu v-aţi da seama de la bun început că se ascunde ceva mai mult sub ele. Nu este genul flegmatic, cum l-ar categorisi un observator întîmplător. Ochiul său, mascîndu-şi căutătura sub sprîncenele stufoase, este mai curînd al uliului, în vreme ce, rotindu-se în înalturi, priveşte pieziş spre cîrdul de prepeliţe ce se ghemuiesc în lungul desişului de mur. Ţinuta lejeră, rece şi netulburată, rînjetul ce-i joacă în jurul gurii, în vreme ce faţa păstrează o gravitate impenetrabilă, atitudinea deopotrivă nepăsătoare şi scrutătoare, familiaritatea evidentă cu toţi şi toate şi faptul că, în vreme ce el nu pare să caute tovărăşia nimănui, e rareori văzut fără un însoţitor — toate acestea depun mărturie despre un personaj şi un caracter cu totul deosebit. Dar ce fel de caracter ? Scena pe care evoluează cu atîta degajare şi costumul pe care îl poartă ne oferă cheia secretului. Este unul din eroii cursei. Aceasta, chiar dacă la scară umilă, este scena victoriilor sale. Cunoaşte fiecare hipodrom din Georgia şi fiecare cal după copite ; cunoaşte toţi jocheii şi valoarea lor. Şi fiind el însuşi un binecunoscut *diez,* preocuparea sa constantă este aceea de a-şi extinde cercul cunoştinţelor printre *bemoli,* care sînt pretutindeni prea nu-

meroşi ca să poată fi uşor studiaţi. Dar cel mai bine se pricepe la cai. Recunoaşte dintr-o privire marfa de calitate. Îi citeşte animalului în ochi viteza, iar rezistenţa i-o verifică la cursele de un sfert de milă ; şi cunoaşte la fel de bine ca oricare altul arta de a ascunde defectele calului pentru a înşela ochii altor examinatori. Aceasta este în exclusivitate lumea sa. Grajdurile îi sînt biblioteca ; cursele îi sînt locul de închinăciune, iar carte de rugăciuni îi e plicul murdar cu hîrtii împăturite la întîmplare în care-şi notează rămăşagurile şi datoriile. Veşmîntul său nu-i trădează însă cu nimic obişnuinţele, cu toate că e destul de grăitor în privinţa caracterului. Pantalonii îi sînt largi ; îi atîrnă în jurul şoldurilor fără bretele, ceva în genul pantalonului marinăresc ; din cînd în cînd şi-i trage-n sus pentru a ajunge doar pentru puţină vreme la nivelul jiletcii scurte şi deschise ce atîrnă ceva mai sus ; şi-a îndesat picioarele în nişte ghete jalnice, ce ar avea ele însele nevoie de învelitori, aşa cum arată, roase pe lături şi scîlciate la glezne. Cămaşa de vînătoare a suferit un tratament similar : roasă pe margini, cu gluga pe jumătate smulsă. Şapca pusă pe-o parte a cunoscut şi ea avatarurile ei ; cozorocul îi atîrnă, ameninţînd constant să alunece, peste ochiul stîng. Jiletca îi flutură neglijent, ca urmare a lipsei nasturilor. Cămaşa, aflată într-o situaţie similară, îi lasă în parte pieptul gol ; iar basmaua neagră, petrecută ca o funie în jurul gîtului, cu capetele atîrnînd pînă aproape de mijloc, lasă să se vadă într-o parte gulerul cămăşii. Ţi-ai putea închipui că-i ultimul sărăntoc de pe pămînt. Aceasta este însă poiltica lui. Este un *chevalier d'industrie.* [1] Trăieşte mulţumită inteligenţei sale ; aceasta reprezintă însă un capital foarte mare ; un capital care atrage, altul. Observaţi numai că oriunde merge el este urmat de o persoană cu o înfăţişare total diferită. Este vorba de un ins înalt şi arătos, dintr-un alt ţinut ; bine îmbrăcat, poate chiar cu exagerare, şi cu purtări elegante. El este cel care oferă capitalul, în vreme ce sfetnicul său contribuie cu deşteptăciunea. Cu toate acestea, nu par să conlucreze. Străinul nu-l urmează întru totul pe asociatul său. Îi îngăduie să meargă înainte şi la oarecare distanţă, dar nu-l slăbeşte

[1] Individ care trăieşte din expediente. (fr.)

nici o clipă din ochi. Stă doar prin apropiere pentru clipa cînd peştele urmează să fie prins şi-l lasă pe celălalt să procedeze după cum îl taie capul, fără să-l întrerupă ori să-i vorbească. Să urmăm, o vreme, prima noastră cunoştinţă. Cu cîtă uşurinţă îşi croieşte drum prin mulţime ; deşi nu face nici un efort să placă, este primit pretutindeni cu prietenie. El are o vorbă bună pentru fiecare şi cunoaşte exact subiectul potrivit imaginaţiei şi sentimentelor fiecăruia. La drept vorbind, este un adevărat gentleman, de la care mulţi inşi cu pretenţii ar putea lua lecţii.

— Şi-aşa, Burg, — se adresează el unuia, căruia-i gîdilă mai întîi urechea cu vîrful cravaşei ce-o poartă în mînă şi care se întoarce doar la auzul vocii sale — zici că „Betsey Wheeler“ a murit de capie ?

— Ah ! Ned ; da. A murit, sărmana fiinţă, într-adevăr !

— Bune picioare mai avea „Betsey“ la un sfert de milă. Frumoasă cursă a mai făcut cu „Buzzard“ al lui Latham anul trecut.

— Nu-i aşa, Ned ? se lumină la faţă celălalt, în vreme ce strîngea mîna noului venit. Ah, grozavă mai era ! Jocheul meu nu s-a consolat încă după pierderea ei.

— A fost o iapă *grozavă !* accentuă Ned. Nu-s multe care s-o întreacă acum, Burg.

Celălalt fu grozav de flatat.

— Ah, Ned, tu ai într-adevăr pricepere la cai !

— Mai ai mînza ei ?

— I-am vîndut-o căpitanului Barry.

— Ah ! N-ar fi trebuit s-o faci. E şi el azi aici — Barry vreau să zic ?

— Da, aşa cred.

— Mai are mînza ?

— Da, o mai are ; şi o s-o şi pună să alerge ; după părerea lui, e tot atît de bună pentru cursă ca oricare alt cal de patru ani din ţinut.

— Dacă seamănă cu mama sa, este, într-adevăr, Burg.

— Seamănă ca două picături de apă ; atîta doar că, după părerea mea, e ceva mai ciolănoasă.

— Cu atît mai bine. Acesta era punctul slab al lui „Betsey“.

Acestea fură ultimele cuvinte schimbate între cei doi. Cunoştinţa noastră trecu mai departe ; în clipa următoare, însoţitorul său se apropie, îndeajuns de mult pentru a prinde cuvintele rostite în şoaptă :

— Am aruncat o sămînţă care o să încolţească. Barry e un prost ! Iar Burg o să-i repete tot ce i-am spus.

Celălalt se retrase din nou, iar jocheul nostru îşi urmă drumul pînă cînd, oprindu-se brusc, lovi uşor cu cravaşa peste fluierele picioarelor o persoană care, rezemată de un copăcel, părea să fie prea puţin interesată de ce se petrecea în jur. Se întoarse uşor la salutul echivoc şi, pe măsură ce privirea sa distingea trăsăturile agresorului, cuvintele şi expresia sa sfidătoare făcură loc altora de glumă şi bună dispoziţie.

— A, bună, maimuţoiule ! Nu te temi c-o să ţi se prindă coada aia în capcana lupului ?

— Nu, Jake ; ştiu eu că n-ai tu colţi care să ia pielea cuiva.

— Zici că n-am ? Ia încearcă numai să-mi arunci un alt soi de căutătură şi-oi vedea de n-oi lua io pielea de pe tine.

— Să mă jupoi ?

— Şi de ce n-aş face-o ? Jake, băiatule, mă aflu azi aici ca să-ţi iau pielea de pe tine.

— Tu ! ? Nu-ţi stă ţie-n fire să faci una ca asta, Ned.

— Într-adevăr, sau n-am de pe cine. Am aici cu mine cea mai bună mînză ce-a fost văzută vreodată la Hillabee.

— Ei, nu mai spune ! Unde-i ?

— Acolo, în tufişuri ; am s-o arăt la vremea potrivită. I se spune „Graystreak“ şi, într-adevăr, zboară de mănîncă norii. Oare n-am auzit eu de la un bătrîn hapsîn care nu-şi dădea niciodată seama de valoarea unui cal pînă ce nu ajungea hoit că Jake Owens Trîndavul are o mînză cu trei picioare, ori mai multe ?

— Dacă ai auzit ? Bineînţeles c-ai auzit, Ned Ramsey ; uite-o colo ; se numeşte „Kate Nebuna“, dar îţi spun eu că aleargă cu chibzuinţă. Aici nu face pe nebuna. Ea este iapa care o să-i ia smacul lui „Graystreak“ a ta şi oricărui alt animal pe care l-ai întîlnit vreodată.

— Poftim ? zise celălalt, întorcîndu-se în direcţia arătată cu o arcuire plină de dispreţ a buzelor şi fluturîndu-şi

cravaşa. Poftim ? Sper că nu vorbeşti de amărîta aia de iapă murgă de colo, care arată de parcă n-ar fi năpîrlit şi n-ar fi gustat grăunţă de ovăz de la începutul războiului ? Bine, Jake, dar sărmanul animal parcă abia s-ar ţine pe picioare, cerşindu-i stăpînului ei îndurare. Îmi pare c-ai pus-o la post şi rugăciuni, Jake. Cred că numai priponul o mai ţine pe picioare. Lasă-i numai capul în jos şi-oi vedea că nimic pe lume n-o s-o mai facă să şi-l ridice pînă n-oi ţesăla-o pe jumătate.

— Să vorbeşti după ce s-o isprăvi cursa, Ned. De cînd te ştiu ai fost repezit la vorbă în privinţa animalelor altora. Dacă „Kate Nebuna" nu poate sta în picioare e din pricină că preferă să alerge. Haide însă s-o vedem pe „Graystreak" a ta şi-ţi zic ce vom face, de cum pun ochii pe ea. Nu ştiam că ai un asemenea cal. Cînd ai căpătat-o şi de unde ?

— E din Mississippi. M-am tîrguit pentru ea cu un ins pe nume Myers, care a scos-o la vînzare. Dar o să-şi scoată ea banii şi ăsta-i unul din motivele pentru care ţin la Hillabee. Pregăteşte aşadar o recompensă grasă.

— Da, da, goleşte-ţi punga, Jake ! Mergi la sigur cu iapa murgă, bătrîne. Nu cred să-şi afle pereche astăzi pe teren, zise unul din vecini.

— Mi-nchipui că te crezi mare cunoscător de cai, Owens ? remarcă liniştit Ned Ramsey.

— Aşa socotesc. Era şi timpul, veni răspunsul celuilalt.

— Păi dacă judecata unui om are vreo valoare, apoi aceea se măsoară cu cît are în pungă.

— Aşa zic şi eu ; şi sînt gata să pariez pe iapa murgă a lui Jake, cu toate că n-am văzut iapa ta.

— Asta înseamnă să fii bărbat. O vei vedea, totuşi.

— Şi de-o văd şi de n-o văd, totuna mi-e. Eu tot am să pariez pe murgă !

— Aşa e ! Înfundă-l, Charley Owens. Nu-i decît un ageamiu, strigă unul din spectatori.

— Aruncă-i momeala şi-o să vezi că se repede după ea, zise un altul.

— Un ageamiu ! Da, într-adevăr, răspunse Ned Ramsey cu răceală. Sînt gata pentru orice momeală, băieţi, pot înghiţi oricît. Cu cît mai mare miza, cu atît mai bine.

Pariez pe „Graystreak“ contra lui „Kate Nebuna“ sau contra oricui. Ce-mi pasă ? Mînza trebuie să-şi scoată banii. Iată o întrecere a unei maşini cu abur contra vîntului ! Grozavă nevoie de bani mai am. Care-i ăla să năduşească de dragul filantropiei ? Iată : aveţi de ales între calea ferată şi diligenţă. Unde-s pasagerii ?

— Înfundă-l, Charley Owens !

— Cît pot de adînc, zise Charley, scoţînd un portvizit soios şi dezvăluindu-i conţinutul. Nu era mare lucru în el. Vreo nouă dolari şi treizeci şi şapte de cenţi, în bancnote şi argint, cea mai mare parte în monedă georgiană şi caroliniană. Suma fu numaidecît acoperită dintr-unul din buzunarele lui Ned Ramsey, care invită şi alţi doritori.

— Dar unde-i iapa sură ? întrebă Jake Trîndavul.

— E o păcăleală !

— O păcăleală ! E păcăleala ta atunci, fu răspunsul lui Ramsey la această provocare. Îmi pare că ai obrazul destul de gros pentru aşa ceva. Cît despre iapă, uitaţi-o, băieţi, că se apropie. Priviţi sura : cenuşiul unei furtuni spintecat de dîra unui fulger.

— Ura pentru Ned Ramsey ; merge la sigur.

„Graystreak“ era adusă acum de un îngrijitor.

— Priviţi-o ; gata să-şi ia zborul. Astea zic şi eu picioare, iar capul şi gîtul ar putea face o fată frumoasă să moară de necaz. Nu te poţi împotrivi picioarelor zămislite de fulger, aşa cum vîntul nu poate străbate, cînd are drept stăvilar uraganul. Nu-i aşa că-i o frumuseţe, Jake ?

— Arată destul de bine, dar nu se poate compara cu „Kate Nebuna“.

— Aşa zici ? Ei bine, zi pe cît pariezi.

— Scrie acolo, cinci dolari.

— S-a făcut. Şi-i aştept perechea.

— Pariez şi eu ! strigă un ins cu mîini uriaşe, care-i spunea lui Jake „unchiule“, despăturind o bancnotă soioasă de aceeaşi valoare.

— Ce dracu' ? interveni altul, nu pot pune şi eu laba pe nişte hîrtii din alea frumos pictate ? Şi eu cred în unchiul Jake. Am mai văzut cum îi sfîrîiau picioarele lui „Kate“ la cursa de trei mile, aşa că pariez din nou pe ea o bancnotă de cinci.

— Bine faci ! Eşti un tip curajos atunci, răspunse Ramsey, începînd să se scotocească prin buzunare. Acestea nu păreau să conţină mare lucru ; bancnotele făcură loc la tot felul de mărunţişuri pe care el le scotea la iveală, cît se poate de metodic şi fără să roşească, din străfundurile unor încăpătoare buzunare de pantaloni : un cuţit, un burghiu, o undiţă, un fluier, nasturi şi tutun, un dop, nişte sfoară şi vreo duzină de alune. Doar din cînd în cînd ieşea la iveală şi cîte un ban : o monedă de doi dolari şi cincizeci de cenţi, cîteva monede mexicane şi nişte mărunţiş valorînd la un loc doi dolari, ce-şi făcură apariţia cu timiditate, contrastînd bizar cu celelalte bunuri ale jocheului nostru. Acestea fură curînd adunate, iar suma stabilită o acoperiră prietenii lui Jake Owens, care aveau încredere în iapa lui. După părerea susţinătorilor săi, Owens era un bun cunoscător de cai, şi, desigur, la fel şi Ramsey ; „Kate Nebuna", în schimb, se dovedise *forte,* iar apariţia ei foarte *ţeapănă* făcea mulţimea să aibă multă încredere într-un animal a cărui înfăţişare promitea atît de puţin, în vreme ce stăpînul lui perspicace aştepta de la el atît de mult. Pielea iepei avea într-adevăr un aspect nesănătos ; îşi ţinea capul în jos, aproape între picioare ; iar privirea îi luneca şi ea în jos cu tristeţe, de parcă ar fi fost conştientă de dezamăgirea pe care avea să le-o provoace prietenilor săi. Toate acestea însă, după opinia sprijinitorilor unchiului Jake, erau menite doar să inducă în eroare. Se ştia la ce vicleşuguri recurge jucătorul şmecher pentru a încuraja îndoielile credulului ; şi coama strînsă a lui „Kate Nebuna", părul aspru şi neţesălat, pielea zgrunţuroasă şi înfăţişarea ursuză, toate erau privite ca rezultat al unei instruiri şi pregătiri viclene în vederea păcălirii „bemolilor". Cu totul altfel arăta „Graystreak". Cu adevărat un animal rapid şi vînjos. Avea membre fine şi graţioase, pielea netedă şi lucioasă, iar mişcarea capului şi strălucirea privirii dovedeau privitorului numaidecît că trufia ei în ceea ce-i privea calităţile nu era mai prejos de convingerile stăpînului în favoarea sa. Tocmai acestea se întorceau însă împotriva ei în ochii celor care pariau, căci majoritatea fuseseră păcăliţi la viaţa lor tocmai de cîte un animal neaspectuos, precum iapa lui Jake Owens

Trîndavul. Pe asta se bizuia şi Ramsey, altminteri înfăţişarea lui „Graystreak“ ar fi favorizat-o mai puţin.

— Consider, spuse Ramsey, aruncîndu-şi privirea în jur, că am pescuit tot ce era de momit pe-aici.

— Dacă poţi să ţii pasul cu mine, strigă un cetăţean unsuros, înaintînd şi întinzînd la vedere două hîrtii, valorînd împreună un singur dolar.

— Cine zice că nu pot ? răspunse Ramsey, în vreme ce scotea din buzunarul de la vestă, între degetul mare şi arătător, un supliment de aceeaşi valoare.

— Atunci, pune-le la bătaie !

— Calul mic se ţesală uşor.

— Te simţi destul de bărbat, Ned Ramsey, pentru a ţesăla unul voinic ? strigă un altul din mulţime, care-şi făcu loc în faţă, apărînd acum în mijlocul cercului. Prezenţa lui făcu senzaţie. Asta urmărise şi el. Era mic de statură ; un individ vioi, spilcuit, părînd a fi de familie bună şi a avea ocupaţii ce nu implicau muncă fizică. Avea obrajii netezi şi palizi şi nişte ochi negri, strălucitori şi ageri. Părul lung îi ieşea de sub şapca de stofă verde, de care atîrna un ciucure de un verde ţipător ; pe degete purta mai multe inele mari. Ceea ce atrăgea însă privirea era restul vestimentaţiei : o jachetă strînsă pe corp, cu o coadă scurtă ca a unui dragon, şi pantaloni strîmţi şi scurţi, totul de culoare stacojie, după moda jocheilor englezi ; cizmele înalte şi albe îi completau echipamentul. Costumul fusese copiat după o stampă englezească : iar picioarele graţioase şi silueta suplă, chiar dacă *petit*, justificaseră în opinia vanitosului strania depărtare de la toate obiceiurile ţinutului.

— Este căpitanul James Barry, şopti unul din spectatori altuia, care întrebase ceva. Este îndeajuns de bogat pentru orice soi de nebunie şi nimeni nu vede nimic rău în asta.

În aceeaşi clipă Ned Ramsey fu văzut schimbînd priviri pline de subînţeles cu străinul bine îmbrăcat care-l urmărise toată dimineaţa, ca şi cum i-ar fi spus : „Acesta este omul nostru“.

— Spune-mi, Ned Ramsey, strigă Barry, eşti îndeajuns de bărbat pentru a ţesăla un cal voinic ? Ţi-am văzut iapa ; e un animal arătos, într-adevăr ; ştiu însă cîte ceva

despre „Kate“ a lui Jake Owens şi nu mă dau înapoi să pariez pe picioarele ei contra iepei tale.

— Nu zău, ei, domnule Barry, sînteţi ceva mai sus de nasul meu, dar sper să mă descurc. Cred în „Graystreak“ şi merg cu ea pînă la moarte. Nu-mi trebuie mult ca să-mi frîng gîtul, asta-i drept ; dar ce este...

— Uite, poţi să-mi ţii piept la asta ? întrebă Barry, punîndu-i în palmă o hîrtie de cincizeci de dolari.

— O să mă cam secătuiască, dar nici nu mă dau bătut ; şi cu toate că trebuie să intru în banii puşi deoparte pentru plata mînzei, iată banii ! Suma cerută fu scoasă la iveală, de data aceasta însă dintr-un buzunar lateral al hainei lui Ramsey, care, după cum se observă, se hotărî cu greutate s-o desprindă din locul său sigur. Jake Owens Trîndavul nu rămase insensibil la această demonstraţie. Ea păru să-i deschidă noi perspective asupra cazului, făcîndu-l să procedeze la o nouă examinare a ciudatului animal pe care un judecător atît de bun precum Ned Ramsey risca atît de mult. Noul venit, pe care-l vom cunoaşte de acum înainte ca domnul Barry, nu fu însă tot atît de impresionat de întîmplare.

— E prea mult pentru „Kate Nebuna“, Ned Ramsey ! Am şi eu o iapă a mea, frumoasă cum nu-i alta azi pe teren. Socot că n-ai văzut-o nici n-ai mai auzit de ea. O cheamă „Betsey Wheeler“, o iapă grozavă din acest ţinut, prăsila unei iepe din New Orleans al cărei nume l-am uitat.

— Cunosc iapa de care vorbiţi, răspunse Ramsey, ridicîndu-şi privirea, dar fără să pară a-l descoperi pe numitul Burg care stătea în spatele lui Barry şi căruia-i vorbise de iapa cu pricina cu un ceas în urmă, în termeni de excesivă admiraţie. Iapa aceea, „Betsey Wheeler“, *a fost* renumită la vînătoare. În privinţa mînzei, nu mă pot pronunţa ; nu ştiu s-o fi văzut vreodată. Dar ce-mi puteţi spune despre ea, domnule ?

— Este a mea şi cred în ea ; cred în ea la concurenţă cu „Graystreak“ a dumitale ; asta, cu siguranţă !

— Ei bine, domnule, aveţi dreptate să credeţi în iapa dumneavoastră ; este a dumneavoastră şi o cunoaşteţi. „Graystreak“ este a mea, cu toate că nu am plătit-o încă, şi găsesc că am dreptul să cred în ea ; are nişte picioare în care te poţi încrede. Dar ce folos e să crezi, cînd

fiecare bancnotă pe care o posezi îşi primeşte numaidecît perechea ? Dacă vă veţi susţine credinţa cu argumente *foarte tari,* eu unul n-aş mai putea rosti nici un cuvînt de împotrivire !

— Ce zici de încă cincizeci de dolari ?

— Jucaţi tare, dar haideţi să vă vedem mînza ; dacă seamănă mult cu mama ei..., ezită Ramsey.

— Ce ! Ţi-e frică, bătrîne ?

— Nu, nu tocmai frică, dar sînt puţin îndoit ! O cunosc pe maică-sa ; îi scăpărau copitele.

Ridicîndu-şi privirea, el se prefăcu a-l descoperi abia acum pe Burg, fostul proprietar al mînzei.

— Ah, strigă el, tot o mai boceşti, Burg ?

Barry arăta mulţumit. Jubila la gîndul că-l dăduse gata pe lăudăros. Iar Ramsey păşi înainte cu o privire piezişă, legănîndu-şi cravaşa cu aerul unuia pe jumătate descumpănit. Deodată-i tăie calea Jake Owens Trîndavul, care tocmai se întorsese de la o nouă inspecţie a lui „Graystreak".

— Ned, îi şopti acesta, trăgîndu-l la o parte, îţi înţeleg jocul ! Avem numai trei bancnote de cinci dolari la pariul ăsta ; dacă-mi dai voie, eu unul m-aş da bătut.

— Nu, n-ai s-o faci !

— Cum vrei ; dar dacă acest rămăşag se menţine, n-ai să-l poţi da gata pe Barry.

— Te rog să nu-ţi bagi nasul în farfuria mea, Jake.

— Nu mi-aş băga-o nici într-a mea, dac-aş putea.

— Bine, te dezleg de rămăşag, dacă-ţi laşi mînza s-alerge. Ţine-ţi gura şi-ţi poţi păstra hîrtiile de cinci.

— S-a făcut ; voi fi mut ca un peşte.

— Cunoşti mînza asta, Jake, întrebă Ramsey, aproape cu voce tare, căci îl văzu pe Barry apropiindu-se.

— E arătoasă cînd te uiţi la ea, dar n-am văzut-o niciodată alergînd. Mama ei era o frumuseţe la cursa de-o milă.

— Priviţi-o ! strigă Barry. Pariez pe ea şi contra unuia care oferă o sută de dolari.

— Accept provocarea ! răspunse repede străinul care era umbra lui Ramsey.

— Cine-i ăsta ? îl întrebă Ramsey în şoaptă pe Barry însuşi.

— Nu-l cunosc deloc, răspunse Barry. Socot însă că are banii cu care se laudă.

— Sînt gata să pariez, zise străinul, scoţînd la vedere banii, ca şi cum ar fi auzit şoapta lui Barry către Ramsey. Pariul fu notat, iar bancnota depusă în mîinile unei terţe persoane. Ramsey nu zăbovi să urmărească procedeul de rutină, preocupat să examineze îndeaproape mînza lui Barry. Ochii acestuia observară cu o bucurie pe care nu reuşea să şi-o ascundă, expresia gravă de pe chipul jocheului. Îl văzu clătinîndu-şi capul abătut.

— Nu-i aşa că-i o frumuseţe, Ramsey ? Am botezat-o „Fair Geraldine", după cea mai frumoasă doamnă din lume.

— Aţi avut dreptate să-i faceţi un asemenea compliment mînzei. E-un animal cu adevărat încîntător ! Nu vreţi s-o vindeţi, domnule ?

— S-o vînd ? Nu ! Nici de mi s-ar da pe ea o mie de dolari.

— *Atît* n-o să căpătaţi pe ea, socot. Dar are picioare faine, asta-i clar ! O să fie bună de curse !

— Adevărat ? O poate învinge pe „Graystreak" ?

— N-nu. Nu prea cred că poate.

— Nu crezi ! Mda ! Poate „Graystreak" s-o învingă pe ea ?

— Mda. Aşa cred.

— Aşa crezi ? Bine, dacă aşa crezi, presupun că eşti gata să-ţi plăteşti gîndurile cu bani gheaţă. Pe cît pariezi ?

— Păi să vedeţi, domnule, nu mai am ce. Punînd la bătaie ceea ce aveam deoparte ca s-o plătesc pe „Graystreak", nu cred să-mi mai fi rămas mai mult de unul-doi mexicani. Aş mai putea face rost la nevoie de trei, ori poate cinci ; mai mult însă n-aş vrea să risc.

— Fie cinci, atunci, spuse Barry repede. Monezile fură scoase la lumină, aparent fără tragere de inimă, din adîncul buzunarelor jocheului.

— Acum zi-mi care-i valoarea unui cal, dacă n-ai curajul să rişti pentru el, îl întrebă Barry zeflemitor. Zici că ai bani ca s-o plăteşti pe „Graystreak" ? Cît ai dat pe ea ?

— Oh, nu se poate spune, domnule.

— Bine, nici nu-mi pasă să știu ; dar cam cît ai de gînd să oferi ?

— Păi mi-au mai rămas vreo șaptezeci și cinci sau optzeci de dolari.

— Care ar putea fi o sută. Dar orice-ar fi, Ned Ramsey, pentru mine e clar că, dac-ai pune preț pe copitele calului tău și dacă într-adevăr nu te-ai teme, ai paria totul și nu te-ai da bătut făcîndu-te de baftă.

— Sînteți foarte dur cu mine, domnule, veni răspunsul cu oarecare reproș.

— Oh, înseamnă că ți-ai găsit și tu nașul, Ramsey, răspunse Barry. Mai înainte rîdeai tu de toată lumea. Să simți și tu acum cum este pe propria ta piele. Dacă ești bărbat, te desfid să-ți golești buzunarele pariind pînă la ultima centimă, iar eu îți voi răspunde ban cu ban, dolar cu dolar. Cu mine ți-ai găsit nașul, Ramsey, cu toate că n-ai fi bănuit-o mai înainte.

Cu aerul unui om înfuriat, disperat din pricina înfrîngerii și plin de temeri totodată, Ramsey își duse mîinile la piept, scoțînd de acolo un portvizit pe care nu-l mai arătase pînă atunci.

— N-am de gînd să las pe nimeni să-și bată joc de mine, de-ar fi să-mi pierd și ultimul argint ce-l mai am pe lume. Sînt un om sărac, dar, de-oi muri, de-oi plesni, merg înainte. N-am să mă las dat la o parte, nici de-ar fi să crape calul alergînd. Uite, domnule, m-ați împins pe marginea prăpastiei, iar acum am să-mi frîng gîtul. Uite ! Numărați ! Dacă nu m-am înșelat la socoteli, în grămăjoara asta se află o sută cinci dolari.

— Asta-i culmea, zise unul care stătea pe margine, în vreme ce se numărau bancnotele.

— De acord, merg ! strigă Barry cu o expresie de triumf. Se părea să obținuse o victorie asupra fanfaronului. Mai înțeleptul Jake Owens Trîndavul însă murmură pentru sine cu aerul oarecum abătut al unuia silit să recunoască geniul superiorului său :

— Dat dracului de deștept Ned Ramsey ăsta ! De nu și-a plătit mai dinainte iapa, apoi astăzi și-a făcut rost de bani.

Barry, îngîmfat şi sigur de rezultat, îşi bătea acum portvizitul cu palma şi, înălţîndu-şi capul, strigă mulţimii din jur :

— Pot curge mai mulţi bani la meciul acesta, domnilor. Iată aici două bancnote noi-nouţe de o sută, gata să primească tovărăşia alor dumneavoastră. Cine pariază contra „Frumoasei Geraldine“ ?

Străinul, umbra distantă a lui Ramsey, se apropie din nou cu modestie, avînd în mîini două bancnote similare. Pariurile fură încheiate.

— Trebuie să aflu cine-i străinul acela, murmură Ramsey în auzul lui Jake Owens Trîndavul şi-al lui Barry. Ultimul nu păru să-l audă, sau să-i acorde atenţie. În schimb, în vreme ce se depărta, Jake Trîndavul îi şopti lui Ramsey :

— Dacă nu cumva vă cunoaşteţi foarte bine unul pe altul, Ned.

Acesta se mulţumi să-i facă un semn cu coada ochiului pe care Jake Trîndavul îl înţelese, după care se risipiră cu toţii în căutarea altor ţeluri şi tovărăşii. Scena la care am asistat nu a fost decît o mostră din ceea ce se desfăşura, la proporţii mai mici, probabil, pretutindeni pe cîmp. Mai mult nu este nevoie să descriem.

Capitolul V

CUPRINZÎND CONSIDERAŢII PRIVITOARE DEOPOTRIVĂ LA VITEZA CAILOR ŞI CAPRICIILE FEMEILOR

I-am lăsat în urmă pe cei doi tineri care şi-au jurat prietenie şi care se îndreptau acum, într-un galop plăcut, spre hipodrom. Îi mai despărţea o milă de acesta cînd li se alătură un ins, care ieşi brusc de pe un drumeag lăturalnic ce străbătea pădurea ducînd la ferma lui. Cei trei se recunoscură numaidecît ca nişte vechi cunoştinţe. Străinul era un bărbat chipeş, de vreo treizeci de ani ; nu tocmai genul căruia să-i spunem gentleman, dar oricum, un tovarăş deschis, prietenos şi cutezător, aşa cum îţi place să întîlneşti la exerciţiile militare sau la clubul de vînătoare. Era îmbrăcat simplu, după obiceiul locului ; nu ca un simplu fermier, nici ca un titrat. O cămaşă de vînătoare largă, deschisă, din pînză albastră, de casă, cu bordură albă, nu era considerată a fi o vestimentaţie prea pitorească pentru ţinutul respectiv şi-i venea bine trupului său vînjos şi ţinutei legere, nu lipsite de graţie. Tom Nettles era o figură, fără să fie un tip băgăreţ ; un bărbat adevărat, nu o caricatură. Îi plăcea să glumească şi avea un umor înnăscut ; era un tip hîtru, dar care rareori rănea sensibilităţile semenilor ; ochii-i străluceau, ca şi cum ar fi fost mereu în aşteptarea unui eveniment plăcut, şi nu-şi pierdea această expresie nici în situaţii grave. Tom Nettles era genul la care te aşteptai mai curînd să se ia la bătaie cu zîmbetul pe faţă, decît cu o căutătură mai potrivită pentru o asemenea ocazie. Dar să-i dăm lui însuşi cuvîntul :

— Bună dimineaţa, Miles ; bună dimineaţa, Hammond ; aţi pornit cam tîrziu la drum, nu-i aşa ?

Cei doi îi întoarseră salutul, iar Hammond îi răspunse :

— Tîrziu ? Nici vorbă ! Vom ajunge devreme pentru cursă, mi-nchipui.

— Destul de devreme pentru cursă, încuviință celălalt, numai că Jones Barry a trecut călare pe lîngă casa mea cu două ore în urmă și s-a oprit doar cît să-mi spună că dorea să ajungă devreme pe teren, ca să o vadă pe domnișoara Geraldine Foster. Spunea că ați făcut amîndoi această promisiune și ținea să v-o ia înainte. El pare să aplice în iubire regula dintr-o frizerie : „primul venit e primul servit și cel mai bun client".

Randall Hammond zîmbi, dar nu spuse nimic, în vreme ce, scoțîndu-și ceasul, Miles Henderson remarcă oarecum îngrijorat :

— Într-adevăr am întîrziat mai mult decît mă așteptam.

— Ajungem destul de devreme, Miles, îl asigură Hammond cu convingere. Nettles continuă :

— Merita însă să vedeți cum arăta Barry. S-a îmbrăcat din cap pînă-n picioare în roșu aprins și zice că-i cel mai potrivit veșmînt pentru unul care are de gînd să-și călărească propriul cal. Zice că ăsta-i costumul unuia din nobilii englezi — i-am uitat numele — care a devenit faimos la curse. După cum știți, a pus mîna pe mînza aceea isteață a lui „Betsey Wheeler", care a aparținut lui Burg Fisher. Maică-sa a fost soi bun, iar mînza promite s-o întreacă, de n-o strica-o cumva Barry cu ideile lui sucite ; și are destule. Are de gînd să călărească astăzi mînza și a botezat-o „Frumoasa Geraldine", după o tînără doamnă pe care bănuiesc că o știți amîndoi. Dar, deși s-ar putea s-o cîștige pe doamnă, dacă nu cască bine ochii la cursă va fi tras pe sfoară ; căci se află acolo și Ned Ramsey, cu ochii după cîștig, și-i prea uns cu toate alifiile ca să nu-i vină de hac unui ins prostuț de felul lui Jones Barry, și încă fără prea mare bătaie de cap.

Cei doi prieteni îl lăsară pe însoțitorul lor să vorbească ; era genul care să profite de prilej. Dacă din cînd în cînd interlocutorii săi mai strecurau cîte un „nu" sau un „da", se declara pe deplin mulțumit. Hammond avea replici inteligente, pe care le servea cu dezinvoltură. Nu același lucru se putea spune despre Henderson. Se uita mereu la ceas și de cîteva ori încercă să mărească pasul la care mersese pînă să li se alăture Nettles. Tovarășii

săi păreau însă hotărîţi în aceeaşi măsură să nu se grăbească. Se ţineau în urmă, iar Hammond îl înţepă :

— Nu te grăbi, Miles. Omuleţul ăsta de ispravă, Barry, acordă atîta importanţă privilegiului de a ajunge primul pe teren, încît ar fi o cruzime din partea noastră să-i dăm planurile peste cap.

Nettles zîmbi. Înţelesese ce voia Hammond să spună şi-i cunoştea prea bine felul de a fi, precum şi pe acela al prietenului său.

— Dacă graba e în măsură să cîştige o femeie, zise el, atunci Barry e omul pe care să-l pui la întrecere. Dar tocmai în aceasta constă greşeala. După părerea mea, nu primul, ci ultimul venit îmi pare a merge mai la sigur. Unei tinere fete îi place să-şi rotească ochii în jur. Curînd se plictiseşte de unul şi acelaşi chip şi-i dornică de schimbare. Nu aş întîrzia prea mult ; nu m-aş ţine departe pînă în ultima clipită ; aş sta îndeajuns de aproape pentru a fi văzut şi auzit din cînd în cînd, ba chiar m-aş lăsa de cîteva ori prins cu privirea aţintită în direcţia doamnei. Mi-aş face în schimb o lege din a nu mă arăta prea des ori prea curînd. Cel mai important lucru este ca un bărbat să nu se lase prea uşor cîştigat. Mai bine să zică fata : „Mă întreb de ce nu vine", decît : „Mă întreb de ce vine".

Filosoful nostru din pădurile de pini ar fi putut continua pentru încă multă vreme, dacă nu ar fi fost întrerupt de un eveniment ce dădu grupului o nouă orientare. Ajunseseră la o cotitură de drum de unde putură zări un altul, ce se încrucişa cu al lor şi, la nici cincizeci de iarzi depărtare, descoperiră trăsura doamnei Foster venind spre ei. I se alăturară numaidecît, prezentîndu-şi omagiile, în frunte cu Miles Henderson. Hammond şi Nettles îl urmară ceva mai încet.

Grupul doamnei Foster consta din respectiva doamnă, fiica ei vitregă, domnişoara Geraldine Foster, şi nepoata ei, Sophia Blane, o fetiţă de doisprezece ani. Doamna Foster era o femeie prost crescută, plină de ifose, care-o succedase pe mama Geraldinei în iubirea tatălui ei la o vreme cînd sănătatea lui şubredă şi decrepitudinea mintală îl făceau să-şi dorească prea mult o femeie care să-l îngrijească, pentru a-şi mai face scrupule cu privire la

calitatea tovarăşei sale de viaţă. O înălţase de la umila ei stare la o poziţie socială căreia ea nu-i putea face faţă. Însufleţită de ambiţia de a fi cineva, ea se hotărîse să-şi atingă ţelul prin îndrăzneală mai curînd decît prin viclenie. În tinereţe, fusese o femeie frumoasă şi plină de cutezanţă. Îndrăzneala ei crescuse între timp, dar, deşi avea încă trăsături plăcute, frumuseţea dispăruse. Se deda la scandaluri meschine şi se mulţumea cu victorii meschine, îi invidia pe cei care erau deasupra ei, se umplea de ranchiună atunci cînd i se opunea cineva şi devena obraznică atunci cînd era învinsă. Ceea ce lăsa de dorit în manierele fiicei sale vitrege se datora evident proastei influenţe exercitate de această femeie, precum şi dubioasei educaţii primite la pensionul acela îndepărtat căruia îi fusese încredinţată dintr-o perioadă timpurie a vieţii sale. Faptul că nu fusese întru totul afectată de aceste nefaste influenţe se datora bunătăţii înnăscute a minţii şi inimii sale. Era o domnişoară temperamentală şi încăpăţînată, nesupusă, capricioasă în gusturi, urmărindu-şi în schimb, cu tenacitate ţelurile. Îi făcea o deosebită plăcere să-şi exercite puterea, fără să aibă o noţiune precisă cu privire la valoarea ori foloasele ei şi, în orice caz, nu era deloc insensibilă la farmecul ei personal, ce nu putea fi pus la îndoială şi care-i cucerea pînă şi pe cei ostili ori invidioşi. În ciuda acestor defecte, se dovedea însă generoasă şi mărinimoasă, inima ei înduioşîndu-se lesne în faţa dovezilor de bunătate. Dacă gusturile-i erau capricioase, ele se îndreptau cel puţin către lucruri nobile şi delicate ; dacă îşi ieşea uşor din fire, aceasta se datora unui resentiment în faţa nedreptăţii ori unei presupuse nedreptăţi ; dacă ceda greu într-o înfruntare, în schimb nu se mulţumea multă vreme cu o victorie pe care, judecînd-o cu sînge rece, o socotea cîştigată pe nedrept, şi se pricepea cum să înapoieze laurii uzurpaţi cu o graţie care compensa nedreptatea pricinuită. Avea o minte viguroasă şi activă, ceea ce o făcea adesea să cadă în greşeală, căci era o minte insuficient cultivată pentru a descoperi că scopul urmărit cu tenacitate nu serveşte cauza adevărului şi dreptăţii. Era, într-adevăr, o fiinţă plină de contradicţii ; cu un suflet mare şi nestăpînit, inteligentă, dar capricioasă. Chiar ardoarea temperamentului ei o

arunca în tot soiul de jocuri ale fanteziei, capabile să şocheze pentru totdeauna persoanele conservatoare şi formaliste, pentru care nu există decît un Dumnezeu, al cărui nume e Protocolul, o singură lege, înscrisă în gîndirea şi părerea celor din jur.

Randall Hammond nu era defel orb la defectele ei ; le atribuia însă adevărata cauză. Simţea că are un caracter tare ; dar unul care putea fi modelat de către nişte mîini abile, pînă la a scoate din ea o femeie plină de noblețe şi o soţie credincioasă. O privea cu ochii plini de admiraţie ai unui arab contemplîndu-şi superbul mînz al deşertului, despre care ştie că, odată supus de îndemînarea sa, va putea fi strunit doar cu o şoaptă ori cu un bici de mătase. Dar, tot aşa cum arabul îşi ascunde scopul, ferindu-se ca privirile sale să-i trădeze ţelul în faţa animalului încătuşat, şi Hammond se străduia, la rîndul său, să-i ascundă obiectului afecţiunii sale tainele sufletului. Nu avea nimic împotrivă ca ea să bage de seamă că-i trezise în piept un interes, o curiozitate, ce-l împingeau adesea în preajma ei, în schimb se lupta, cu forţa unuia capabil să-şi stăpînească sentimentele, pentru a-şi împiedica ochii şi limba să-şi dezvăluie adîncimea emoţiilor. Ajunge să spunem aici că Geraldine Foster nu era insensibilă la meritele sale. Învăţase repede să-şi deosebească admiratorii unii de alţii ; cu toate acestea, purtarea lui Hammond, fără să fie nerespectuoasă, îi rănise oarecum mîndria. Deşi-i făcea curte, nu era umil. Dacă-i vorbea cu seriozitate, o făcea totuşi ca şi cum s-ar fi adresat unei femei, nu unui înger. Rezerva lui trăda o precauţie ce nu face plăcere nici unei fete, părînd să arate la iubitul ei o lipsă de ardoare şi căldură, deşi, în realitate, era ultima vină ce o puteai arunca pe umerii acestui domn. Doamna Foster fusese cea care strecurase pentru prima oară îndoiala în sînul fiicei sale vitrege şi complexele de femeie needucată o făcură pe aceasta să-i întreţină suspiciunile. Nu-i convenea rangul superior al familiei lui Hammond. Răceala şi distanţa ce i le impunea mama tînărului, despre care ştia că avusese relaţii intime cu predecesoarea sa, îi răneau de moarte orgoliul. Cu toate că purtarea deosebit de respectuoasă a lui Hammond nu-i dădea nici un prilej de a se plînge, totuşi politeţea lui studiată, ce-i îngrădea

libertăţile pe care şi le-ar fi îngăduit, îi cenzura acea fire vulgară ce nu se mulţumeşte niciodată pînă ce nu a reuşit să supună naturile superioare aducîndu-le la propriul nivel. Doamna Foster nu putea spune nimic împotriva lui Randall Hammond, dar nici nu-şi putea ascunde preferinţa pentru toţi ceilalţi curtezani. Miles Handerson era categoric unul din favoriţi. O atrăgea, în schimb, ideea că averea lui Barry era suficientă pentru „a-i cumpăra cu totul pe alde Hammond", făcînd-o să încline balanţa în favoarea acestuia din urmă. Iată-ne însă ajunşi la hipodrom ; caii sînt deshămaţi, bărbaţii le înconjoară pe doamne, iar Barry se apropie.

— Dumnezeule, căpitane Barry, exclamă doamna Foster, dar ce grozav te-ai îmbrăcat !

— Aceasta-i uniforma dumitale de voluntar în garda naţională, căpitane Barry ? veni întrebarea lui Geraldine.

— L-ar face sperietoare de ciori în cazul acesta, spuse Nettles, şi-ar trebui să-şi facă din plin datoria pînă ce să-l coboare din nou pe pămînt.

— O, termină, Nettles ; eşti mereu gata să iei în tărbacă pe toţi şi toate. Mă întreb ce-ai găsit de rîs la hainele mele ?

— Nu cine ştie ce, te asigur, atîta vreme cît mai stai în ele, fu răspunsul. Răspunde-i însă domnişoarei Foster, care doreşte să ştie ce uniformă porţi.

— O, nu este o uniformă, domnişoară Geraldine. Este leit costumul purtat de contele de Totham la ultimele curse din Doncaster.

— Doar nu vrei să spui că ţi-a trimis contele hainele sale vechi ? întrebă Nettles.

— Nu, nu ! spuse doamna Foster. Am înţeles că domnul Barry a adoptat o ţinută asemănătoare cu aceea a contelui Totham la cursele din Doncaster. Ei bine, nu văd ce e de rîs în faptul că a împrumutat un costum de la nobilimea cea mai rafinată a Europei.

— Dar cine este contele de Totham ? întrebă Hammond. Nu cunosc nici un asemenea titlu în descendenţa nobilimii engleze.

— Adevărat ? Trebuie să fie atunci din rîndurile aristocraţilor scoţieni sau irlandezi, se grăbi să spună doamna Foster.

— Nu, nu aparţinea nici unora. Dar nu are mare importanţă. Trăim într-o ţară liberă, căpitane Barry, şi putem purta ce veşminte ne plac, în ciuda aristocraţiei engleze.

— Şi de asemenea în ciuda semenilor noştri, căpitane Barry, spuse Geraldine.

— Chiar aşa ! exclamă doamna Foster triumfătoare. Mulţi sînt cei care vorbesc de rău veşmintele frumoase ale celor cu averi superioare şi-n schimb ar da jumătate din viaţă să le poată avea. Acum, oricît de ciudat v-ar părea, găsesc că acest costum al contelui — cum îl cheamă ?

— *Tote*-Ham [1] ! spuse Nettles cu un surîs, accentuînd în joacă prima silabă. Printre oamenii necultivaţi din Sud, *Tote* înseamnă „a purta".

— *Tote*ham ! repetă doamna Foster cu nevinovăţie. Ei bine, o spun încă o dată că acest frumos costum al contelui de Toteham se potriveşte de minune gentlemenilor îndrăgostiţi de sporturile în aer liber.

Ochii lui Barry se luminară recunoscători.

— Sînt de acord cu dumneavoastră, doamnă Foster, răspunse Nettles ; roşul nu ar avea nimic de pierdut în urma unei trînte ocazionale pe smîrcul roşiatic al colinelor noastre. Şi cum gentlemenii noştri sportivi beau zdravăn mai înainte de a părăsi cursele, ei au perspectiva de a se familiariza pe deplin cu culoarea dealurilor noastre mai înainte de a ajunge acasă.

— Oh, domnule Nettles ! exclamă materna doamnă.

— Şi, pe urmă, avantajul nu ţine numai de culoare, continuă Nettles cu gravitate. Croiala hainei este anume gîndită pentru a pune în evidenţă frumuseţea bărbatului care o poartă. Absenţa fustei îl avantajează pe călăreţ, cu toate că mă simt încurcat cînd e vorba să ghicesc la ce foloseşte acel mic accesoriu în formă de coadă de porumbel de la spate. Cu greu şi-ar putea cineva închipui că are un scop ornamental.

Toţi ochii se îndreptară în direcţia menţionată de Nettles, iar Barry prinse involuntar cu una din mîini micul vîrf încreţit ce-i ieşea atît de caraghios în dreptul

[1] *Ham* : şuncă. (engl.)

şoldurilor. Începu să-şi dea seama că rîdeau de el, iar doamna Foster interveni pentru a schimba subiectul.

— Intenţionezi să-ţi călăreşti propriul cal, căpitane Barry ?

— Întocmai, doamnă Foster ; m-a costat cinci sutare frumuşele şi nu vreau să-l încredinţez nici unui alt călăreţ afară de mine însumi.

— Ai dreptate ; iată cum se comportă un bărbat, aş putea zice, aprobă doamna Foster.

— Posezi într-adevăr un animal foarte frumos, căpitane Barry, remarcă Geraldine, care conversase pînă atunci pe un ton scăzut cu Henderson, în vreme ce Hammond îi asista fără să spună aproape nici un cuvînt. Dumneavoastră, domnilor, veţi trebui să mă învăţaţi cum să pariez, continuă frumoasa fată. Vreau să spun că voi asculta părerile dumneavoastră, pe care am să le urmez după bunul meu plac. Uitaţi-vă, am o mulţime de panglici aici şi sînt pregătită să port orice culoare. Cine are cei mai buni cai şi cîţi vor alerga ?

— Despre unul aţi auzit, fără îndoială, domnişoară Foster, spuse Nettles.

— Da ! Şi, într-adevăr, căpitanul Barry va călări un cal foarte frumos.

— Are picioarele unui înger, spuse Barry.

— Ar fi mai bine dacă ar avea aripile lui, remarcă numaidecît Geraldine.

— Bine zis, într-adevăr, domnişoară Geraldine ; fără îndoială că la o cursă aripile unui înger sînt de mai mare folos decît picioarele. Iapa mea nu va avea însă nevoie de ele. Picioarele îi vor fi de ajuns.

— De va pierde, Barry, va trebui să-i schimbi numele. Cunoaşteţi numele frumoasei creaturi ?

Domnişoara Foster răspunse liniştită :

— O, da ! Am auzit cît am fost de onorată ; şi într-adevăr am să fiu foarte nefericită dacă n-o să cîştige. Cu toate riscurile, trebuie să pariez pe tiza mea.

— Puteţi s-o faceţi fără teamă ! spuse Barry încrezător ; am să vă asigur pierderile.

— Dar cine o să te asigure pe tine, Barry ? întrebă Nettles. Şansele tale depind de cine va cîştiga !

— Cunoaşteţi iapa lui Jake Owens Trîndavul, cea pe care au botezat-o „Kate Nebuna“ ?

— O cunosc ! Iapa ta o poate întrece.

— Ştiu asta ! „Glaucus“ al meu va avea această însărcinare. L-am adus aici şi va fi călărit de micul Sam Perkins. Aşa ! Pe urmă mai este „Grayshaft“ al lui Vose.

— Destul de bun la un sfert de milă, dar...

— Şi mînza lui Biggar, „Estella“.

— Prăsila lui „May Queen“ şi a lui „Barcombe“ ; bunicică, dar cam fără rezistenţă.

— „Nab“ al lui Joe Balch, „Keener“ al lui Zeph. Stokes şi „Flourish“, o mînză zburdalnică din Augusta ori din împrejurimi.

— Îi cunosc pe toţi cu excepţia ultimei. „Frumoasa Geraldine“ trebuie să-i întreacă pe toţi, să-i lase fără replică.

— O va face-o !

— Dar n-au ieşit toţi caii, nu-i aşa ?

— Nu ! Ned Ramsey zice că mai are o iapă. N-am mai văzut-o pînă acum şi n-am o părere grozavă despre ea ; îi spun „Graystreak“, originară din Mississippi. Aşa i-am rîs în nas lui Ramsey încît aproape că l-am pus pe fugă. L-am făcut însă să accepte înfruntarea şi să parieze pe o sută de dolari şi mai bine pe meciul dintre „Graystreak“ şi „Geraldine“. Ba, pe deasupra, şi cam jumătate din această sumă la meciul dintre iapa lui Jake Trîndavul şi „Graystreak“.

— Şi unde-i „Graystreak“ a lui ?

Iapa se afla la mică depărtare. Proprietarul ei, faimosul Ned Ramsey, era preocupat în clipa aceea s-o pregătească pentru cursă. Ochii celor din grupul doamnei Foster se îndreptară admirativi într-acolo. Iapa lucea minunat în soare, ca şi cum ar fi fost îmbrăcată în catifea. Picioarele curate, subţiri şi flexibile, vioiciunea privirii şi dezinvoltura mişcărilor atraseră numaidecît atenţia unui judecător atît de priceput precum Nettles. Nici Randall Hammond nu rămase indiferent la frumuseţea siluetei ei şi a picioarelor pline de făgăduinţe.

— Prostul ăsta şi-a pierdut banii ! îi şopti Nettles lui Hammond. Calul *dumitale* e singurul care să se poată ţine după iapa asta şi să-i pricinuiască *lui* un necaz !

Hammond nu răspunse, căci se apropiaseră din nou de trăsura în care şedeau doamnele.

— Ei bine, domnilor, zise Geraldine nerăbdătoare, de-abia aştept să trec la treabă. Haideţi, spuneţi-mi părerile dumneavoastră. Care cal să-mi fie favoritul ?

— Nu aveţi deplină încredere în tiza dumneavoastră ? întrebă liniştit Hammond, aruncîndu-i însă o privire adîncă. Ea îşi plecă ochii sub povara privirii lui, răspunzînd repede :

— Nu, într-adevăr ! Complimentul ce mi s-a făcut nu trebuie să-mi pricinuiască o pierdere bănească, ori să-mi discrediteze puterea de judecată. Sînt convinsă că nici căpitanul Barry însuşi nu plănuieşte să-mi facă un rău. Mi-nchipui totuşi că frumuseţea acestui cal şi, dacă te mai gîndeşti şi la sprinteneala ei, domnule Hammond...

Tînăra se opri.

— „Frumoasa Geraldine“ este, fără îndoială, o creatură sprintenă şi cu adevărat frumoasă !

— Dar, interveni Nettles, simţind ezitarea lui Hammond, iapa aceea ciudată pe care o vedeţi acolo deshămată o va bate cu siguranţă.

— O va bate cu siguranţă ! exclamă Barry care se apropiase tocmai la timp pentru a prinde ultimele cuvinte. Pe ce pariezi ?

— Pe cal, casă, pămînt, bou, măgar şi tot ce mai am încă !

— Nu, nu ! Să vorbim serios, scoateţi carneţelul !

— Ei bine, dacă ţii morţiş, să zicem o sută de dolari ; „Graystreak“ contra oricărui cal de pe teren, afară de cazul în care Hammond va concura cu „Ferraunt“ al său şi-atunci „Ferraunt“ contra tuturor !

— „Ferraunt“ ! repetă Barry ; cum aşa, surul pe care-l călăreşte ? Bine, dar a venit pe el ! Îl privi pe Hammond întrebător. Acesta îşi lăsase calul pe mîinile îngrijitorului şi stătea acum pe capra trăsurii, vizitiul fiind plecat să se îngrijească de cai. „Ferraunt“ fusese deja ţesălat şi se odihnea acum la umbră, la o mică depărtare, în paza servitorului. Nettles arătă cu degetul într-acolo. Ochii lui Geraldine urmară numaidecît direcţia indicată şi, în vreme ce Barry şi Nettles îşi stabileau pariurile, între ea şi Hammond avu loc un mic dialog, nu lipsit de interes.

— Este într-adevăr calul dumitale atît de iute pe cît spune domnul Nettles, domnule Hammond ?

— Are reputaţia unui cal care aleargă foarte repede, domnişoară Foster ; este, probabil, cel mai iute cal de pe hipodrom.

— Aşa ! Îl veţi pune la întrecere, desigur !

— De ce „desigur" ?

— De ce nu ? A poseda un cal de curse implică obişnuinţa de a-l scoate la concurs. Altminteri care-i folosul lui ?

— Unui om îi poate face plăcere să se uite la un animal frumos fără să trebuiască să-i pună mereu la încercare iuţeala. Sau, în orice caz, nu să-l joace la zar.

— Să-l joace la zar ! Nu e aceasta o expresie prea dură, domnule Hammond ?

— Poate că este, căci un gentleman nu trebuie neapărat să fie ahtiat după cîştig, ci poate căuta doar să se amuze. Dacă pune la încercare un animal de rasă, o face ca să se distreze, nu de dragul profitului.

— Şi *dumneavoastră* nu aţi fi interesat de cîştig, domnule Hammond ?

— Nu. Dar cît sînt de puţini gentlemenii care se conduc după asemenea principii, în comparaţie cu cei care se adună de obicei la un spectacol şi la o ocazie precum acestea ! Ce lacomă poftă de cîştig mai provoacă printre miile de spectatori care nu află nici o plăcere în pura contemplare a unui tablou încîntător ca acesta — în sublima confruntare de rase şi temperamente, în mişcarea graţioasă şi viguroasă a cailor, în tot ceea ce dă dintr-o dată cursei demnitatea unui teren de luptă. Cei mai mulţi nu se gîndesc decît la amărîtele de rezultate ce le vor umple ori goli buzunarele. Şi puţini dintre ei îşi pot permite să cîştige ori să piardă. În caz de cîştig, succesul le stîrneşte anumite pofte ce-i duc în cele din urmă la ruină ; iar de pierd — cu toate că e spre avantajul lor, căci îi dezgustă de asemenea practici —, îşi privează familiile de strictul necesar în detestabila lor goană după un lux morbid.

— Recunosc că nu am stofă de filosof, domnule Hammond. Nu văd lucrurile în aceeaşi lumină ca dumneavoastră şi cu greu pot crede în consecinţele atît de îngro-

zitoare ale unui spectacol care este, în realitate, atît de frumos şi distins.

— O, interveni batjocoritoare doamna Foster, toate ideile astea le-ai căpătat de la mama dumitale, domnule Hammond.

— Îmi îngăduiţi să o respect pe femeia care mi-a inspirat opiniile, doamnă Foster ? întrebă tînărul cu o plecăciune respectuoasă dar măsurată.

— O, bineînţeles. Este o femeie minunată şi o respect foarte mult ; numai că opiniile sale în această privinţă sînt foarte ciudate după părerea mea, deşi, în cazul dumneaei, destul de fireşti.

Cuvintele fusese rostite pe un ton foarte semnificativ, ce nu-i dădea lui Hammond posibilitatea de a o înţelege greşit. Faţa lui roşi adînc, întrucît simţi aluzia la soarta tatălui său. Gîndurile îi fură distrase o clipă de la persoana care vorbise. În acest moment, răutăcioasa femeie îi şopti fiicei sale vitrege :

— L-am atins din nou. Ştiu eu unde-i punctul sensibil.

Pe buzele lui Geraldine se putea vedea o uşoară expresie de dispreţ. Urmă o pauză ce fu întreruptă în cele din urmă de Hammond, care-i atrase atenţia asupra fastuoasei parade a cailor strident împodobiţi de la compania de circ. Urmară cîteva comentarii privitoare la spectacolele trupei, după care tînăra doamnă reluă într-o manieră cît se poate de insinuantă subiectul calului lui Hammond.

— Şi totuşi, domnule Hammond, chiar dacă dezavuaţi cursele ca practică, nu văd ce aţi putea avea împotrivă ca, din cînd în cînd, să vă călărească cineva calul, de-ar fi şi numai pentru satisfacţia prietenilor dumneavoastră. În ceea ce mă priveşte, sînt fermecată de întunecatul dumneavoastră armăsar. Cum l-aţi botezat ?

— „Ferraunt".

— Oh, numele îi sugerează culoarea. Îmi pare a fi un cal militar.

— Îl ţin în primul rînd ca un cal de luptă.

— Oh, am uitat că sînteţi colonel în garda naţională. Pentru lupte însă vă trebuie un animal în acelaşi timp temperamental şi ascultător.

— Este şi una şi alta. De fapt, domnişoară Foster, acestea sînt caracteristicile oricărui animal de rasă. Legea e valabilă şi în privinţa multor oameni. Cei mai ascultători sînt şi cei mai nobili — în acelaşi timp răbdători şi entuziaşti. După măgar, calul de cursă e cel mai bun cal de plug.

— În mod sigur e o contradicţie în ceea ce spuneţi, catîrul fiind animalul cel mai încăpăţînat, mai îndărătnic şi mai încet...

— Nu are de ce să fie încet ; aceasta doar atunci cînd e dresat de un negru mahmur. Dar deşi, după cum spuneţi, pare să fie o contradicţie în folosirea în scopuri comune a unor animale atît de diferite şi în a le considera la fel de valoroase, aceasta poate fi rezolvată pe baza principiului atracţiei dintre extreme.

— Domnule Hammond, am impresia că toate acestea sînt o manevră perversă de a mă abate pe mine de la subiect.

Remarca tinerei fu întovărăşită de un zîmbet jucăuş şi un gest ştrengar.

— Cu o egală perversiune m-am decis însă şi eu să nu vă las să-mi scăpaţi. Vreau, aşadar, să aud limpede răspunsul. Nu intenţionaţi să-l introduceţi azi pe „Ferraunt“ în concurs ?

— Într-adevăr, domnişoară Foster. N-am venit cu nici o asemenea intenţie.

— Te aştept, domnule colonel, spuse Jones Barry, care tocmai revenea împreună cu Nettles. Nu mă tem de „Ferraunt“ al dumitale, cu toate că Nettles îmi spune că-i mai bun decît toţi. Sînt dornic să-l pun la încercare. Nu am încredere în caii dumitale străini aduşi pe pămîntul nostru ; clima nu pare să le priască. Caii indigeni îi bat întotdeauna. După ce-a trecut agitaţia ce-a însoţit venirea lor, nu mai auzi niciodată nimic în favoarea lor şi nu ajungi niciodată să le vezi isprăvile. În ceea ce-l priveşte pe Ferraunt al dumitale, e drept că provine dintr-un soi bun, în schimb e stîngaci...

— Stîngaci ! exclamă Nettles ; o, Barry, de-ai putea tu dansa tot atît de bine...

— Prea bine, doresc să-l văd dansînd. Şi dacă vrea colonelul Hammond, pariez cu sînge rece o sută de dolari

pe „Frumoasa Geraldine“ contra lui. Ţi-am aruncat mănuşa.

— Nu-mi pun calul la bătaie, domnule Barry.

— Cum, dai bir cu fugiţii aşa uşor ? întrebă Barry cu grosolănie.

— Numiţi-o cum doriţi, domnule Barry, dar eu nu particip la curse.

— Dar, domnule Hammond, dacă nu vă displace să respingeţi provocarea domnului Barry, în mod sigur nu veţi fi atît de nepoliticos încît să mă refuzaţi pe mine. Pariez o pereche de mănuşi pe „Frumoasa Geraldine“ contra lui „Ferraunt“. Trebuie să susţin reputaţia tizei mele.

— „Frumoasa Geraldine“ va trebui să mă scuze dacă politeţea nu-mi îngăduie să-i accept provocarea.

— Cum aşa ! Pretindeţi că armăsarul dumneavoastră trebuie să cîştige ?

— Ştiu asta, domnişoară Foster.

— Şi dacă vă voi spune că nu cred o iotă ? Că sînt la fel de convinsă că „Frumoasa Geraldine“ este cea mai iute ? Şi dacă vă provoc la întrecere ? Iată, domnule, vă arunc mănuşa.

Cuvintele fusese rostite cu suavitate, fără nimic impertinent. Ochii lui Hammond o priviră cu recunoştinţă, dar tînărul clătină din cap.

— Trebuie să mă iertaţi dacă refuz întrecerea cînd e vorba de calul meu. Dacă-mi îngăduiţi însă, ridic bucuros mănuşa pariind pe „Graystreak“ de colo împotriva favoritei dumneavoastră.

— Nu, domnule, nu ; calul dumitale îl vreau, pe „Ferraunt“.

— Nu poţi refuza, domnule colonel, zise Barry.

— Nu, Randall ! i se alătură şi Henderson.

— Imposibil ! strigă Nettles, care ardea de dorinţa de a-l vedea pe „Ferraunt“ cîştigînd.

— Provocarea unei doamne ! strigă doamna Foster. Cavalerismul îţi interzice să refuzi.

— Sînt silit să refuz, domnişoară Foster. Mi-ar face plăcere să mă supun dorinţelor dumneavoastră, dar eu nu particip la cursă cu calul meu ori alt cal ; nu particip niciodată direct la nici un fel de curse.

Nettles şi Henderson îl traseră amîndoi pe Hammond la o parte, ca să discute cu el afacerea. Îi urmară Barry, după care, jocheul Ramsey. Nettles îşi avea argumentele lui, pe care le invocă în zadar, iar atunci cînd Henderson se referi la pretenţiile doamnei, Hammond replică oarecum cu reproş :

— *Tu ştii,* Miles, că n-aş pune la bătaie un cal nici de mi-ar cere-o toate femeile frumoase de pe pămînt.

— Ei bine, zise Barry, ceea ce un bărbat nu vrea să facă, dacă e rugat, poate face pentru că e provocat. Eu voi face asta, domnule colonel, şi-mi dublez pariul contra calului dumitale străin.

— Sînt silit să refuz, domnule Barry. Eu nu sînt un jucător la curse şi nu vreau să-mi înscriu calul la concurs. Te asigur însă, domnule, că iapa dumitale, cu toate că e un animal isteţ, nu i-ar putea ţine nici o clipă piept.

— La lăudăroşenie înainte, la pariu înapoi, chicoti Ramsey.

— Dar sînt cît se poate de dispus să ard cîteva lovituri de cravaşă peste umărul unui ticălos, domnule, care se amestecă unde nu-i fierbe oala.

Ramsey dispăru numaidecît. Urmă o bătaie de tobă, atenţionînd publicul că se apropia începerea întrecerii, iar dorinţa de a-l vedea pe „Ferraunt" alergînd făcu loc interesului pentru competitorii cunoscuţi. Barry se depărtă numaidecît în direcţia rîndaşului său şi a grajdului ; Nettles se depărtă către linia de plecare, în vreme ce Henderson şi Hammond se întoarseră la trăsură. Ultimul simţi că atitudinea lui Geraldine se schimbase. Ochii ei îi întîlniră pe ai lui, dar cu o răceală a privirii pe care el o percepu instinctiv. Fidel însă politicii sale, se făcu a nu observa, se arăta respectuos, dar nu îngrijorat şi atent, fără exagerare.

— Şi *dumneavoastră* am auzit că aveţi un cal de soi şi rapid, îi zise Geraldine lui Henderson ; nu intenţionaţi să-l introduceţi în concurs ?

— Dacă o doreşte domnişoara Foster.

— Firește că o doresc ! Cum îl cheamă pe calul dumneavoastră ?

— „Sorella" !

— „Sorella“ ! Frumos nume ! Ei şi cum aleargă ? E mai iute decît tiza mea ?

— Ce spui, Randall ?

— O, nu-l întreba pe dumnealui ! Nu va spune nimic care să facă plăcere cuiva. Care-i părerea dumneavoastră ?

— Că „Frumoasa Geraldine“ nu-i poate face faţă „Sorellei“.

— Nu vreau să cred asta şi am să vă transfer dumneavoastră provocarea pe care colonelul Hammond a refuzat-o din dispreţ sau din teamă. Care să fie motivul, domnule colonel ?

— Să zicem că din *teamă,* domnişoară Foster ? replică Hammond cu blîndeţe, zîmbind afabil.

— Nu ştiu ce să mai înţeleg, domnule colonel. Aş vrea să o pot face. Mă dau însă bătută. N-am să mai încerc !

— Chiar şi faptul că aţi încercat, domnişoară Foster, îmi mîngîie orgoliul.

— Oh, nu vă împăunaţi cu asta. Vă asigur că nu pentru a vă face dumneavoastră plăcere m-am gîndit să încerc, ci numai dintr-un capriciu şi...

— Sînt mulţumit totuşi că am contribuit în vreun fel la acest scop.

— Nu, nu, vă supraestimaţi. Îmi răstălmăciţi fiecare cuvinţel într-un compliment la adresa dumneavoastră. Ascultaţi-mă, însă ! Dacă nu vreţi să vă călăriţi propriul cal, lăsaţi-mă pe mine. Îl călăresc eu. Nu mă tem. Am ambiţia să le iau banii la toţi şi să le fac în ciudă cu „Kate Nebuna“, „Graystreak“ ori „Geraldine“ a lor. Geraldine contra lui „Geraldine“. Mă întreb cum i-ar plăcea asta domnului Barry, şi asta în dauna sutarelor lui. Bani gheaţă, cum le zice el. Adică separaţi de ceilalţi, ca pojghiţa de gheaţă deasupra apei. Ei, ce spuneţi ? Mă lăsaţi să-l călăresc pe „Ferraunt“ ?

— Numai dacă-mi îngăduiţi să-l pun la dispoziţia dumneavoastră acasă, domnişoară Foster !

— Nu, nu ! Eu vreau un cal de curse, nu unul de povară. Îl vreau *aici,* nu acasă. Să nu vă închipuiţi că mă tem să-l călăresc. Ştiu să călăresc tot atît de bine ca

oricare altă persoană de pe hipodrom şi... Dar spuneţi ! Mi-l daţi ?

— Nu am curajul, domnişoară Foster, de dragul dumneavoastră nu cutez. Am însă impresia că glumiţi doar...

— Nici pomeneală ! Vorbesc cît se poate de serios. Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi apropo de lipsa curajului, afară de cazul cînd credeţi cu adevărat că...

— O, nu-i cere nici o favoare colonelului Hammond, copila mea, e plin de prejudecăţi ! interveni din nou mama vitregă cu răutate. Geraldine se aruncă la loc în trăsură cu o mină ranchiunoasă, iar Henderson îşi privi prietenul cu milă, de parcă i-ar fi spus : „Ţi-ai dat foc la căciulă !" Celălalt nu părea însă să fie deloc mişcat, păstrîndu-şi cea mai deplină seninătate. Se auzi o nouă bătaie de tobă. Auzind semnalul, Henderson îi întinse domnişoarei Foster o panglică albastră, în vreme ce aceasta îşi scotea din săculeţ o cocardă roşie, pe care i-o oferise ingeniosul domn Jones Barry. Şi-o prinse la umăr, declarîndu-şi astfel simpatia faţă de drapelul tizei sale. După cîteva clipe, Henderson dispăru, bucuros de scuza de a fi în slujba doamnei şi a putea astfel să-şi pună în valoare atît impozanta persoană, cît şi calul.

Capitolul VI

CURSA DE CAI — INTERESE DISCORDANTE

Introducerea noastră e acum completă şi iată-ne apropiindu-ne de momentul conflictului. Ochii tuturor se îndreaptă acum către punctul central, de unde urmează să bată toba pentru a da startul cailor înscrişi la concurs. Jucătorii de cărţi îşi părăsesc locul de la umbra copacilor, pachetul soios de cărţi fiind aruncat în buzunarul unuia din grup pînă ce prezentul focar de interes se va stinge. Trăgătorii la ţintă îşi reazemă armele de un copac, îndreptîndu-se spre punctul de atracţie comun. Bucătarii îşi abandonează oalele care fierb ; negrii aleargă şi ei de lîngă caii ce-i au în pază, toată lumea cu mic cu mare se înghesuie pe pistă, stavilă fiind doar frînghiile ce împrejmuiesc spaţiul desemnat pentru animalele din concurs. Scenele la care am asistat în cîteva puncte de interes major au loc la o scară mai mică pretutindeni. Se fac peste tot pariuri, acum cînd caii au fost scoşi la vedere. Primul cal deshămat şi supus examinării arbitrilor a fost un armăsar masiv al lui Jones Barry, pe nume „Glaucus", un specimen cu musculatură puternică, care promitea mai mult putere de rezistenţă decît viteză şi care părea totuşi prea greoi pentru a-şi purta propria povară pe un parcurs ceva mai lung. Şansele sale ţineau de faptul că distanţa cursei sale era de o singură milă şi la atît îi ajutau picioarele. Cu toate acestea, „Glaucus" nu părea să fie unul din favoriţi.

— Un elefant ! strigă cineva.

— Arată mai degrabă a cal de povară, decît unul pentru curse, zise un altul.

— Nu merge, zise al treilea.

— Ori, cel mult, merge încet, spuse Tom Nettles, adresîndu-i-se lui Barry însuşi.

— Nu chiar așa de încet, asta e sigur.

— Așa s-ar zice, judecînd după praful stîrnit de alte picioare, dacă nu de ale lui. De cinci ori „Kate Nebuna" contra lui „Glaucus", Barry, și de încă două ori pe atîta pe iapa din Mississippi contra lui ; să zicem zece la cinci.

— Nu mă sperii eu ușor, Nettles. Cu mine ți-ai găsit nașul !

„Grayshaft", un căluț curățel al lui Dick Vose, urmă la rînd, luîndu-i-se harnașamentul. Cu membrele sale subțiri și curate și cu pielea sa lucioasă, „Grayshaft" cîștigă multe opinii favorabile. „Estella", o iapă a lui Ralph Biggar, „Nabob", „Keener" și „Flourish" fură aduși pe rînd în față și-și cîștigară suporterii lor. Fiecare era recomandat de anumite calități. La unii contau lungimea și flexibilitatea membrelor ; la alții, musculatura viguroasă și ținuta în general, frumusețea siluetei, a ochilor, a capului, precum și alte caracteristici. Admirația mulțimii crescu însă atunci cînd în respectivul cerc își făcu apariția „Kate Nebuna". În mod deliberat, ea nu sugera cu nimic spectatorului de ocazie viteza cu care putea alerga. Era, într-adevăr, o iapă cu un aspect cît se poate de comun, nemeritînd nici pe departe porecla de „nebună", căci nici un alt animal nu putea arăta mai blînd. Avea un păr aspru și încîlcit și zbîrlit, de parcă ar fi năpîrlit ; iar din coama înnodată îi atîrnau scaieți. Toate acestea erau privite însă ca niște vicleșuguri ale lui Jake Owens Trîndavul, mai curînd decît ca niște semne ale iuțelii și rezistenței ei. Spectatorii cunoscători ai curselor de cai descopereau numaidecît, dincolo de aceste aspecte nefavorabile, membrele fine, musculatura flexibilă și forța ce indicau o rasă superioară, agilitate și iuțeală. Contrastul pe care îl prezenta iapa din Mississippi față de aspectul dizgrațios al lui „Kate Nebuna" stîrni un strigăt de admirație în favoarea ei. „Graystreak" era prototipul animalului de rasă. Greutatea lăsa poate de dorit, în schimb se putea mîndri cu înălțimea, forța, vigoarea musculaturii și frumusețea coloritului. Picioarele, mișcarea și musculatura trădau animalul pursînge, rapid și rezistent. Avea pielea lucioasă, ochii strălucitori și fermi, iar în mișcare arăta o atît de desăvîrșită armonie de temperament și docilitate, încît ghiceai, dintr-o privire, că antre-

namentul nu fusese mai prejos de rasa ei. Făcea o impresie copleşitoare. O simţea pînă şi Barry însuşi, dar se bizuia pe binecunoscuta viclenie a lui Jake Owens şi era convins că sub aspectul jalnic al lui „Kate Nebuna", se ascundeau merite încă şi mai mari. Jake Trîndavul însuşi se arăta cît se poate de încrezător, siguranţa sa provenind de fapt din înţelegerea tainică cu Ned Ramsey, ce-l punea pe *el* la adăpost, în dauna celorlalţi suporteri.

— Aţi văzut bine acum caii care vor alerga, domnişoară Foster, remarcă Hammond, îndrăznind să o scoată pe domnişoară din reveria în care alunecase. I-au examinat deja şi au cîntărit călăreţii. În cîteva clipe, aceştia vor încăleca şi vor fi gata de pornire. Îngăduiţi-mi să las pe spate capota trăsurii, ca să vă puteţi ridica şi să vedeţi dintr-o privire tot hipodromul.

— Chiar vă rog, domnule Hammond. În ce parte ziceţi să mă uit ?

Spunînd aceasta, Geraldine se ridică nerăbdătoare şi, în vreme ce Hammond descoperea trăsura, ea se strecură pe locul de lîngă el, sprijinindu-se pe umărul lui cu totală indiferenţă.

— Favorita dumneavoastră nu participă la această cursă, care este considerată mai puţin severă decît aceea în care va concura ea. Aceasta e doar de o milă dus şi întors. Mulţi cai capabili să învingă într-o confruntare mai lungă ar pierde probabil aici, în vreme ce cîştigătorul acestei curse n-ar face poate doi bani pe un parcurs de două sau trei mile.

— Şi care din caii aceştia va cîştiga cursa ? În mod sigur nu iapa aia nătîngă, nu-i aşa ?

— Se va apropia de victorie ; mai mult decît majoritatea dintre ei, căci aspectul ponosit i se datorează mai curînd şireteniei proprietarului decît nativei ei lipse de frumuseţe. Nu este un animal cu adevărat frumos, dar, bine îngrijită, nu ar arăta nici pe departe aşa urîtă.

— Frumuseţea păsării o judeci după pene, răspunse Geraldine veselă, zîmbind şi scuturîndu-şi propriile-i pene.

— Întocmai ; numai că sărmana creatură a fost deghizată cu grijă tocmai pentru a induce în eroare pe

naivii care se lasă înşelaţi de aparenţe. Este probabil a doua ca valoare dintre caii de pe teren.

— Şi care-i prima ?

— Este iapa strălucitoare şi liniştită din spatele ei, o creatură ciudată din Mississippi — probabil cea mai bună iapă de pe teren în ceea ce priveşte iuţeala şi rezistenţa.

— Exceptîndu-l pe „Ferraunt" al dumneavoastră ? întrebă cu şiretenie doamna.

— „Ferraunt" al meu ar face probabil excepţie, veni răspunsul oarecum grav.

— Aş vrea tare mult să concuraţi cu calul dumneavoastră, domnule Hammond. Aţi pute-o face *de dragul meu.*

Cuvintele fuseseră rostite pe un ton ceva mai jos decît cel obişnuit.

— Multe aş face de dragul *dumneavoastră,* domnişoară Foster. Am un motiv însă... dar, ascultaţi ! Se pregătesc de start. Îl vedeţi pe călăreţul acela cu veston roşu aprins ? Călăreşte calul „Glaucus", un alt cal de curse al domnului Barry. Observaţi că în frunte aleargă mai mulţi cai, de culori diferite. Ridicaţi-vă pe bancheta trăsurii să-i vedeţi mai bine.

Ea acceptă propunerea ; se ridică la înălţimea recomandată în vreme ce el rămase în picioare pe podeaua trăsurii, astfel încît mîna ei să se sprijine, inconştient parcă, pe umărul lui. Stînd astfel şi punîndu-şi cealaltă mînă streaşină la ochi, ea îşi îndreptă privirea spre diferitele puncte către care îi atrăgea el atenţia.

— Au încălecat cu toţii acum. Cel cu veston alb şi chipiu alb călăreşte iapa din Mississippi ; cel îmbrăcat în albastru, pe „Kate Nebuna". Ascultaţi acum ! S-a dat plecarea — au pornit !

O mie de urale izbucniră din piepturile mulţimii. Emoţia domnişoarei nu era cu nimic mai prejos.

— Pornesc ! Au pornit ! Oh, mamă, îi vezi ? Cum mai ţîşnesc... cum mai zboară ! Unde sînt acum, domnule Hammond ? Nu văd. Nu-i pot urmări !

Fusese un start frumos, cu un salt simultan. „Glaucus" şi „Grayshaft" luaseră conducerea ; „Kelner" şi „Flourish" îi urmau îndeaproape, de care se ţineau strîns

„Kate Nebuna", „Graystreak" şi „Nabob". Peste puţin timp însă, poziţiile lor se schimbară. „Flourish" se repezi înainte, fluturîndu-şi coada în faţa lui „Glaucus" ; „Nabob" i-o luă înainte şi fu la rîndul său depăşit de „Kate Nebuna", în vreme ce iapa din Mississippi îşi sporea constant viteza, la îndemnul celei mai abile struniri a frîului. „Glaucus" se luptă cu vitejie contra acestui nou adversar şi presă disperat, reuşind să-i înlăture de la conducere pe „Flourish" şi „Nabob". „Kate Nebuna" continuă însă să rămînă în frunte, aclamată cu entuziasm de suporterii ei pînă ce, spre consternarea lor, iapa din Mississippi zbură la o singură lovitură de cravaşă ca o săgeată din arc. Trecu linia de sosire cu exact un sfert din lungimea sa în avans faţă de „Kate Nebuna", urmată la aceeaşi distanţă de „Glaucus" şi „Grayshaft". Atît de strîns se ţinură aceşti cai în finalul întrecerii, încît păreau verigile aceluiaşi lanţ. Ceilalţi cai rămăseseră mult în urmă. Cursa fu cîştigată de iapa din Mississippi şi „bemolii" băgară mîinile-n buzunare să scoată banii. Jake Owens Trîndavul era puţin speriat şi o tăcere lungă şi suspectă urmă strigătelor sălbatice scoase de mulţime în tensiunea cursei.

— Care cal a cîştigat, domnule Hammond ?

— „Graystreak", iapa din Mississippi, domnişoară Foster !

— Nu într-un mod spectaculos, însă. Eu am avut impresia că toţi caii erau în aceeaşi linie. Dacă a cîştigat, nu poate să fi fost la o distanţă egală cu propria-i lungime.

— A fost suficient : ar fi putut însă împătri distanţa. Asta nu făcea însă parte din strategia călăreţului. El este modest. Caută mai degrabă succesul, decît triumful. Preferă banii faimei. Urmează însă marea întrecere, aceea la care participă şi favorita dumneavoastră.

— Susţineţi, totuşi, că iapa din Mississippi va cîştiga.

— Da ! Mă tem că se va dovedi prea mult pentru tiza dumneavoastră. Nu-i va fi uşor, însă. Pe lîngă aceasta, Miles Henderson îşi va călări iapa lui, care-i o vietate foarte ageră.

— „Sorella ?"

— Da ! S-ar *putea* s-o învingă ; ea este de același sînge cu „Ferraunt" însă, și dacă știi cum s-o struneşti...

— Depinde de călăreț, prin urmare ?

— În mare parte ! Am să-i vorbesc lui Miles despre asta.

— Chiar că mă uimiți, domnule Hammond ; să știți atîtea lucruri despre cai și totuși să refuzați a participa la luptă !

— Iubesc caii, domnișoară Foster ; mă încîntă frumusețea lor și grația mișcărilor. Din anumite motive, care mă privesc personal, ar trebui poate să fiu pasionat de curse și să particip frecvent la ele. Rezervele mele sînt însă de neînvins. Nu *îndrăznesc !* De nu ar exista acest unic motiv, dumneavoastră ați fi fost astăzi stăpînă peste toate mișcările calului meu.

Dispăru în căutarea prietenului său. Doamna Foster rîse înfundat, în vreme ce el se depărta. Observînd privirea serioasă cu care fiica ei vitregă urmărea silueta lui Hammond care se depărta, îi spuse :

— Nu-i nimic la mijloc decît mîndria și aroganța lui ; așa au fost dintotdeauna el și-ai lui. Se complac în a fi îndărătnici. Mama lui este exact tipul ăsta de femeie : o bătrînă rece, prețioasă, înfumurată, bățoasă, care vrea să fie mai presus decît toată lumea. În ceea ce-l privește pe Randall Hammond, știe oricine că-i un tiran. Crede că poate face ce vrea cu femeile ; că ele sînt atît de ahtiate după el, încît sînt gata să se supună oricărei sclavii. Va descoperi însă că se înșală. Pe tine, Geraldine, te iubește atît cît poate el iubi, și cînd va descoperi că nu poate face pe stăpînul, va fi probabil de acord să fii tu stăpîna. Mai întîi însă va trebui să-l faci tu să simtă că e un nimeni. E înfumurat, rece...

— Oh, ajunge, mamă ; știi doar că el nu-ți place.

— Nu, nu-mi place ! Nici el și nici bătrîna maică-sa. Ceea ce spun, în schimb, e adevărat. Poți vedea și tu singură și vei învăța să-l privești cu ochii mei pînă să descoperi ceva bun la el !

— Puține șanse, în acest caz. Este însă un bărbat adevărat. Neschimbător ; și asta înseamnă ceva. Nici nu este linguşitor și, cu toate că asta mă irită, nu i-o iau în nume de rău.

— Aşa ! Şi-o să te audă cîntînd.

„Cînd vine să se-nsoare cu mine ?“

— Nu mă va auzi cîntînd aşa ceva, mamă, nici el, nici alt bărbat. Nu-mi pasă dacă mă mărit ori ba. Nu văd de ce trebuie neapărat şi m-am săturat pînă peste cap să aud femeile vorbind de măritiş, de parcă n-ar mai fi pe lume şi alt subiect de discuţie.

— Aşa şi este ; o femeie nu-i nimeni pînă nu devine soţie !

— Şi atunci este soţia *cuiva* ?

— Întocmai ; atunci este la adăpost ! Dacă eşti înţeleaptă însă, te măriţi cu oricine afară de unul cu apucături de stăpîn.

— Iar cînd mă voi învoi să-mi fie un bărbat stăpîn, nu mă voi plînge, te asigur. Să închidem însă subiectul, căci iată-l venind pe favoritul dumitale, căpitanul Barry.

— Mi-ar plăcea să fie şi favoritul tău. El e omul potrivit ; poţi face din el ce vrei. E ca o cîrpă.

— Prin urmare, o cîrpă e un substitut ideal pentru un soţ.

— Da, dacă o foloseşti la boneta cu care să te împodobeşti.

— Sst !

— Ei bine, doamnelor, după cum vedeţi am avut ghinion, începu Barry. „Glaucus“ al meu a pierdut cursa la mustaţă. N-a ştiut Jim Perkins cum să-l călărească. L-a strunit unde ar fi trebuit să-i dea frîu liber şi l-am văzut cum se uita în urmă şi se smucea tocmai atunci cînd s-ar fi cuvenit să folosească biciul. Nu-i nimic, însă. Nu m-am bizuit cine ştie ce pe cursa asta. În schimb, la întrecerea următoare, am s-o călăresc eu însumi pe „Frumoasa Geraldine“ şi-o s-o vedem noi atunci pe „Gray-streak“ asta de ce-i în stare. Aţi urmărit cursa ? Aţi văzut că iapa din Mississippi şi „Kate Nebuna“ au dat ambele tot ce au putut ? Ceea ce ştiu eu este că „Geraldine“ îl ia pe „Glaucus“. Vom vedea !

— Aminteşte-ţi, domnule Barry, că am pariat o avere pe tiza mea.

— N-aveţi teamă !

— Domnul Henderson urmează s-o călărească însă pe „Sorella".

— Da, îl văd că se agită. Nu are nici o şansă. „Sorella" este soră cu „Ferraunt". „Geraldine" îi poate bate pe-amîndoi. Îmi pare rău doar că nu-l putem face pe Hammond să-şi scoată surul la bătaie. I-am arăta noi atunci ! I-am scoate fumurile din cap !

— Care o fi motivul îndărătniciei lui ?

— Motivul ! exclamă doamna Foster, păi nu-i altul decît orgoliul. Găseşte că-i vulgar să participi la curse de cai.

— E puţin probabil. De fapt, din ceea ce mi-a spus, sînt convinsă chiar că nu-i vorba de orgoliu. Şi pe urmă nu sînt sigură că nu-l pot face totuşi să intre în joc.

— Adevărat ? Puteţi să renunţaţi la idee, zise Barry. A insistat foarte tare faţă de Nettles şi faţă de mine că nu şi-ar alerga calul oricît aţi dori-o dumneavoastră ori vreo altă femeie.

— A spus el asta ? întrebă Geraldine, în vreme ce ochii-i fulgerau de indignare, iar obrajii i se îmbujorară din pricina orgoliului rănit.

— Să fiţi sigură c-aşa a zis ; la nici douăzeci de iarzi de trăsura dumneavoastră ; şi asta cînd îi spuneau Nettles şi Henderson că nu mai poate refuza după ce l-aţi rugat dumneavoastră.

— Este genul lui ! interveni mama vitregă. Sper că acum eşti satisfăcută !

Fiica tăcea, iar doamna Foster, mulţumită de progresul făcut, era îndeajuns de prudentă pentru a nu spune nimic în plus. Barry îi mai dădu o vreme cu gura, dar observînd că spusele sale nu se bucurau de cine ştie ce atenţie, se îndepărtă către locul unde aşteptau caii, pentru a se pregăti în vederea următoarei curse.

Între timp, nebănuind ce sămînţă rea fusese sădită în absenţa sa, Hammond plecase în căutarea lui Henderson, ca să-l sfătuiască cu privire la cursă. E momentul să spunem că Hammond nu era numai un excelent judecător al calităţilor unui cal, dar şi că o cunoştea bine pe „Sorella". O cumpărase şi se ocupase în parte de dresajul ei ; fusese darul făcut de el lui Henderson cu un timp în urmă. Acum îl luă pe acesta deoparte, spunîndu-i :

— Eşti prea greu ca s-o călăreşti tu însuţi pe „Sorella", Miles, nu te poţi pune cu mînza din Mississippi. Socot că „Sorella" o poate bate la urmă, dar numai cu un călăreţ de mîna întîi. Vino cu mine la bătrînul Nathan Whitesides, pe care-l văd colo, lîngă căruţa lui, să i-l cerem pe fiul lui, Logan, de jocheu. Logan este un călăreţ de primă clasă şi a călărit-o adesea pe „Sorella". O cunoaşte şi, ceea ce este mai important, îl cunoaşte şi ea pe el. E unul din cei mai iscusiţi jochei pe care-i cunosc, chiar dacă pare cam nătăfleţ. Dacă poate cineva, în afară de mine, s-o bată pe „Graystreak" cu „Sorella", acela este Logan Whitesides.

Îl căutară, îl găsiră şi-l angajară pe băiat. După ce-i şopti cîteva lucruri la ureche, Hammond îi părăsi pe cei doi, şi se întoarse la trăsura doamnei Foster, părînd tot atît de detaşat de cursă precum cel mai indiferent spectator. Îşi reluă liniştit locul pe capra trăsurii, nu mai înainte de a observa că în atitudinea domnişoarei Geraldine Foster intervenise o schimbare. Era rezervată în răspunsuri şi îşi pierduse orice curiozitate cu privire la cursă. Nu acelaşi lucru se putea spune despre mama vitregă, a cărei bună dispoziţie creştea direct proporţional cu răceala şi *trufia* duducăi. Hammond era un bun strateg însă. Nu lăsă să se vadă că ar fi constatat vreo schimbare, ci continuă să vorbească la fel de liniştit şi să-şi ofere serviciile şi informaţiile tot atît de firesc ca şi pînă atunci. Se purta ca un gentleman care nu are nimic de cîştigat ori de pierdut, dar care, în virtutea educaţiei primite, se deosebeşte de ceilalţi de acelaşi sex printr-o atenţie plină de solicitudine faţă de graţia comportamentului social, ce ne face să dorim a-i spori farmecul. Nu trebuie să ascundem însă faptul că el profită de frecventele provocări ale doamnei Foster pentru a se remarca. Fără să facă nici un efort, îşi puse în valoare bogăţia lecturilor şi acuitatea spiritului. Era glumeţ, fără a aluneca în frivolitate, trecea cu dezinvoltură de la un subiect la altul, vorbind mult, dar fără a deveni plictisitor. Treptat, Geraldine îşi plecă urechea la spusele lui. Acaparată de conversaţie, uită de grosolănia ce-i fusese pusă în seamă şi care-i rănise mîndria. În momentul în care luară sfîrşit pregătirile pentru cursa principală, ea se

afla din nou așezată alături de el. Doamna Foster nu se așteptase la un asemenea rezultat. Era mîhnită să descopere cum conversația ei deșteptase potențe noi în însoțitorul lor, care nu puteau decît să-l avantajeze față de rivalii săi, iar ea era o femeie prea de rînd pentru a ști cum să repare răul făcut altminteri decît prin pură grosolănie, pentru care însă nu se simțea pregătită și care nu ar fi putut avea nici o scuză. În consecință, rămase tăcută, lăsîndu-i lui Hammond cîmp cu desăvîrșire liber. Observînd că Geraldine devenise o ascultătoare cam îngîndurată, acesta dirijă cu dibăcie sentimentul ce-i stăpînea gîndurile, confirmînd cu și mai multă tărie impresia favorabilă pe care o făcuse. Din cînd în cînd amintirea bîrfei auzite îi înfigea un ghimpe în inimă ; fruntea i se întuneca o vreme și inima i se strîngea. Norul se destrăma însă și inima i se însenina, căci, urmărindu-i fiecare mișcare, fără să lase această impresie, Hammond avea grijă să-i îndepărteze atenția de la el și să se pună, prin mijloace mai puțin directe, într-o lumină cît mai favorabilă. Nu vom încerca să urmărim conversația care implica o mulțime de tonuri, priviri și întorsături de frază pe care simpla descriere le va găsi întotdeauna imposibil de redat.

Conversația celor doi deveni mai variată o dată cu emoțiile provocate de cursa ce începuse. Hammond nu lăsă să-i scape nimic din ce-i părea a ține de îndatoririle lui de ghid. Cunoscînd preliminariile, știa în ce moment să-i îndrepte tovarășei sale atenția asupra cursei.

— Se grăbesc cu pregătirile pentru cursă, domnișoară Foster, și, dacă vă veți ridica, așa cum ați făcut mai înainte, veți putea s-o vedeți foarte bine pe favorita dumneavoastră. Este, într-adevăr, un animal foarte frumos.

— Unde ? Unde ? întrebă domnișoara, ridicîndu-se din nou pe banchetă. De data aceasta însă mîna ei nu i se mai odihnea pe umăr ca mai înainte.

— O vedeți acolo, sub tribuna arbitrilor. Într-adevăr, este o creatură mică și drăguță și se apropie grațios de tribună.

— Credeți atunci că va cîștiga ?

— Mă îndoiesc foarte tare. Are cel puțin două adversare grozave.

— Cea din Mississippi ?
— Şi „Sorella".
— Aleargă „Sorella" aşa de repede ?
— *Alerga,* în urmă cu şase luni.
— Acum însă ?
— Totul depinde de călăreţ.
— Dar ce se-ntîmplă cu mîrţoaga aia răpănoasă — trăznita, nebuna nu mai ştiu cum ?
— Poate s-o pornească bine, dar nu va ţine. Îi lipsesc resursele. Acelaşi pericol o paşte şi pe favorita dumneavoastră. E un animal ager şi iute, dar îi lipseşte rezistenţa. Pe parcursul unei mile s-ar putea să o ia înaintea oricăruia din aceşti cai, dar cursa are trei mile ce sînt prea mult pentru ea. Iapa aceea din Mississippi este un model în materie de dresaj. O văd cum arată, atît de strălucitoare şi de detaşată ; atît de liniştită ; ca şi cum şi-ar cunoaşte pe dinafară datoria şi ar considera-o de pe acum îndeplinită. „Sorella" va avea de furcă cu ea.
— Domnul Henderson o va călări pe „Sorella" ?
— Nu, l-am sfătuit să n-o facă.

Geraldine era pe cale să întrebe care era motivul, cînd un ghiont din partea mamei vitrege o făcu să tacă. Tocmai atunci bătaia tobei şi glasul oficialităţii făcură ochii tuturor să se îndrepte înspre locul de pornire.

Capitolul VII

„SORELLA“ ŞI JOCHEUL ŢIGAN

Fuseseră înscrişi doar patru cai. Aceştia erau „Graystreak“ din Mississippi, „Kate Nebuna“, „Frumoasa Geraldine şi „Sorella“. Prima era acum pe departe favorita cursei, după cum arătau şi pronosticurile. Se făcură numeroase pariuri ; tot terenul era în fierbere şi emoţia creştea cu fiece clipă. „Frumoasa Geraldine“ îşi avea suporterii ei, la fel şi „Kate Nebuna“ şi „Sorella“. Ultima era însă puţin cunoscută jocheilor de profesie şi cu toate că avea un trup armonios şi bine făcut, nu prezenta nici una din caracteristicile care să dea gata spectatorul. Se putea observa că e sprintenă ; iar faptul că era ciolănoasă promitea ceva în privinţa rezistenţei. Ned Ramsey o studie cu oarecare îngrijorare, iar vigilentul Jake Owens observă cînd acesta îi şopti ceva *en passant* domnului străin care acceptase atît de uşor provocarea lui Jones Barry. Nici Ramsey însă, nici străinul nu-şi retrase pariurile pe „Graystreak“, încrederea în calul lor favorit nefiind diminuată de prezenţa unui nou competitor. Firește, nu ne propunem să urmărim şi să descriem felurite sentimente ori interese ale spectatorilor. Cum îşi riscau banii, la ce sume şi pe care cai, toate acestea nu privesc în nici un fel naraţiunea noastră. Vom menţiona totuşi că Miles Henderson investise două hîrtii de o sută şi ceva mai multe de cinci pe iapa lui, în vreme ce prietenul său, Tom Nettles, se asigurase, pariind vreo două ori trei sute în plus contra „Frumoasei Geraldine“ şi lui „Kate Nebuna“.

Examinarea cailor îi puse şi mai mult în valoare. „Graystreak“ lucea ca şi mai înainte, arătînd liniştită şi încrezătoare. „Sorella“ era un animal blînd, avînd doar atîta sclipire în ochi cît să dovedească privitorului că,

în ciuda aparenței blînde, nu e văduvită de nerv. „Frumoasa Geraldine", în schimb, se supuse examinării plină de fumurile unei frumusețî trufașe și răsfățate. Strălucea și nu avea astîmpăr ; puțin prea nerăbdătoare și nervoasă, săltîndu-și capul în mers cu o grație ce o făcea demnă de încă și mai frumoasa-i tiză. Apariția ei stîrnea admirația tuturor și mulți se simțeau ispitiți să parieze pe frumusețea ei, uitînd să ia seama la iuțeala picioarelor. O călărea de data aceasta Jones Barry însuși. Era cu adevărat supărat pe Sam Perkins pentru că nu-l pusese în valoare pe „Glaucus". Dar, oricum, fie că aceasta era pricina, fie că nu, nimic nu l-ar fi putut împiedica acum să se poarte așa cum citise că se purtase contele de *Tote*ham la Doncaster.

— Favorita dumneavoastră e gata de cursă, domnișoară Foster ! Observați că domnul Barry intră personal în luptă. Și Hammond arătă în direcția bărbatului îmbrăcat într-un veșmînt atît de țipător, călare acum pe Geraldine, care se învîrtea fără astîmpăr.

— Cel în alb o călărește pe „Graystreak", iar cel în albastru...

— Pe „Kate Nebuna" !

— Dar unde este călărețul domnului Henderson ?

— Încalecă acum — e băiețașul acela cu înfățișare ciudată, avînd înfășurată în jurul capului o basma cu buline galbene, după obiceiul țigănesc, fără veston, cu mînecile cămășii suflecate pînă la cot și cu bretelele înfășurate în jurul taliei.

— Ce făptură ciudată ? Cine este ?

— Unul, Logan Whitesides ; un fiăcău care se pricepe la cai și o cunoaște foarte bine pe „Sorella". A fost singurul ei călăreț în vremea dresajului și o șoaptă a lui face mai mult decît cravașa oricui.

— Ca să-l angajeze pe băiatul acesta l-ați sfătuit pe domnul Henderson să nu călărească el însuși ? întrebă Geraldine cu oarecare interes.

— Întocmai ! Știam că „Sorella" are nevoie de toate avantajele posibile într-o întrecere cu mînza din Mississippi și că Miles este mult prea greu ca să o călărească el însuși și să cîștige.

Fără să-şi dea seama, fata arboră o mină satisfăcută. Hammond îi observă expresia şi medită asupra ei, mai ales că, tocmai în clipa aceea, mamei vitrege îi scăpă o exclamaţie duşmănoasă. Desfăşurarea cursei atrase însă toate privirile în partea aceea. Încălecară cu toţii, se dădu pornirea şi pe loc zburară, ca nişte eroi ambiţioşi în luptă.

Fusese un start reuşit. Cei patru cai porniră simultan, alergînd o vreme unul lîngă altul, de parcă le-ar fi plăcut alinierea şi ordinea unui atac de cavalerie. Curînd însă „Frumoasa Geraldine" luă conducerea, apucînd pe traseul cursei de un sfert de milă. „Kate Nebuna" se plasă imediat în spatele ei, în vreme ce „Graystreak" şi „Sorella" păreau să se amuze mînîndu-le de la spate. Mai înainte ca ele să fi parcurs două treimi de milă, „Kate Nebuna" dădu semne de oboseală, rămînînd în urmă şi „Sorella" o întrecu dintr-un salt, situîndu-se la egală distanţă de iapa din Mississippi şi „Frumoasa Geraldine". Aceasta din urmă îşi continua la fel de bine cursa, neavînd nevoie de nici un îndemn din partea călăreţului, pînă cînd ropotul copitelor celor două adversare, chiar lîngă crupa ei, o sili să facă un efort. Ea se luptă să-şi menţină întîietatea şi o uşoară lovitură de cravaşă o făcu să tresară, întărindu-i hotărîrea de a le lăsa în urmă pe nedemnele ei tovarăşe. Ţîşni ca din puşcă, dar fără să-şi atingă scopul. Era evident acum că „Graystreak" îşi pusese în minte să-i reteze avîntul şi s-o detroneze din poziţia fruntaşă, şi puteai vedea cum călăreţul îşi foloseşte cu dibăcie cravaşa. În consecinţă, ea se interpuse între „Sorella" şi ţinta tentativei ei ambiţioase, ajungînd în clipa următoare să se îmbrăţişeze afectuos cu aristocratica şi temperamentala frumuseţe cabalină. Vanitatea o făcu pe aceasta din urmă să încerce a se debarasa de ea. Toate eforturile ei nu serviră decît la a le menţine pe cele două în aceeaşi poziţie, cînd, spre surprinderea amîndurora, un şuier ascuţit din partea călăreţului „Sorellei" o făcu pe misterioasa vietate să zboare printre ele şi, aruncîndu-le praful în ochi, trecu linia de sosire, cu coada fluturînd în urmă între capetele celor două vajnice competitoare. „Kate Nebuna" se avîntă la vreme pentru a reduce distanţa, cruţîndu-şi forţele pentru încă o cursă.

Fusese o cursă frumoasă. Numeroasele merite ale primilor trei cai fuseseră pe deplin demonstrate, cu toate că adevărata lor capacitate de rezistenţă putea fi doar bănuită. Călăreţii ţinuseră seamă cum se cuvine de calităţile lor şi competiţia fusese de o asemenea natură, încît să întreţină tensiunea mulţimii şi să păstreze suspansul pînă în ultima clipă. Ar fi meritat să-i împodobească un şal în cîteva momente ale cursei, şi un cot de panglică să le răsplătească trecerea liniei de sosire. Era evident că trebuiau reconsiderate judecăţile de valoare. O subestimaseră pe „Sorella" ; „Kate Nebuna" arăta mai bine ca oricînd, iar călăreţul ei era recunoscut ca un jocheu de mîna întîi ; „Gaystreak" era dăscălită de adevăratul Machiavelli al curselor georgiene. „Frumoasa Geraldine" se ţinuse prea tare ca să-şi piardă vreunul din suporteri ; şi nu se ştia nici măcar printre specialişti dacă „Gaystreak" cedase în cursa eliminatorie din calcul ori dacă pierduse într-adevăr, în ciuda tuturor eforturilor sale. Se şoptea că ar fi dat semne de suferinţă la unul din picioare. Tom Nettles, în schimb, care o examină îndeaproape, nu descoperi nimic. Ned Ramsey se arăta totuşi îngrijorat, ceea ce nu-i scăpă nici lui Jake Owens, nici lui Nettles. Felul în care se îngrijea personal de cal era exemplar şi eforturile făcute pentru a o ajuta să-şi revină şi să se relaxeze, fără efort, constituiau un obiect de studiu pentru tinerii jochei care se îmbulzeau în jur, invidiindu-i renumele. Jones Barry nu era deloc nemulţumit de isprăvile iepei sale. Nu părea tulburată, nici nemulţumită. Se relaxă repede şi firesc, fiind gata în timp record pentru următoarea încercare. Să fi văzut însă ce îngrijire plină de afecţiune acorda „Sorellei" călăreţul ţigan — cum, pe lîngă obişnuita rutină a îndepărtării harnaşamentului şi ţesălării, el îşi încolăci braţele în jurul gîtului ei, cum o sărută de parcă ar fi fost o iubită, şoptindu-i la ureche tot soiul de nimicuri plăcute. Şi cum îşi întoarse mînza capul spre el cu o expresie de recunoştinţă. Şi cum, atunci cînd el se aplecă să-i ţesale picioarele, ea îşi odihni botul pe umerii lui cu o duioşie aproape omenească, ceea ce le atrase în jur o mulţime de admiratori sinceri. Parcă ar fi fost o întrupare a poveştilor pe care le auzim despre arabi şi armăsarii lor fa-

voriţi. Ambiţia lui Logan Whitesides fusese stîrnită în primul rînd de faptul că fusese angajat pentru a o dresa pe „Sorella". Pentru el, ea fusese ca prima iubire, şi aproape că i s-ar fi rupt inima de n-ar fi ieşit învingător.

— Care va să zică „Sorella" a cîştigat într-adevăr ? îi spuse Geraldine lui Hammond cînd acesta reveni la trăsura ei, după o scurtă întrevedere cu Miles Henderson.

— Doar cursa eliminatorie — o treime din victorie, domnişoară Foster. Se pregătesc acum pentru cea de a doua încercare.

— Sînteţi un adevărat magician în materie de cai, domnule Hammond. Spuneţi-mi însă, rogu-vă, ce i-aţi şoptit scurt domnului Henderson şi ţigănuşului său ?

Hammond îi răspunse rîzînd :

— L-am instruit doar în privinţa strategiei de *a pierde* data viitoare.

— Nu vă înţeleg... să piardă !

— Adică să nu încerce să cîştige, ci să se lase bătut de „Graystreak".

— Şi de ce, mă rog ?

— Pentru ca puterea ei în cea de a treia încercare să nu fie afectată de un efort nenecesar în cea de *a doua ;* cum majoritatea celorlalţi cai vor da tot ce vor putea, ea ar risca fără rost.

— Înţeleg ! Dar ce să piardă în favoarea lui „Graystreak" ? De tiza mea nu pomeniţi !

— Tiza dumneavoastră a dat deja tot ce a putut.

— Nu sînteţi măgulitor, domnule Hammond, zise mama vitregă. Îmi vine să cred că aveţi cu adevărat ciudă pe animalul acela.

— O, nu, doamnă Foster ! Sînt convins că nu credeţi aşa ceva. Este o vietate dulce şi drăguţă, care va face tot ce-i va sta în puteri. Nenorocirea ei e că este supraestimată. Domnul Barry aşteaptă prea mult de la ea. Nu-i supraestimează iuţeala, în schimb acordă prea mult credit puterii ei de rezistenţă. Probabil că o va descuraja ori lovi mai înainte să se termine cursa. Departe de mine de a avea ciudă pe ea, se poate spune mai curînd că mi-este milă şi că aş cruţa-o bucuros de încercarea grea ce-i stă în faţă.

— Ei bine, eu tot cred că ai ciudă pe ea. Crezi în toți caii de pe teren în afara ei. Aș vrea să te văd călărindu-ți propriul cal ; presupun însă că e nevoie de ceva mai mult decît de rugăminţile fierbinți ale unei femei pentru a te convinge.

Era ceva în tonul cu care fuseseră rostite aceste cuvinte ce irită, nu într-o mai mică măsură decît cuvintele înseşi, urechile persoanei căreia-i fură adresate. El nu spuse însă nimic şi peste cîteva clipe pregătirile pentru cea de a doua cursă îi dădură posibilitatea de a îndrepta conversaţia pe un alt făgaş. La semnul tobei, Geraldine se ridică pe canapeaua trăsurii, urmărind cu aviditate spectacolul. Se dădu startul şi pornirea se arătă încă o dată frumoasă. Cei patru fugari alergară alături o vreme, ca şi cum între ei ar fi existat o legătură strînsă. „Kate Nebuna“ şi „Frumoasa Geraldine“ luară curînd conducerea, de parcă „Sorella“ şi „Graystreak“ s-ar fi înţeles reciproc ; se avîntau pe lîngă grupurile de spectatori, pe lîngă căruţe şi mese, valsînd ca şi cum ar fi avut aripi şi la umeri şi la picioare. Lunecau sprintene, lăsînd un spaţiu de treizeci de picioare şi mai bine între ele şi concurentele lor, care păreau a se mulţumi să înainteze la un pas ce nu deranja pe nici una, îngăduindu-le, totodată, să se menţină la o distanţă rezonabilă de sprintenele fiinţe din faţa lor. Astfel o duseră pe parcursul primei mile şi mai bine, acceptînd să joace după cum le cîntau alţii. Curînd însă iapa din Mississippi dădu semne de răzvrătire, punîndu-şi picioarele la lucru cu ambiţie sporită. Zbură de lîngă „Sorella“, călcînd curînd pe urmele celor din faţă. Din cîteva salturi, izbuti să le separe. parcurgînd ultima lungime de milă între „Kate Nebuna“ şi frumoasa ei competitoare. „Sorella“ forţă la rîndul ei, făcînd să dispară curînd distanţa ce o separa de „Kate Nebuna“ ; dar, poate din pricină că aceasta din urmă era mai puţin tentantă decît frumuseţea purtînd un nume nu mai puţin minunat, „Sorella“ nu rămase mult timp în acest *tête-à-tête*, ci se grăbi mai departe, către o companie mai selectă, aceea a „Frumoasei Geraldine“ ; un sentiment de simpatie o făcu, poate, pe aceasta din urmă să-şi domolească eforturile şi să încetinească pentru a îngădui apropierea unei fiinţe ce o urmărea cu atîta

ardoare. Între timp, ambiţioasa mînză din Mississippi o luă înaintea tuturor potrivnicelor cu atîta lipsă de politeţă, încît stîrni ambiţia celor doi călăreţi mai apropiaţi. Jones Barry fu văzut folosindu-şi cravaşa cu deosebită severitate, biciuind gingaşele coapse ale favoritei sale ; în acest timp, ţigănuşul care călărea pe „Sorella" păru să o îmboldească atît cît putea, fără să folosească însă vreo armă. Observară cum „Frumoasa Geraldine", cuprinsă parcă de un sentiment al degradării, nu-şi mai înălţa capul semeaţă şi încrezătoare, nici nu-şi mai sălta cu trufie coama bogată. Pentru spectatori era evident că începeau s-o lase puterile, în vreme ce repetatele lovituri de cravaşă demonstrau că şi călăreţul ei era conştient de un fapt pe care nu-l putea accepta în ruptul capului. Toate aceste eforturi o menţinură încă o vreme în frunte, dar aceasta cu preţul resurselor ei fizice. Se relaxă treptat, după o supremă încordare, şi curînd avu neplăcerea de a o vedea pe „Sorella" luîndu-i-o liniştită înainte, în vreme ce intraseră pe primul sfert din cea de a treia milă. Hammond observă cu satisfacţie că, deşi părea să facă toate eforturile posibile, călăreţul nu recursese la cravaşă, ori se prefăcea doar, în vreme ce calul îşi ridica şi-şi cobora în voie picioarele, ca şi cum ar fi păşit pe un covor de catifea. Mulţimea, care nu-i înţelegea jocul, o credea tot atît de epuizată ca „Frumoasa Geraldine", fiind cu totul indusă în eroare de viclenia călăreţului. Pînă şi Ramsey o considera un cal „la pămînt", şi-i şoptea lui Jake Owens că fusese cîştigată cursa. Trîndavul Jake, în schimb, nu-şi pleca urechea la nici o opinie cînd era vorba de cai, ci-i răspunse cu cunoscutul proverb din Sud : „Nu zi hop pînă n-ai trecut pîrleazul". Rezultatul acestei curse fusese însă hotărît. Iapa din Mississippi se dovedise cea mai iute, întrecîndu-le pe toate. Văzură că „Sorella", după ce cedă o dată sau de două ori conducerea „Frumoasei Geraldine", schimbă total tactica şi, luîndu-şi avînt, trecu linia de sosire la o distanţă onorabilă faţă de „Graystreak" — cîştigătoarea cursei. Spiritul înnăscut al „Geraldinei" o făcu să nu rămînă prea mult în urmă, deşi, pentru orice judecător cu discernămînt era evident că ieşise din cursă pe ziua aceea. În fine, „Kate Nebuna" avu parte de satis-

facţia irlandezului : de a goni toţi tîlharii dinaintea sa. Din cei trei cai, numai cu „Sorella“ se dusese o politică de economisire a forţelor, dar, prin iscusinţa jocheului, aceasta rămase un secret. Două lungimi între ea şi „Graystreak“ şi de două ori pe atîtea între ea şi „Geraldine“ însemnau un rezultat ce întreţinea îndoielile mulţimii, îndoieli ce sporeau interesul cursei, ca şi al povestirii. Cei care pariaseră nu-şi pierduseră speranţele ; căci chiar dacă nu cîştigaseră favoritele lor, acestea se apropiaseră într-atît de mult de victorie — cu excepţia lui „Kate Nebuna“ —, încît să lase să plutească incertitudinea în privinţa evenimentelor viitoare.

Bine ţesălaţi şi îngrijiţi, cei trei cai îşi făcură din nou apariţia pe pistă. „Kate Nebuna“ se retrăsese indignată, ca urmare a nepăsării cu care-i trataseră tovarăşele ei performanţele. Suporterii ei îşi abandonau posomorîţi gologanii numeroşilor prieteni ai mînzei din Mississippi, în vreme ce Ramsey şi domnul necunoscut aminteau la mulţi de hîrtiile de cinci, zece, douăzeci şi sută — inclusiv prietenului nostru, Jones Barry — pe care le riscaseră cu atîta nesăbuinţă pariind pe o femelă despre care se ştia că nu e întreagă la minte. Acest mic episod plăcut însufleţi în mare parte intervalul, altminteri plicticos, dintre cea de a doua şi a treia cursă. „Frumoasa Geraldine“ părea să-şi fi recăpătat curajul de mai înainte, căci reapăru la linia de pornire, iar la cuvîntul „start“ ea o zbughi înainte „singură-singurică“, după cum se ambiţionase s-o facă şi pînă atunci. După prima jumătate de milă însă, atît iapa din Mississippi, cît şi „Sorella“ se arătară dispuse să-şi dovedească iuţeala picioarelor, dacă le era pusă la încercare. Era evident totuşi că acestea două se aşteptau una pe cealaltă. Îşi cunoşteau adevăratul adversar şi ştiau cu precizie cînd trebuiau să anuleze respectuoasa distanţă faţă de frumuseţea aflată acum în frunte şi căreia, după cîte se putea observa, îi cedaseră mai curînd din calcul decît din admiraţie. După ce prima milă fu parcursă, ele înghiţiră curînd distanţa separatoare, dezumflînd pînzele „Geraldinei“, trecîndu-i de o parte şi de cealaltă atît de strîns, de parcă se temeau să nu depăşească pista de alergare. Barry „băgă numaidecît cărbuni“, dar biciuirea coapse-

lor atît de fragile nu putea nicicum suplini forţa necesară zborului. Frumuseţea avea nevoie să fie suplinită de rezistenţă, ce nu putea veni decît o dată cu vîrsta. „Încetaţi să-mi mai trimiteţi copii", trimisese Napoleon vorbă guvernului, „aceştia nu fac decît să umple spitalele". Vîrsta fragedă a „Geraldinei", antrenamentul precar contraveneau exigenţelor cazone. Putea să se acopere de glorie într-un singur atac, dar nu să reziste la o întreagă campanie. Cele două veterane, cu muşchi mai puternici şi antrenament mai bun, mai solide şi totuşi nu mai puţin iuţi, îşi făcură loc în faţă, lăsînd-o să se lupte dureros cu urcuşul dealului. „Graystreak" îşi încorda vizibil picioarele pentru ultimul mare efort. Simţea că trebuie să-şi adune toată forţa posibilă în picioare, căci avea alături un adversar serios, a cărui ambiţie ţintea departe şi *pe termen lung*. Avea de învins forţa oaselor şi muşchilor celeilalte, iuţeala ei ; erau la mijloc reputaţia şi mîndria sa, pentru a nu mai pomeni de sutele pe care Jones Barry le vedea acum depărtîndu-se tot mai mult. Mississippi-ana era, într-adevăr, la ananghie. Călăreţul ei cu uniformă albă îl fulgera cu privirea pe mizerabilul ţigănuş, care se ţinea scai de el, grumaz lîngă grumaz, de parcă şi-ar fi măsurat reciproc forţele pentru o ultimă luptă decisivă. Erau hotărîţi, şi unul şi celălalt, să învingă ori să moară. Din cînd în cînd, ticălosul de ţigănuş se încorda în şa ca o pumă gata să se repeadă asupra vulpii, în vreme ce călcîiele i se adînceau uşor în coapsele iepei, de parcă ar fi îmbrăţişat-o cu o iubire ce nu se mulţumea dacă nu era împărtăşită. Călăriră unul lîngă altul, pînă ce spectatorului aflat la distanţă ajunseră să-i pară ca un singur cal şi un singur călăreţ. Era o încleştare disperată. Ori tu, ori eu, păreau să spună, în vreme ce se avîntau pe ultimul sfert de milă, săgetînd aerul ca un obuz slobozit de pe ţeava unui tun. „O vreme, pînă şi cei mai curajoşi îşi ţinură suflarea." [1] Mulţimea se îmbulzi pe pistă. Stăteau cu gurile căscate în aşteptare şi-şi holbau ochii de teamă ori de plăcere.

— Ce frumos ! exclamă Geraldine Foster, prinzînd braţul lui Hammond.

[1] Thomas Campbell, *The Battle of the Baltic*. (n. tr.)

— Foarte frumos ! spuse Hammond cu destulă naturaleţe, adîncindu-şi privirea în ochii ei. Nu îndrăznim să i-o urmărim în vreme ce lupta e în toi. Jocheul de pe „Graystreak" făcea acum eforturi imense ; îşi ţintuise prădalnic ochii asupra ţigănuşului, de parcă ar fi pîndit momentul cînd acesta ar fi putut încerca să i-o ia înainte. Se ţineau în continuare grumaz lîngă grumaz şi doar cîteva salturi îi mai despărţeau de final. „Veston-alb" se pregăti pentru acest moment şi, ridicîndu-se-n scări şi cu lovituri rapide şi severe de cravaşă, o pregăti pe „Graystreak" pentru ultimul salt peste linia de sosire. „Fără-veston", ţigănuşul nostru, îşi pîndea şi el momentul. Nu mînui cravaşa ; nu se ridică în şa, ci mai degrabă ghemuindu-se şi agăţîndu-se de grumazul calului şopti un cuvînt, doar un cuvînt, în urechea „Sorellei", iar preanobilul arab zbură cu o iuţeală ce ar fi făcut de ruşine o săgeată pornită din arc. Cu un singur cap reuşi să treacă peste linia de sosire înaintea ambiţiosului său rival. De cum îi văzu triumful, imensa inimă emoţionată a mulţimii slobozi un strigăt ce făcu să se cutremure împrejurimile. Jocheul nostru ţigan descălecă şi, prinzînd iapa pe după grumaz, o sărută tot atît de pasionat ca un îndrăgostit pentru prima oară norocos. Considera victoria cu mult mai preţioasă decît „suta peşin" — una din multele transferate, cu această ocazie, din buzunarele bogatului Jones Barry în cele ale altor persoane — cu care îl răsplăti Miles Henderson. Puteai vedea mai apoi mulţimea urmîndu-i pe cal şi pe călăreţ cu admiraţie şi ovaţii. Alături de calul său, ţigănuşul nostru era minunea stadionului. Copiii se ţineau după el, ca după eroul *lor*, în vreme ce negrii exclamau oriunde apărea, arătîndu-l cu mîna tovarăşilor lor zîmbitori : „Dat dracului năpîrstocu' ăla de Login Whitesides ; îi dracu' gol, nu alta !" Gloria e o noţiune ceva mai complexă, iar micul nostru prieten Logan era, fără îndoială, în aceeaşi măsură satisfăcut de complimentele negrilor, ca şi de acelea ce veneau de pe buze mai simandicoase. Să ne îndreptăm însă acum privirile spre alte grupuri.

Capitolul VIII

TURNIRUL GÎNSACULUI

Distinsa doamnă Foster fu cît se poate de nemulţumită de rezultatul cursei. Ar fi fost probabil încă şi mai nemulţumită dacă în locul „Sorellei" lui Miles ar fi cîştigat „Ferraunt", calul prietenului său. Ea nu-şi ascunse insatisfacţia, ce se revărsă în cuvinte pline de compasiune pentru Jones Barry, chiar şi în prezenţa învingătorului său. Acesta însă fie se prefăcea, fie era cu adevărat indiferent în privinţa rezultatului. Avea felurite scuze pentru înfrîngere, pusă pe seama oricui şi a orişice, cu excepţia calităţilor iepei sale ori talentului său de călăreţ.

— Sînt în stare să pariez oricînd şi pe o mie la o întrecere a „Geraldinei" contra „Sorellei", Miles Henderson. Ştiu de ce-i în stare iapa mea. N-a fost însă îngrijită cum trebuie. Mizerabilul ăla de Sam Perkins i-a dat apă, în ciuda interdicţiei mele, şi a strîns-o atît de tare, încît bietul animal abia de-şi mai putea trage sufletul.

— Şi pe urmă tu eşti oleacă prea greu pentru iapa ta, Barry, adăugă Nettles, care, după ce-şi adjudecase o sumă frumuşică din buzunarele celuilalt, îşi putea permite să se arate binevoitor.

— E un grăunte de adevăr aici, admise Barry. Dar spune, Tom, dacă n-am călărit frumos ?

— *Poţi* călări, se grăbi celălalt să admită, cu accentul şi privirea astfel potrivite pentru a-i face afirmaţia mulţumitoare.

Între timp, Henderson şi Hammond conversau cu doamnele, cu toate că celui de al doilea nu putea să-i scape faptul că, în cazul său, Geraldine se purta cu oarecare rezervă şi distanţă. Nu i-a trebuit să-şi bată mult capul pentru a descoperi sursa de influenţă a unui asemenea comportament, întrucît, deşi politicoasă în aparenţă,

doamna Foster nu era pe de-a-ntregul capabilă să înăbuşe pornirile ce-o animau în secret cînd era vorba de persoana sa. Este adevărat că, potrivit principiului său, el nu se arăta preocupat în mod special de acest lucru, avînd doar şi mai multă grijă să nu scape nici un prilej de a da dovada unei curtenii fermecătoare, în limitele stabilite de societate cînd e vorba de relaţiile dintre sexe. O dată cu conştiinţa poziţiei sale echivoce, conversaţia sa devenea mai convingătoare şi mai animată ; iar vioiciunea şi degajarea vorbelor sale nu erau înfrînate decît de hotărîrea nestrămutată de a nu prilejui cumva, prin libertăţile pe care şi le lua, vreo jignire sau ocazia de a i se reproşa ceva. Poseda o adevărată artă a diplomaţiei ; iar doamna Foster se lăsa pe spate în trăsură, mîhnită că persoana pe care ar fi dorit din adîncul inimii s-o răneascâ nu-i oferea ocazia şi că, în ciuda răutăţilor ei, tot se mai străduia, aparent fără efort, să farmece auzul şi să cîştige favorurile protejatei sale. Între timp, trăsura fu pregătită ; caii erau înhămaţi şi doamna îi invită pe domni să ia masa împreună. Hammond şi Henderson îşi mărturisiră plăcerea de a le escorta pe doamne acasă, în vreme ce Jones Barry şi Nettles se scuzară pretinzînd că, pentru ei, afacerile zilei erau departe de a se fi încheiat. Urmau să se mai desfăşoare cîteva curse. „Glaucus" avea să-şi pună din nou picioarele la încercare, concurînd contra unor cai ce urmau să fie scoşi la vedere ; avea să mai fie o *sweepstakes* [1], la care fuseseră deja înscrişi vreo douăzeci de cai. Cu toate că nu călărea nici unul dintre ei, interesul lui Nettles nu era cu nimic mai prejos decît acela al lui Jones Barry, în vreme ce profiturile se profilau cu mult mai mari.

— Pe lîngă acestea, mai este şi circul, doamnă Foster, zise Barry, frecîndu-şi mîinile, circul. N-am văzut în viaţa mea un circ. Am auzit că fac tot felul de minuni. Au pe unul care zboară prin urechile acului !

— Oh, domnule Barry, cum de poţi crede asemenea absurdităţi ?

— E-adevărat, pe sufletul meu ! Iată reclamă ; în imagine sînt şi bărbatul şi acul.

[1] Cursă încununată cu un premiu constituit din pripoane pentru cai, dăruite de diferiţi competitori. (n. tr.)

— Mare cît toate visele ! spuse Nettles.

Barry scoase din buzunar unul din enormele afişe ale circului, pe care le vezi uneori lipite pe pereţii vreunei curţi de justiţie în ţinuturile din Sud şi Vest. Cînd îl despături, acesta îl acoperi literalmente din cap pînă-n picioare.

— Nu văd de ce n-ar sări prin urechile unui asemenea ac, domnule Barry ; pare cu mult mai mare decît bărbatul.

— Aşa pare, într-adevăr.

— Aşa-i doar în poză, domnişoară Geraldine, se amestecă Nettles, căci eu am văzut chiar acul cu pricina şi vă asigur că nu este cu mult mai mare decît acela folosit de doamne. Sigur că nu e chiar un ac pentru pînză foarte subţire, dar nici cît unul pentru pînză de sac.

— L-ai văzut tu, Tom ? întrebă Barry.

— Bineînţeles că l-am văzut, veni răspunsul.

— Şi dumneavoastră, domnule Barry, credeţi că orice om poate trece prin urechile unui asemenea ac ? veni întrebarea doamnei Foster.

— Nu prea văd cum ar putea, răspunse acesta grav ; ar sparge urechile acului.

Previziunea sa fu însoţită de un hohot de rîs din partea lui Henderson, pe care însăşi domnişoara Geraldine îşi îngădui să-l imite. Doamna Foster se lăsă pe spate în trăsură, încruntîndu-se, adînc rănită în amorul propriu. Nettles continuă :

— Asta nu-i tot însă ; clovnul care trece prin ac destupă o sticlă cu ochiul, aprinde cu mustăţile o rachetă, după care îşi înghite propriul cap.

— Ah, Tom ! exclamă Barry, asta nu se prinde ! Nimeni nu mă poate face să cred aşa ceva. S-ar putea să scoată un dop cu ochiul ; cît despre aprinderea unei rachete cu mustăţile, presupun că nici asta nu e cu totul imposibil ; dar al naibii să fiu dacă dau măcar un strop crezare poveştii cu înghiţirea capului. Auzi, să-şi înghită propriul cap ! Bine, dar cine dracul se poate gîndi vreodată la o asemenea treabă ? Oh, nu, Tom Nettles, figura asta nu-i mai ţine ! Mai curînd cred că-i vorba de un număr de prestidigitaţie.

— Mai degrabă un truc cu gura.

— Bine, atunci cu gura. Știu eu însă că nu-i decît o treabă de iluzionism — nu credeți și dumneavoastră la fel, domnișoară Foster ?

— Nu mă gîndesc defel la lucrurile astea, domnule Barry. Nu-i decît scamatorie la mijloc. Circurile sînt o afacere trivială. Nu mă interesează deloc.

— Trivială ! Bine, domnișoară Foster, aibă-vă Domnul în pază, dar tot ținutul va fi de față. Nu vedeți cum apar deja trăsurile ? Îmi pare că vor asista vreo trei sute de doamne.

— Doamne, într-adevăr ! Așa o fi, domnule. Cu toate acestea, persoana noastră nu se va număra printre ele. Scipio, strigă ea vizitiului, ești gata ?

— Gata, doamnă.

— Ei bine, domnule Barry, vă vom părăsi atunci. Domnule Nettles, ne vom bucura oricînd să vă vedem în casa noastră. Domnilor, se adresă apoi lui Hammond și lui Henderson, mai intenționați să ne însoțiți ori v-au convins farmecele clovnului de care auzirăm acum să rămîneți la circ ?

— Doar dacă am fi siguri de onestitatea clovnului și de hotărîrea lui de a-și transforma într-un hap propriul cap, reflectă Hammond cu gravitate.

Barry asculta cu gura deschisă de uimire, în vreme ce Nettles se apucă să spună că isprava se petrecea în modul cel mai firesc și mai verosimil cu putință cu toate că, avînd în vedere că de fiecare dată clovnul reapărea avîndu-și pe umeri propriul cap, și încă în perfectă stare, el se alătura opiniei prietenului său Barry că la mijloc trebuie să fi fost o scamatorie — trucul iscusit al unui clovn deștept. Și totuși, adăugă vorbitorul cu o admirabilă seriozitate, este drept că-i duce pe toți ; toată lumea crede că-i adevărat.

— Mînă, Scipio, îi comandă doamna cu hotărîre, de parcă s-ar fi grăbit să scape de privirea, cînd încrezătoare, cînd dubitativă, a lui Barry.

Trăsura se depărtă, avînd de o parte și de alta pe Hammond și Henderson — unul călărind lîngă geamul la care ședea Geraldine, în vreme ce celălalt o escorta pe mamă. Îi vom părăsi în drumul lor spre casă și ne vom întoarce la tovarășii noștri, Jones Barry și Tom Nettles.

Cei doi stimabili se puseră numaidecît pe treabă. La sfatul însoţitorului său, Barry îl angajă pe ţigănuşul care o călărise cu atîta iscusinţă pe „Sorella" şi rezultatul fu un cîştig în dinamica întrecerii. Nu e scopul nostru însă acela de a urmări istoria cursei de la Hillabee. Doar nu sîntem un calendar de curse, iar istoriile de genul acesta trebuiesc lăsate în seama celor cu mai mult talent de cronicari ai întrecerilor hipice. Ajunge să spunem că, pînă la sfîrşit, ziua rămase încărcată de emoţii. Cîteva victorii modeste la slalomul în pantă îl consolă pe Barry pentru pierderile mai grele, iar Tom Nettles îl ferici de-a dreptul atunci cînd îl prezentă cîtorva din conducerea circului. Aceştia îl invitară chiar pe hipodrom, îngăduindu-i pe tot restul zilei să contemple scena goală pe care aveau să se producă în curînd minunăţiile auzite. Ardea de dorinţa de a-l vedea pe clovn, dar nu şi-o exprimă cu voce tare, închipuindu-şi, bineînţeles, că unul care avea într-un atît de scurt interval să-şi înghită propriul cap avea motive să-şi dorească a se bucura de tot timpul rămas pînă la inevitabila catastrofă. Pe o masă întinsă la repezeală, fură aşezate de după o perdea cîteva preparate reci. Jimbla şi şunca aduse de Nettles de la prăvălioara unei cunoştinţe şi un sfert de carafă de brandy franţuzesc îl consolară curînd de absenţa doamnelor. Carafa fu repede golită şi reumplută, dar, dispărînd şi aceasta curînd, lipsa ei fu suplinită de cîteva sticle de vin acceptabil. Lui Nettles îi plăcea băutura ; avea însă un cap tare, de genul acelora care pot rezista la orice cantitate de băutură, fără să-şi dea pe faţă proprietarul. Jones Barry nu era un veteran de teapa lui în materie, cu toate că, după moda gentlemenilor, aprecia băuturile bune. Fapt este că, mai înainte de a se ridica de la masă, el devenise cîrcotaş şi oarecum turbulent ; numai manevrele abile ale lui Nettles izbutiră să-l scoată din tabernacul, dînd directorului circului posibilitatea să se pregătească pentru spectacolul din seara aceea. Sub cerul liber, Barry se arătă mai maleabil, cu toate că era nevoie de un stimulent suplimentar pentru a-şi feri stomacul de a se lăsa total subjugat de forţele ostile pe care singur le aruncase înăuntru. Nettles nu se da înapoi de la a-i face voia. Era un ins petrecăreţ şi-şi aflase în Barry un excelent capital. Îşi pusese în cap să se

distreze şi avea să facă o noapte de pomină. Era suficient să te preumbli preţ de o oră primprejurul taberei, căci asta devenise pista de alergări de la Hillabee, ca să ai suficiente prilejuri de „a te afuma şi a face abur", ca să folosim jargonul regiunii. Aveau să fie răsturnate căruţe, beţivii dezbrăcaţi, iar cozile şi coamele cailor tăiate; acestea, laolaltă cu alte practici, în care excelau iubitorii de farse, serveau pentru a umple intervalul dintre terminarea cursei şi deschiderea circului. Norocul a făcut însă ca Jones Barry să se remarce într-o afacere mai importantă. Călătoria celor doi în căutare de aventuri îi purtă, împreună cu o ceată de alţi cîţiva indivizi, către un amfiteatru situat la vreo trei sute de iarzi depărtare de stadion, unde asistară la desfăşurarea unei întreceri sportive, în comparaţie cu care tot ceea ce văzuseră pînă atunci părea o simplă joacă de copii, cuminte şi fără nerv. Era vorba de *Decapitarea gînsacului !*

Cititorule, cunoşti tu oare ce este acest sport ? Dacă nu, e bine să-ţi faci oarecare idee despre ce poate constitui o sursă de plăcere pentru minţile joase şi necultivate. Omul e fără îndoială o fiară, afară de cazul în care născocești vreun procedeu de a face din el un gentleman. Şi cum el are o poftă înnăscută pentru distracţii şi plăceri, dacă nu-i afli unele care să nu displacă întru totul bunului Dumnezeu, nu încape nici o îndoială că diavolul îi va furniza din belşug altele care să-l facă pe om acceptabil doar lui însuşi. *Decapitarea gînsacului,* prin urmare, este unul din sporturile pe care un diavol viclean le-a inventat pentru a face plăcere unei bestii umane. El face apel la îndemînarea, agilitatea şi forţa concurentului, mîngîindu-i din această pricină orgoliul. Cum însă aceste calităţi sînt puse în joc cu preţul umanităţii lui, ele nu fac decît să servească de agenţi ai răului din el. Decapitarea gînsacului poate fi descrisă ca un fel de turnir călare, unica deosebire fiind aceea că, în locul unui om ca şi el, cavalerul are ca adversar un gînsac. Omul a încălecat în şa, iar gînsacul e legat de nişte pari. Cei doi pari sînt bine înfipţi în pămînt, la o distanţă de vreo douăsprezece picioare unul de altul, şi uniţi la vîrf cu o funie atîrnînd în voie, de care este legat, de labe, gînsacul. Acesta atîrnă cu capul în jos, legănîndu-se deasupra pistei, la mijlocul

distanţei dintre cei doi pari şi suficient de jos pentru a putea ajunge la el bărbatul călare. Performanţa călăreţului este aceea de a călări cu toată viteza înspre pasăre şi, apucîndu-l de cap, să i-l smulgă în vreme ce trece pe sub sfoară. Nu este o ispravă uşoară. Gîtul gînsacului a fost jumulit în prealabil de toţi fulgii şi uns din belşug cu untură sau ulei. Nici că ar putea fi mai alunecos. Strălucind şi încălzindu-se la soare, gîtul nefericitei păsări seamănă unui pui de boa care se exersează pentru prima oară pe creanga de sub care se aşteaptă s-o zbughească vreun iepure ori guzgan. Pentru a spori dificultatea întreprinderii şi a accelera apropierea atacantului, de o parte şi de alta a drumului, la anumite distanţe sînt postaţi patru bărbaţi, înarmaţi cu cîte un îmblăciu. Atunci cînd calul se apropie, aceştia îi biciuiesc coapsele atît de neîndurător, încît nu numai că-l fac să zboare ca săgeata, dar, adesea, să sară cu totul în afara pistei, pentru a scăpa de un tratament atît de neprietenos. Pista de alergare desenează un cerc cu un diametru de vreo două sute de picioare, o distanţă pe care călăreţul este obligat să o parcurgă, plecînd de la un punct supravegheat de arbitri. El nu are voie să alerge cu toată viteza decît atunci cînd îl mai despart douăzeci de iarzi de ţintă. Păzită în felul acesta, victima nu este cu uşurinţă decapitată. Numai călăreţul cu experienţă şi sportivul înzestrat poate reuşi la o asemenea încercare. Tinerii începători, care se încred în reuşită, sînt mereu dezamăgiţi ; multora le e greu să se menţină pe pistă ; mulţi cad din şa şi chiar cînd reuşesc să treacă fără nici un accident pe sub sfoara întinsă între pari, fie că eşuează total în încercarea de a înşfăca pasărea ce se zbate şi ţipă necontenit, fie că, din pricina unsorii, le e imposibil, în goana aceea, să-şi menţină strînsoarea asupra gîtului şi capului lunecoase ca un peşte. În acelaşi timp, eşecul concurentului nu-i produce gînsacului nici o plăcere. Strînsoarea, de care în cele din urmă scapă, este extrem de neplăcută atît timp cît durează. Unsoarea de pe suprafaţa gîtului nu-i ostoieşte usturimea dinăuntru. Glasul îi răguşeşte de atîtea ţipete ; şi cu mult timp înainte să-i fie smuls cu totul capul, el îşi pierde puterea de a simţi exact cum a avut loc evenimentul. Bătălia şi săriturile cailor, căderea şeilor, eşecurile „decapitatorilor", ţipetele şi

sălbatica zbatere a păsării constituie savoarea distracţiei, fiecare punct al turnirului fiind urmărit cu curiozitate avidă şi însoţit de urletele mulţimii, ce constituie un ecou vrednic al ţipetelor gîştii.

Cam atît cu privire la acest sport, în general. Se desfăşura de ceva vreme cînd se apropiară Nettles şi John Barry. De îndată ce văzu scena, acesta din urmă se şi declară a fi capabil să smulgă gîtul gînsacului. Nettles era foarte departe de a-l descuraja de la o aventură ce promitea să fie amuzantă ; cu atît mai mult cu cît, chiar dacă nu ajunsese „cuc" sau altă pasăre, tovarăşul său era, după cum se spune în Mississippi, „într-o stare de mijloc", adică nici beat nici treaz. O duzină de concurenţi îşi încercaseră deja puterile fără succes, dar, firește, spre groaza gînsacului. Atîrna cu capul în jos, bătînd cu furie din aripi şi slobozind un ţipăt ascuţit din gîtlej ori de cîte ori auzea că se apropie un cal. Barry îşi aţinti ochii asupra gîtului sclipitor şi, răşchirîndu-şi degetele ca nişte gheare, strigă victimei : „Iată gheara ce te va despica, frumosul meu ! Pentru mine străluceşti tu acolo ! Cine pariază pe cinci dolari contra lui Jones Barry ? Cine, întreb ? Să se arate numai la vedere şi fie... !"

Spre cinstea lui Nettles trebuie spus că, deşi dornic să asiste la un spectacol amuzant, nu accepta totuşi ca tovarăşul său să fie înşelat. El interveni ca pariurile să fie aproape simbolice, cu toate că, gestul său prietenesc atrase ameninţările celui pe care-l salva. Barry plătise deja pentru a fi „înmatriculat", iar Logan Whitesides fu trimis după „Glaucus" ; căci, deşi afumat, Barry nu era dispus s-o folosească pe favorita sa, „Frumoasa Geraldine", în scopuri atît de nedemne.

— Ura pentru Jones Barry, strigă Ben Burg. Nu-i aşa de înfumurat încît să se dea la o parte cînd îi vorba de chefu' oamenilor de rînd !

— Îi destul de afumat ca să nu se dea înapoi de la nici un chef, fie că-i al bogaţilor, fie că-i al săracilor, comentă Jake Owens Trîndavul.

— Pariez pe douăş'cinci de cenţi cu tine, Jake, că va lua gînsacul, spuse Burg.

— Asta va fi din pricină că-i e aproape rudă, atunci.

— Dacă va izbuti, mai zise şi al treilea, de vină-i băutura. Treaz, n-ar putea.

— Pariem un sfert de dolar pe el ? întrebă Burg, conştiinţa îndemnîndu-l să susţină în felul acesta capacitatea unei persoane de la care plănuise să împrumute cîteva monede de cinci dolari cu cîteva ceasuri mai devreme.

— Mai pune încă o dată pe-atît, Burg.

— S-a fă-cut ! zise celălalt, cam fără grabă.

Clasele de jos urmăresc cu respect, chiar şi cînd au un rînjet pe buze, faptele celor superiori lor prin avere ori poziţie socială. Jones Barry avea avantajul de a provoca o adevărată senzaţie printre acest gen de oameni. Îi aşteptau şi-i studiau mişcările. Gînsacului îi fu acordat un scurt răgaz, în vreme ce băiatul fu trimis după „Glaucus" ; atîrna nemişcat şi o vreme ţipetele sale conteniră. Sprintenul nostru ţigănuş reapăru curînd cu calul. Era gata înşeuat şi echipat pentru competiţie, iar eroul nostru sări pe el, dovedind mai degrabă ambiţie decît agilitate. Atunci să fi auzit cum se înteţi zarva mulţimii.

— Ura pentru Barry ! strigă Nettles cît putu de tare.

— Cine pariază pe-o monedă de argint contra lui Barry ?

— Te-ai ars, domnule Nettles.

— Şi uite încă una ! Nu-i el ăla care să-i smulgă gînsacului capul, cum nu-s eu în stare să i-l pun la loc.

— Ura pentru căpitan ! strigă Burg.

— N-ai decît să strigi ura pîn' ce te doare gîtu', dar gîsca aia de Barry nu-i va veni nicicînd de hac gînsacului, se auzi ecoul ireverenţios al lui Jake Owens.

Strigătele izbucniră dintr-o sută de piepturi. Copiii urlau, făceau tumbe şi se rostogoleau, ridicînd praful pînă la cincizeci de picioare înălţime, în vreme ce cavalerul gînsacului se pregătea să treacă la atac. Bărbaţii înarmaţi cu îmblăciu n-avură nevoie să-l folosească. Barry se apropie cu toată viteza şi reuşi, însoţit de strigătele admirative, să-şi menţină calul pe pistă şi să treacă printre parii de care atîrna gînsacul. Pasărea se agită şi ţipă, bătînd violent din aripi. Cuprins de emoţie, Barry dădu drumul la frîu şi, întinzîndu-şi ambele mîini, prinse, nu gînsacul, ci sfoara de care era agăţat. Calul zbură în aceeaşi clipă de sub el şi, pentru un scurt răstimp, el rămase spînzurat

în aer, în vreme ce peste faţă, piept şi umeri i se abătu bătaia infernală a aripilor gînsacului. Asta nu dură însă decît foarte puţin. Sfoara prevăzută să susţină doar o gîscă se rupse sub dubla greutate şi cei doi se prăbuşiră la pămînt, gînsacul deasupra. În toate analele probei nimeni nu mai asistase pînă atunci la o asemenea scenă, nici măcar în vremurile îndepărtate ale descoperirii ei printre strămoşii noştri europeni. Veselia făcu să răsune întreg terenul; plebea fu cuprinsă de un adevărat delir. Unii se rostogoliră la pămînt, tăvălindu-se de rîs ; unii băteau din palme şi strigau, în vreme ce tinerii slobozeau armele, producînd mare agitaţie şi confuzie printre cabaline.

Barry se ridică uluit de-a dreptul. Gînsacul se răzbunase pe nefericitul aventurier pentru toate asalturile cărora trebuise să le facă faţă. Din momentul înfruntării şi căderii, aripile sale nu avuseseră odihnă, abătîndu-se mai ales asupra feţei eroului. Obrajii săi arătau mai degrabă răzuiţi decît zgîriaţi, iar nasul şi gura îi sîngerau. Pe piept, cămaşa îi era ruptă şi pătată, iar părul îi era zburlit şi încîlcit tot atît cît părul lui Iov în noaptea cînd avu viziunea. Nettles îi sări în ajutor şi puse să i se spele faţa, în vreme ce micul Logan Whitesides alergă şi-l prinse pe „Glaucus". Oricît de grotescă ar fi fost scena şi cu mult diferită de orice alt spectacol la care s-ar fi aşteptat mulţimea, în momentul în care prima explozie de veselie se potoli, oamenii nu se arătară deloc dispuşi să renunţe la distracţia lor obişnuită. Gînsacul fu spînzurat la loc şi uns din nou, înălţarea sa fiind însoţită de noi ţipete înspăimîntate. Se găsiră douăzeci de tineri care să reia proba ce-i pricinuise lui Barry un eşec atît de ruşinos. Din politeţe însă, trebuia să i se acorde încă o şansă de a cîştiga laurii. Cînd i se propuse, acesta clătină în schimb din cap. Încă nu-şi revenise din inevitabila buimăceală produsă de dubla influenţă a coniacului şi căderii.

— Cred că nu e cazul, spuse el. Gînsac, aş ! Doar am prînzit, Nettles. Aceasta fu replica sa aparent lipsită de înţeles, în care totuşi Nettles descoperi sensul ascuns.

— Într-adevăr, încuviinţă el, şi am mîncat cu poftă încă, amîndoi chiar ; ce să mai facem cu o gîscă ?

— Mergem, Tom ? întrebă Barry care se trezea treptat şi se simţea oarecum ruşinat.

— Nu ! răspunse celălalt ; uite colo căruţa lui Meredith. Are băuturi bune ; o să-i tragem o duşcă pentru consolare.

Se îndreptară amîndoi către căruţă, unde căpătară un punci de mere ; fusese îndulcit cu cea mai bună miere de munte, în vreme ce rachiul de mere era la fel de bun ca acela ce umple pocalele în timpul alegerilor. După ce bău, Barry se simţi ceva mai bine şi se întoarseră împreună la turnirul gînsacului. Jocul fusese reluat şi era acum în toi. Trei sau patru atacanţi clacaseră. De obicei, mai încercau însă şi a doua ori a treia oară, singurul motiv de descurajare şi care punea în cele din urmă capăt strădaniilor lor fiind taxele de participare. Gînsacul era norocos ; proprietarul său era încîntat să constate cum instinctul păsării o ajuta să anticipeze momentul pericolului şi să se zbată cel mai mult tocmai atunci cînd concurentul încerca s-o apuce de gît. Reuşi să evite aceasta de mai multe ori ; cîţiva îl înşfăcară însă şi „gîtul“ plăti scump smucitura ce urmă, chiar dacă lunecă pînă la urmă din strînsoarea duşmanului. În clipa aceea Nettles se simţi apucat de mînecă şi tras la o parte de ţigănuşul nostru, Logan Whitesides.

— Ei, ce mai este, Logan ?

— Să vedeţi, domnule, dacă vorbiţi cu căpitanu' să mă lase şi pe mine să 'ncerc la gînsac cu „Glaucus“, socot că l-aş putea uşura de căpăţînă, aşa cum n-o făcut nimenea pîn' acu'.

Lui Nettles nu-i fu greu deloc să-l convingă pe Barry, aşa încît băieţandrul nostru urmă aproape imediat în concurs. Judecînd după înfăţişare, părea puţin probabil că el va reuşi „să-l uşureze pe gînsac de cap“ decît cei ce-l precedaseră. Dintre toţi aventurierii, era cel mai mic de statură ; călărea încovoiat, aproape ghemuit, ca o broască ori maimuţă ce se pregăteşte să facă un salt. Dacă statura îl dezavantaja, tînărul era înzestrat, în schimb, cu o mare agilitate. Era ca pe sîrmă şi, un fapt necunoscut celor mulţi, fusese antrenat pentru acest sport în alt ţinut şi la o vîrstă mai fragedă. Iscusinţa de călăreţ i-am cunoscut-o deja. Nettles se pricepea la jochei tot atît de bine ca la cai.

— Cine pariază pe zece dolari contra micului Logan Whitesides ?

— Chiar eu, strigă Jake Owens şi se mai oferiră şi alţi clienţi pentru sume asemănătoare. Nettles descoperi curînd că investise aproape o sută de dolari pe soarta gînsacului. Suma nu avea să rămînă mult timp în suspensie.

— Porneşte, Logan ! strigă Nettles.

Băiatul i se supuse. Băieţandrii alergară în urma eroului lor strigînd. Striga el însuşi, iar îmblăciurile abia de atinseră crupa lui Glaucus, care mînca pămîntul. Într-o clipă ajunse la picioarele eşafodajului în vîrful căruia atîrna victima. Pasărea scoase nişte ţipete îngrozitoare, desfăcîndu-şi larg aripile. Ţigănuşul fu văzut încovoindu-se, pentru a ţîşni apoi ca o săgeată. În clipa următoare trecea printre pari purtînd deasupra capului capul gînsacului din care atîrna traheea. Beregata retezată continuă să scoată ţipete convulsive în vreme ce flăcăul flutura în semn de triumf capul păsării deasupra creştetului său. Terenul se cutremură sub strigătele de bucurie, iar Logan Whitesides făgăduia într-adevăr să devină eroul ţinutului. Cîştigul său în bani gheaţă nu fu mai mic decît acela în laude. Îşi făcuse şi el pariurile lui şi-şi aduna acum de pe o arie destul de largă mărunţişul şi *picayunii* [1], cenţii şi sferturile de dolar, în vreme ce, cu egală satisfacţie, Nettles reamintea mai multor vecini de o anume literă a alfabetului numită X[2]. De asemenea, şi Barry era cuprins de euforie, căci nu cu ajutorul lui „Glaucus" al său fusese repurtată victoria ?

[1] Veche monedă de argint (o şaisprezecime de dolar). (n. tr.)
[2] Însemnul bancnotei de zece dolari. (n. tr.)

Capitolul IX

CUM ESTE POSIBIL CA EROUL CIRCULUI SĂ-ŞI ÎNGHITĂ PROPRIUL CAP ORI PE ACELA AL VECINULUI

Adunate la un loc, evenimentele zilei nu avuseseră efectul de a-l alina ori de a-l înălţa în proprii ochi pe domnul Jones Barry. O dată ce se stinse euforia de moment, care poate susţine o vreme pînă şi pe cei învinşi, el începu să mediteze asupra pierderilor sale. Iapa sa favorită fusese discreditată şi cu toate că „Glaucus" redobîndise în întrecerile mai mici prestigiul pe care părea să-l fi pierdut în întrecerile de anvergură, aceasta nu putea fi nici pe departe o compensaţie pentru înfrîngerea „Frumoasei Geraldine", la care se adăugase pierderea cîtorva „sute bătrîne". Pe măsură ce efectul băuturii începea să se ducă, gînduri negre începeau să-l asuprească. Înfruntarea cu gînsacul, din care ieşise cu un cap şi un gît tot atît de dureroase precum simţămintele sale morale, îi cam potolise trufia. Începu şi el să creadă cu adevărat ceea ce se vorbea de mult în spatele său, că se făcuse rău de tot de rîs. Dacă asemenea reflecţii şi-ar continua cursul, efectul lor ar fi fără îndoială înălţarea morală a individului. În cazul oamenilor slabi, în schimb, obişnuiţi să le evite ori să se debaraseze de ele şi cărora averea şi împrejurările le îngăduie s-o facă, o asemenea stare de spirit are puţine şanse de durată. Se găsesc întotdeauna în anturajul unui prost suficienţi prieteni care să-l ajute să rămînă prost. Interpunîndu-se la momentul cînd respectul de sine slăbeşte dintr-un motiv întemeiat, ei reuşesc să aducă la tăcere sfetnicul cicălitor, fie prin dulcegării mincinoase, fie prin linguşiri ipocrite, fie făcînd ceea ce avea în intenţie cu această ocazie bravul nostru amator de farse, Tom Nettles. El observă că, pe măsură ce se duceau efectele punciului de mere, Jones Barry avea tendinţa să cadă în posomorală, ceea ce el considera a fi

o dovadă de prostie. În toate cazurile de acest soi, el nu cunoştea decît un singur remediu, acela de a repeta doza a cărei eficacitate o verificase deja. Se opriră în consecinţă lîngă o căruţă al cărei proprietar înfipsese la vedere un pui de pin deasupra unui butoi şi curînd aveau să primească băutura pe care o căutau. O dată cu setea, se risipi şi starea de spirit a lui Barry. Efectul băuturii fu atît de plăcut, încît comandară o nouă porţie, iar cînd cei doi ajunseră la intrarea hipodromului, viteazul nostru decapitator de gînsaci se declară a fi un tot atît de iscusit călăreţ pe doi cai ca oricare ins de la circ.

— E drept că n-am văzut niciodată aşa ceva, Tom, zise el, dar am auzit destul de des despre ei. Joe Smith îmi povestea adeseori ce-a văzut în Savannah şi Augusta. Joe obişnuia să-mi spună, văzîndu-mă călărind, că aş fi bun pentru circ. Pentru o sută de dolari m-aş încumeta să mă iau la întrecere cu vedeta călăreţilor din această companie de circ, căci mi-nchipui că nu-i cine ştie ce de capul lui şi... dacă îmi dau o şansă în noaptea asta, să fiu al dracului de nu le-arunc la toţi mănuşa, de la primul pînă la ultimul.

— Ei, nu mai spune, Barry, spuse celălalt ireverenţios ; eşti cel mai mare lăudăros din cîţi mi-a fost dat s-aud vreodată. Mulţumeşte-te cu ce eşti şi nu mai încerca să fii totul. Îţi ajung propriile calităţi. Eşti un omuleţ arătos.

— Omuleţ ! exclamă Barry. La naiba, Nettles, pot dovedi oricînd că sînt un bărbat tot atît de zdravăn ca şi tine.

— Asta într-adevăr, dar nu tot atît de voinic !

— Nu cred că ai vrut să mă jigneşti, totuşi, Nettles, căci ai adăugat şi „arătos".

— Chiar aşa am spus ! Susţin că eşti un omuleţ al naibii de arătos ; eşti bogat şi ai parte de tot ce-ţi pofteşte sufleţelul. Poţi şi să călăreşti, chiar dacă eşti mult prea greu pentru „Geraldine".

— Şi cu toate acestea zici că-s mic.

— Mic, dar greu. Înţelegi, eşti un fel de ciot mai mult gros decît lung şi oleacă prea ambiţios, ţinînd cont de greutatea ta, Jones.

— Dar ştiu că le zici pe şleau, Tom.

— De ce nu ? Doar ştii că-i privilegiul prietenilor.

— Fără îndoială, asta-i drept. Numai că ascultă la mine, Tom : mă arde grozav pofta de-a-l ciomăgi pe cel mai bun prieten din lume, atunci cînd mă face „omuleț".

— Ei bine, n-ai să mă ciomăgeşti din două motive ; primul e acela că n-am să-ţi dau voie, iar al doilea că n-ai să ţi-o îngădui tu însuţi. Ascultă, Jones, asta-i vorbărie goală totuşi şi văd că eşti într-o stare de spirit proastă ; hai să căutăm o băutură mai bună. Uite colo o căruţă ; socot c-om găsi ceva. Hai să mai bem ceva ca să ne înviorăm pentru circ.

— S-a făcut, încuviinţă celălalt şi, în vreme ce se îndreptau spre cealaltă parte a drumului, către o adunătură dezordonată de care, trăsuri şi căruţe, mersul nesigur al lui Barry dovedea că punciul de mere fusese deja destul de tare pentru a-i afecta verticalitatea.

— Să călăresc ! zise el. La naiba, Tom, aş putea încăleca un butoi de rachiu de mere şi să-l fac să lunece tot aşa de repede cum îşi gonesc caii ăia de la circ.

— Hm ! Dacă-i dai înainte în ritmul ăsta, o să fii tot atît de expert la înghiţit precum clovnul acela care are de gînd să-şi dea pe gît propriul cap.

— Iar tu, Tom, care eşti un băiat cu scaun la cap, poţi crede o asemenea poveste de adormit copiii !

— Crede ce vrei, dar ia de bea. Alo, Gerdts... tu eşti ? Nettles cunoştea pe toată lumea.

— Ce-a mai rămas din mine, domnule. Ce vreţi să beţi însă ? Aici am rachiu de piersici, iar aici, de mere.

— De mere, atunci, căruia să-i mai adaugi şi un strop de miere, ca să-ţi lingi buzele. Eu rămîn la punciul de mere, Jones ; dacă pot, nu amestec niciodată băuturile.

— Cum, strigă celălalt cu un rînjet satisfăcut ; ţi-e frică ! Lui Tom Nettles îi e frică de două băuturi ! Ascultă. bătrîne Gertds, nu mă cunoşti ; n-are importanţă, dă-mi din amîndouă ; şi de piersici şi de mere ; cui îi e frică ? În părţi egale, alambic vechi şi foc vîrtos.

Barry devenea tot mai cîrcotaş şi nu se da înapoi de la cele mai felurite iniţiative. Condus cu oarecare greutate de prietenul său, el intră împreună cu acesta în amfiteatrul unde prînziseră în ziua aceea. Scena se schimbase ca prin farmec. Spaţiul era luminat în întregime, o adevă-

rată vîlvătaie ce-ţi lua ochii, care reliefa acum cît se poate de clar părţile cele mai îndepărtate ale pavilionului. Locurile înşirate pe trei-pătrimi din teren erau ocupate aproape toate. Cei doi prieteni ai noştri fură siliţi să-şi ocupe locurile pe banca cea mai de jos, la distanţă de un picior de mica porţiune de pămînt înălţată în jurul ringului şi servind mai degrabă de linie de demarcaţie, decît de barieră. Nu exista nici un gard despărţitor între spectatori şi pistă, care să cenzureze salturile în afară ale vreunui cal nărăvaş ori ale unui călăreţ nepriceput. Scaunele erau dispuse în două sectoare egale : unul pentru albi şi altul pentru negri. Erau înălţate (pe un eşafodaj primitiv, din scîndură) pînă aproape de marginea cortului, capetele spectatorilor învecinîndu-se cu tremurătoarea pînză ce servea de acoperămînt. Puteai vedea sute de duduci împopoţonate cu panglici şi pene fluturînde, toate numai nerăbdare şi zîmbete însorite, în vreme ce curtenitorii lor însoţitori se întreceau în a le înfăţişa ceea ce ştiau ori deja anticipau. Mulţi bătuseră cale lungă ca să asiste la spectacolul de la Hillabee ; ca în timpurile străvechi, se îngrămădeau să vadă trupele ambulante din obişnuita nevoie de distracţie şi noutate, lipsindu-le marile centre urbane ce le fac posibile. Balconul întîi era plin pînă la refuz. Se adunaseră fete şi băieţi din toate părţile ţării. Doamne în vîrstă, la urechile cărora ajunseseră vagi zvonuri despre circ ori care avuseseră ocazia să vadă vreun spectacol în tinereţe, veneau aici să-şi împlinească o veche dorinţă ori să-şi împrospăteze vechi amintiri. Bătrînii domni îşi însoţeau obligatoriu soţiile şi rudele. Fermierul era curios să vadă în carne şi oase minunile lăudate pe afişele uriaşe ce-i împodobeau cătunul, cît despre jochei, ei veneau, bineînţeles, ori de cîte ori era pusă la încercare bravura cabalinelor. Negrii nu erau nici ei mai puţin curioşi. Veniseră cu sutele de prin toate ţinuturile. Călătoriseră în noaptea dinainte cale de zece ori cincisprezece mile, pe jos, călare pe măgari ori în căruţe, ca să se bucure de privelişti şi minunăţii. Erau cu toţii gătiţi de sărbătoare. Stămburi colorate înviorau pînă la ultimul rînd sectorul repartizat lor. Cînd Jones Barry şi Tom Nettles îşi făcură

apariţia, croindu-şi anevoie drum către locurile lor, publicul fremăta de speranţă şi nerăbdare.

Nu fură lăsaţi să aştepte mult timp. Curînd, spectacolul începu. Apărură cai pestriţi, înfloraţi şi de toate culorile. Cai călăriţi de copii, de femei, de clovni, în paşi şi ritmuri diferite. Nu ţinem, firește, să descriem un spectacol cu care toată lumea e mai mult sau mai puţin familiară. Fură puse în scenă călătoria spre Brentford [1], cursa lui Gilpin [2] şi alte cîteva episoade celebre. Călăreţii îşi primiră porţia lor de aplauze, dar, de fapt, gloria spectacolului o constituia omul acela caraghios, clovnul : chipul îi era îngropat sub o grotescă mască egipteană, complet ascuns şi cu atîta dibăcie disimulat încît nici nu-ţi puteai da seama în ce parte îi era faţa, vocea părînd să-i vină de undeva de sub pămînt. Maimuţărelile lui erau de nedescris. Scamatoriile sale nu vor atrage însă în mod deosebit atenţia, întrucît ele priveau într-o oarecare măsură pe una din cunoştinţele noastre. Din întîmplare, scena prevedea ca măscăriciul nostru să bea vin cu un vrăjitor african. Îl aştepta dintr-o clipă într-alta, iar pînă atunci se apucă să arate publicului cum avea el de gînd să-l păcălească pe vrăjitor şi, în cele din urmă, să-i înghită sufletul.

— Să-i înghită sufletul ! exclamă Barry îngrozit către Nettles.

— O s-o facă ! îi răspunse celălalt cu gravitate. Ai să vezi.

— Iată, se grozăvea clovnul, aici am o licoare în care am îngropat sufletul lui Mumbo-Jumbo. E cea mai grozavă băutură din lume ; n-aţi vrea poate s-o-ncercaţi ? zise el, oferind-o politicos celor doi prieteni ai noştri. Lui Barry i se păru că vede o mostră a excelentului coniac din care se servise copios în aceeaşi zi şi în acelaşi loc, şi, fiind el foarte însetat, exclamă cu toată nevinovăţia cugetului :

— Nu văd de ce n-aş bea... mulţumesc !

[1] Cursa de la Londra la Brentford descrisă de Olivier Goldsmith în *The Citizen of the World, Letter* LXXXVI (Cosmopolitul, Scrisoarea LXXXVI). (n. tr.)

[2] Aluzie la poemul lui William Cowper, *John Gilpin's Ride* (Cursa lui John Gilpin). (n. tr.)

Zicînd acestea, se ridică şi întinse mîna. Cu o mişcare dibace însă, clovnul îi aruncă în faţă mănunchiul de panglici atîrnate la tichia sa de nebun şi dădu el însuşi pe gît băutura, zicînd :

— Poate o să ai niţică răbdare pîn' ce poţi s-o capeţi !

Publicul hohoti încîntat. Furios că fusese amăgit şi că făcuse o figură ridicolă, Barry se repezi brusc asupra clovnului. Dintr-o mişcare îi smulse ceea ce părea a fi întreg capul şi gîtul nefericitului de măscărici. Cu această teribilă probă de acuzare în mîinile sale, Barry privi în jur îngrozit, abia îndrăznind să gîndească la ceea ce făcuse. Clovnul se retrăsese de la primul atac şi, mai înainte ca Barry să-şi recapete judecata ori echilibrul, căci nici vorbă nu era ca el să se aştepte la reluarea ostilităţilor cu o făptură al cărei întreg *caput* îl purta în mîinile sale, măscăriciul se lăsă pe vine şi se repezi între picioarele eroului nostru care se pregătea să treacă peste joasa mantinelă de pămînt ce delimita ringul. Barry stătea cu faţa spre public şi de aceea atacul clovnului îl luă pe nepregătite. Fu ridicat de la pămînt, mai înainte să-şi dea seama de pericol. Ridicîndu-se ca şi cum nu şi-ar fi simţit povara, agresorul său îl purtă pur şi simplu dintr-o parte în alta a arenei. Barry era purtat într-o poziţie orizontală, cu capul către jumătatea albă, iar picioarele către jumătatea neagră a publicului.

— Tom Nettles... Tom ! era tot ce mai putea articula nefericitul, ţipînd însă şi dînd îngrozitor din picioare. Toate eforturile sale erau însă zadarnice. Exerciţiile asiguraseră clovnului o asemena flexibilitate şi forţă musculară, încît Barry era ca un copilaş în strînsoarea lui. Zbaterea lui nu făcea decît să sporească veselia publicului ce creştea în raport cu inutilele sforţări ale prizonierului ; iar cînd îl mai văzură pe agresor alergînd cu prada sa înspre sectorul ocupat de negri şi aruncîndu-l pe nefericitul gentleman în braţele unei tinere grăsane negre, care asuda în rîndul al treilea, ţi-ai fi zis că o să se dărîme tot pavilionul din pricina strigătelor delirante ale mulţimii.

— Uite un abolţionist pentru dumneata, maică Opossum ! strigă clovnul, aruncîndu-l pe sărmanul Barry în braţele ei.

— Nu-mi trebuie! ţipă femeia, scuturîndu-se de povară. Alunecînd din poala ei, Barry continuă să se dea de-a rostogolul peste rîndurile succesive, pînă ce se-ntinse lat pe patul moale de nisip şi rumeguş ce fusese pregătit pentru un cu totul alt animal. Înfuriat la culme, se ridică în picioare şi, apucînd prăjina cu care se echilibrase unul din călăreţi, se repezi drept spre clovnul ce-l ofensase.

— Ura, veston roşu! Ura, clovnule! se auzea din mulţime. Ura, căpitane! răsuna strigătul de încurajare al celor care-l recunoşteau pe eroul nostru, arde-l cu prăjina, într-adevăr!

Clovnului însă nici prin cap nu-i trecea să înfrunte un asemenea adversar astfel înarmat; evitînd violenta lovitură ţintită de Barry către coastele sale, el trecu cu un salt pe lîngă umărul acestuia şi dispăru în spatele paravanului ce separa actorii de public.

O dată ce i se făcu nevăzut inamicul, furiosul cavaler se porni să se răzbune pe obiectele neînsufleţite din jur. Scena în care clovnul urma să-l păcălească pe vrăjitorul african deposedîndu-l de suflet avea drept decor o prea-frumoasă grădină din Bagdad. Ghivecele cu flori minunate, vazele de diferite mărimi, statuile şi feluritele ornamente şi decoraţiuni păreau, privite de la distanţă şi sub lumina înşelătoare, foarte preţioase. Mai era şi un fel de chioşc închis, îmbrăcat în mătase, în care vicleanul de clovn aşezase o frumoasă adormită — una din principalele tentaţii ce-aveau să prindă în mreje sufletul vrăjitorului. Înarmat cu prăjina sa, Barry răsturnase deja una sau două vaze de lemn, cu preţiosul lor conţinut. O singură lovitură de prăjină fu suficientă pentru a culca chioşcul la pămînt. Spre surprinderea agresorului şi, nu mai puţin, a publicului, din ruinele acestuia se ridică o tînără frumos înveşmîntată, frumoasă şi cu portul unei sultane. Fusese un adevărat noroc că parul nu se abătuse asupra ei. Lovise însă îndeajuns de aproape pentru a-i stîrni mînia; fără să mai aştepte o clipă, ea se repezi la eroul nostru, scoţîndu-şi micul stilet ce-l purta ca parte a costumului ei oriental. Barry ar fi putut plăti scump distracţia, căci dinţii strînşi şi ochii din care ţîşneau flăcări trădau îndeajuns furia femeii. Cînd ea lovi, el o prinse de braţ şi, lăsînd să-i cadă prăjina, se mulţumi să se apere. Farsa începea

să semene mult a tragedie. Femeia furioasă ţipa acum şi se zbătea. Dinăuntru se repezi în arenă bărbatul ei, înarmat cu un topor. Îşi făcu din nou apariţia şi clovnul urmat de întreaga trupă, fiecare apucînd orice armă îi cădea la îndemînă. Erau marinari, turci şi vrăjitori şi chiar mici Cupidoni, înalţi de două picioare, pe care mămica şi tăticu' îi antrenau acum pentru ceea ce era opusul menirii lor. Îl înfruntau cu toţii pe jocheul nostru cu cea mai aprigă mînie în ochi. El le stricase reprezentaţia, adusese asistenţa într-o dezordine totală şi dîndu-i pedeapsa meritată nu făceau decît dreptate. Dar dacă ei se grozăveau astfel, nici Barry nu mai era acum singur. I se alăturase Tom Nettles, avînd în mîini lunga prăjină pe care o aruncase Barry.

— Ei, băieţi, strigă el tare, scoateţi ciomegele !

La chemarea lui, douăzeci de tineri vînjoşi alergară şi se rînduiră de partea actorilor amatori. Ei îşi fluturau deja ciomegele noduroase, iar Jones Barry, uitînd de pericolul prin care tocmai trecuse, se simţea deja ca un erou. Nu-i dăduse drumul din strînsoare Sultanei şi părea dispus s-o ia cu el ca prizonier de război, cînd Nettles îi ordonă pe un ton rece să-i dea drumul. Se supuse. iar frumoasa adormită, care se deşteptase acum de-a binelea, se repezi în braţele vrăjitorului, care era soţul ei şi la pieptul căruia vărsă amare lacrimi, ca un captiv scăpat de Providenţă dintr-o mare primejdie. Cele două grupuri se confruntau acum cu priviri fioroase şi ameninţînd să facă tărăboi. Nu numai că trupa de călăreţi se aranjase în poziţie de bătaie, sub conducerea clovnului, dar mai intrase în arenă şi un cal acoperit cu armură care, plecîndu-şi capul peste umărul acestuia, păru să-i ofere suficient sprijin, arătînd într-adevăr fioros. Era o adevărată scenă ; clovnul îl înfruntă pe Barry, care, înarmat cu un par, se holba la dublul inamic din faţa sa, în ameninţătoarea ipostază de cal şi călăreţ. Din fericire însă, Nettles îl cunoştea pe directorul companiei.

— Prieteni, zise el, la mijloc nu-i decît o neînţelegere totală, pe care, socot, pot cu uşurinţă s-o explic şi s-o înlătur. Nu-i nici o plăcere să te baţi, măcar că nu ne temem, după cum vedeţi, să înfruntăm orice număr de cai ori de bărbaţi. Între noi nu este însă cu adevărat un motiv

de ceartă şi, de vă învoiţi, ne vom risipi oamenii. Băieţii din Hillabee se vor retrage la locurile lor, avîndu-şi ciomegele pregătite în caz că vom avea din nou nevoie de ele, iar domnii de la circ îşi vor continua exerciţiile. Între timp, eu însumi şi domnul Barry ne vom retrage împreună cu directorul şi vom rezolva problema în particular.

O propunere atît de abilă fu primită de ambele părţi, cu toate că tinerii din Hillabee nu erau încîntaţi de ideea de a se întoarce la locurile lor mai înainte de a dovedi cît de dezvoltate le erau facultăţile distructive. Barry avea oarecare scrupule la ideea de a intra în sanctuarul misterios în care se retrăseseră clovnul şi Sultana ; avînd însă mare încredere în Nettles şi fiind încurajat de desăvîrşita stăpînire de sine a acestuia din urmă, se hotărî să-l urmeze împreună cu directorul în locul de refugiu. Aici se pomeni în mijlocul unui grup pestriţ. Din toate părţile se holbau la ei cai. O parte din călăreţi încălecaseră deja. Într-un colţ zăceau un cufăr şi o cutie ; mai încolo o masă şi un scaun ; dincolo un maldăr de boarfe ; şi uniforma unui uriaş ; şi o duzină de măşti şi costume pentru clovn. Tot acolo, salvată din praful şi pericolul arenei, mai zăcea şi uriaşa mască cu tot eşafodajul capilar pe care eroul nostru o smulsese de pe umerii inamicului cu ocazia primei înfruntări. Nettles intră cu aerul degajat al unuia care se simte ca acasă.

— Şi acum, Diavolo, îi zise el clovnului, haide să începem lucrarea păcii, aşa cum ai început tu războiul. Prepară-ne un cocteil ca acela cu care l-ai ademenit atît de irezistibil pe prietenul meu. Dacă ai fi ştiut ce sete drăcească ne-a chinuit în ultimele trei ore, ţi-ai fi dat seama că-ţi primejduieşti capul amăgindu-ne, fie şi cu ceva pe jumătate tot atît de apetisant. Grăbeşte-te acum, şi haide să facem pace !

Propunerea lui părea să mulţumească pe toată lumea. Cocteilurile fură preparate în doi timpi şi trei mişcări, într-un recipient cu cercuri de alamă, suficient de mare pentru a adăpa întreaga trupă. Umplură pocalele, îşi strînseră mîinile cu ochi strălucitori, privirile se înseninară şi, cu consimţămîntul vrăjitorului, frumoasa lui Sultana îi dădu fără reţineri eroului nostru sărutul păcii.

Clovnul îi urmă exemplul, îmbrăţişîndu-l pe Barry şi imprimînd pe fruntea acestuia un sărut într-un amestec coloristic de roşu aprins şi negreală de dop ars. Îmbrăţişările lor îl amuzară grozav pe Tom Nettles.

— Plăcut mai este, glăsui el, să-i vezi pe oameni înfrăţindu-se şi adunîndu-se laolaltă în bună pace şi prietenie ! Ce spectacol ! Trebuie să-l vadă şi publicul şi să se convingă că nu-i nici o prefăcătorie la mijloc, ci vrajba s-a risipit dintre cei care s-au iertat unul pe altul. Încă o duşcă, domnilor, se adresă el lui Barry şi clovnului, şi pe urmă ieşiţi pe scenă ca să vadă şi publicul aceste frumoase îmbrăţişări.

Barry nu se dădu înapoi de la încă o duşcă, dar se arătă întrucîtva îndărătnic cînd fu vorba de o îmbrăţişare în public. Împotrivirea sa se risipi o dată cu băutura. El jură că Diavolo era cel mai bun fîrtat din lume şi că se pricepea să facă cele mai faine cocteiluri şi, petrecîndu-şi fiecare braţul pe după mijlocul celuilalt şi cu un pahar în cealaltă mînă, pătrunseră în arenă, închinîndu-se unul altuia şi publicului. Dacă războiul produsese ilaritate în scena precedentă, nici filantropia nu iscă mai puţină bună dispoziţie. Publicul fu încîntat peste măsură. Bătrînele doamne vărsară lacrimi. Pe bătrînii domni, scena îi impresionă în egală măsură. Şi negrii erau pe deplin mulţumiţi, minunîndu-se doar puţin la vederea unuia care dădea pe gît o duşcă atît de zdravănă după ce, numai cu puţin timp în urmă, fusese scuturat de cap. Numai tinerii din Hillabee, din direcţia cărora se auziră nişte fluierături de protest, în vreme ce măciucile nefolosite loveau în marginile băncilor, făceau notă discordantă.

— A mai rămas o picătură în vas, îi şopti clovnul noului său tovarăş. Aluzia nu-l lăsă rece pe Barry. El se întoarse în separeu, unde-l regăsi pe prietenul său, Tom Nettles. Acolo rămaseră pînă ce spectacolul se sfîrşi şi mulţimea se risipi, după care fură invitaţi la o cină caldă în compania trupei, servită în marea secţiune a pavilionului. Invitaţia nu era de dispreţuit ; călăreţii ştiau să trăiască bine, iar Barry şi prietenul său erau amîndoi înfometaţi. Şi de n-ar fi fost aşa, dorinţele acestuia din urmă nu ar fi avut cine ştie ce greutate în faţa încîntatului nostru erou. Fusese într-adevăr eroul serii, deşi într-un

chip cam îndoielnic, este drept. Se făcuse însă remarcat şi părăsise scena însoţit de aplauze. Nu se îndoia, desigur, că felul în care apăruse, în îmbrăţişarea clovnului, se bucurase de o asemenea caldă primire din partea publicului. Aplauzele şi strigătele îi mîngîiaseră auzul mai plăcut decît orice alt sunet ce-i ajunsese vreodată la urechi, iar cocteilurile îi păruseră cele mai desfătătoare din băuturile destinate muritorilor. Era o noapte de glorie. Se întinsese masa pentru cină. Prietenul său fusese instalat de o parte a directorului, iar el de cealaltă. Alături de el şedea încîntătoarea soţie a vrăjitorului, a cărei amabilitate nu-i provocă misteriosului ei domn şi stăpîn nici măcar o uşoară încruntare. La început, chestiunea îi provocă lui Barry oarecare repulsie. Atunci cînd ea-l privea cu atîta afecţiune în ochi, iar la încheietura mîinii simţea apăsarea degetelor ei, el se simţea cuprins de îndoieli şi-i privea soţul întrebător. Nu ştia el cît este de indiferent acest vrăjitor de profesie la asemenea chestiuni importante doar pentru muritorii de rînd. Acesta privea totul fără să se tulbure şi, după oarecare ezitare şi îndoială, eroul nostru se predă cu trup şi suflet îmbătătoarei convingeri că reuşise să cucerească inima celei mai fermecătoare dintre zîne. Băură şi şuşotiră împreună. Se făcu tîrziu. La insistenţele lui Nettles, Barry cîntă un cîntec vesel la capătul căruia văzu cu încîntare mai curînd decît uimire, cum Sultana îşi aruncă braţele în jurul gîtului său şi, aşezîndu-i-se-n braţe de faţă cu toată lumea, îl declară cel mai grozav omuleţ din lume. Nu ştia cum să răsplătească o asemenea dovadă de devotament altminteri decît trecîndu-şi un inel mare de pe degetul său pe al ei. Un moment mai tîrziu, ea accepta, cu timiditate, ca el să-şi treacă şi o broşă de diamant de pe pieptul lui pe al ei. I-o prinse el însuşi, iar vrăjitorul nu dădu nici un semn că ar fi găsit ceva deplasat în acest gest.

A doua zi dimineaţa, Barry se trezi dormind pe una din bănci în locul unde cinase, avînd sub cap un maldăr de paie şi fiind acoperit cu o învelitoare de cai, colorată în verde şi roşu. Cînd deschise ochii, Tom Nettles putea fi văzut la o mică distanţă în compania directorului, preparînd un amestec roz menit să îndepărteze efectele beţiei.

Capitolul X

UMORILE CIRCULUI

Barry nu era omul care să sufere de dureri de cap ; stomacul său, în schimb, avea nevoie de întăritoare. Vederea prietenului său şi a îndeletnicirii sale îl trezi pe deplin. Într-o clipită era în picioare, trăgîndu-şi în sus pantalonii şi apropiindu-se de Nettles cu graba unuia căruia-i e frică să nu ajungă prea tîrziu. Nu avea de ce să se teamă însă, căci, în anumite împrejurări, Nettles nu-şi abandona niciodată tovarăşul. El era cu adevărat ceea ce tinerii numesc „un băiat de treabă", iar camaraderia îţi cere să-ţi ajuţi prietenul şi să contribui la împlinirea tuturor plăcerilor lui. Preparîndu-şi sieşi un antidot, el nu-şi uitase confratele. Băutura aştepta într-un vas uriaş dinaintea sa, iar Tom, Jones Barry şi directorul circului puteau fi văzuţi curînd ciocnind pahare şi nici că se opriră la o singură închinăciune. Barry se declară pe deplin mulţumit. Avusese parte de un vis plăcut, în care-i apăruse soţia vrăjitorului şi, firește, întrebă acum de ea.

— Caut-o înăuntru, spuse Tom Nettles, surîzîndu-i cu subînţeles directorului, ceea ce Barry nu observă, în vreme ce-i arăta acestuia înspre separeul în care se produsese împăcarea cu o seară în urmă. Fără să ezite nici o clipă, micul nostru erou urmă direcţia indicată şi se trezi în cabina doamnei, care abia-şi începuse toaleta ; îmbrăcată într-un simplu neglijeu, aceasta era ocupată în faţa oglinzii sparte ce atîrna de una din proptelele cortului. Barry rămase înmărmurit şi dădu să se retragă ; ea îl văzu însă în oglindă şi, răsucindu-se pe călcîie, îi porunci numaidecît, deşi cu o voce cît se poate de mieroasă, să se apropie.

— Ai picat tocmai la ţanc, îi zise ; am nevoie de cineva care să-mi strîngă corsetul.

— Corsetul ! exclamă Barry stupefiat.

— Da, bineînţeles ! Haide, vino, ştiu eu că eşti un bărbăţel simpatic. Ia să vedem... ai degete mici. Arată-te vrednic şi ajută-mă să mă aranjez. Bărbatul ăla al meu nu-mi e niciodată de vreun ajutor. Doarme neîntors. Uită-te numai la el. Aşa sforăie mereu pînă la amiază şi nu se deşteaptă niciodată de-a binelea pînă la ceasul cînd trebuie să se îmbrace pentru spectacol.

Îi arătă spre capătul unei căruţe, ce apărea dintr-un colţ al cortului şi auzul lui Barry desluşi fără greş un sforăit puternic. Faptul nu-l încurajă totuşi. Era în continuare copleşit la gîndul îndatoririi ce-i fusese pretinsă. În toată experienţa lui de-o viaţă nu i se mai întîmplase să încheie ori să descheie corsetul unei femei şi nu-i venea deloc uşor s-o înţeleagă pe Sultana. Observîndu-i şovăiala, aceasta bătu din micul ei picior, ca o adevărată sultană, şi repetă comanda. Nu-l lăsă să se întrebe mult timp dacă vorbea ori nu serios, ci se grăbi să-i înlăture nedumerirea.

— Haide, ordonă ea, ce mai aştepţi ? Nu cumva eşti ruşinos ? Ei, poftim ! La vîrsta dumitale ! Aici însă nu-i cazul să fii. Ştim şi noi cîte ceva din ale vieţii ! N-ai să te izbeşti de false pudori printre ai noştri, te asigur. Pentru noi un picior e un picior şi nimic altceva. Vorbim pe şleau şi nu înseamnă că sîntem mai răi din pricina asta. Nu ne cramponăm atît de aparenţe cîtă vreme păstrăm esenţa ; numai cei care s-au înstrăinat de ea îşi fac probleme. Haide, mişcă-te acum şi uite pentru început un sărut, ca recompensă.

O vreme eroul nostru se ocupă stîngaci de talia Sultanei. Asupra acestei îndeletniciri îl surprinseră Tom Nettles şi directorul.

— Femeia asta, spuse cu voce tare directorul, a exasperat pe toţi membrii trupei cu pretenţia de a-i strînge şireturile. Îşi vrea talia cît mai subţire cu putinţă şi-ncercînd s-o strîngă cît mai mult, îşi rupe zilnic şireturile. N-a rămas nici unul din ai noştri care să nu-şi fi canonit mîinile la munca asta dezgustătoare, iar acum pică şi pe capul musafirilor noştri.

— Şi de ce nu ? ripostă Sultana cu un aer oriental. Nu-şi află oare răsplata ? Doar nu i se întîmplă des să studieze un model frumos.

— Olecuţă prea rotunjor, madame, remarcă directorul.

— Prea rotunjor ! ţipă Sultana.

— Cîtuşi de puţin, interveni Nettles, măsurîndu-i netulburat talia. O ideală îmbinare de armonie şi forţă.

— Forţă ! ? repetă întrebătoare doamna.

— Da, într-adevăr ; forţa este şi ea necesară graţiei, chiar şi în cazul unei femei. Multe reprezentante ale sexului frumos fac greşeala de a lua aerul neajutorat drept delicateţe. E mai curînd invers. Eu vreau să văd graţia asociată cu vigoare ; iar o femeie trebuie să-ţi pară tot atît de capabilă de luptă ca şi de rafinată simţire.

— Grozavă poftă mai aş avea atunci să-ţi pun o piedică, zise Sultana cu îndrăzneală.

— Iar de-ar fi să cad, nici că mi-aş dori ceva mai rău decît îmbrăţişarea dumitale. Îl las, în schimb, pe Barry pradă acestui pericol. E un luptător mai bun decît mine şi-mi pare că înnodarea şireturilor începe să semene, în cazul lui, mai mult cu o răfuială. Ai grijă, Jones, să nu te spun drăguţei tale.

Barry roşi pînă-n albul ochilor.

— Are o drăguţă ? E îndrăgostit ? întrebă Sultana.

— Primejdia constă în aceea că iubeşte peste puterile lui. Ieri iubea o singură femeie. Ce lecţii a primit de-atunci de la dumneavoastră se poate ghici din felul cum execută prezenta operaţiune. Strîngerea corsetului aduce tare mult cu o îmbrăţişare ; şi de-o s-o ţină tot aşa, va ajunge la o luptă în toată puterea cuvîntului.

— Iar în acest caz, spuse vrăjitorul, iţindu-şi pe neaşteptate capul din fundul căruţei, mă prind că Nelly il poate trînti, ca şi pe oricare altul din cei de faţă.

— Nell ! Oh, mizerabilule ! strigă Sultana. Nell ! (Pe afiş scria Madame Zerlina.) S-a mai pomenit pe lume un monstru mai respingător ca tine ! Cum poate lua în derîdere numele unei femei ! Daţi-i careva o duşcă, un antidot ori cum îi mai zice el, care să-l trezească şi să-l facă să vorbească aşa cum se cuvine.

— Prea bine, Nell, adu-mi-l chiar tu.

Femeia apucă un pahar de pe un scrin şi i-l întinse lui Nettles, care-l umplu din carafa adusă de director. În clipa următoare, se repezi spre bărbatul ei, părînd să fi uitat de Barry care, în stîngăcia lui, se mai lupta cu şireturile corsetului ei şi care fu astfel silit s-o urmeze pentru a nu pierde capetele fireturilor încredinţate grijei sale.

— Poftim, ţine ! strigă ea, punîndu-i paharul în mîini.

— Nu-i aşa că-i o frumuseţe ? zise vrăjitorul, aruncîndu-i lui Barry o privire piezişă, în vreme ce da pe gît băutura.

Barry nu reuşi decît să surîdă, cu o privire tîmpă.

— O frumuseţe ! repetă ea. Pe care nu o meriţi. Auziţi cum ştie el să flateze o femeie ! Zicîndu-i din vîrful buzelor „frumuseţe", dar pe jumătate adormit şi cu gura deschizîndu-se numai la apropierea paharului care, singur, l-a putut face să se deştepte. Nu trebuie să vorbeşti de nurii mei, ci să-i simţi.

— Într-adevăr, şi-o să-i pipăie ziulica întreagă, de-o să-l laşi, comentă Nettles.

— Oh, Tom ! murmură Barry cu un zîmbet strîmb.

— Nu-l lua în seamă, spuse Sultana. Isprăveşte acum. Poftim ! exclamă ea, răsucindu-se pe călcîie şi, prinzîndu-l în braţe pe Barry, care nu se aştepta deloc la această îmbrăţişare, îl strînse mai să-l lase fără suflare.

— Asta ţi-e răsplata. Nu se întîmplă adeseori ca o femeie frumoasă să-i dăruiască drăguţului ei o asemenea strînsoare şi o fac acum numai pentru a-ţi demonstra ce vrea să zică prietenul dumitale cînd susţine că frumuseţea presupune deopotrivă graţie şi forţă. Dacă după această îmbrăţişare mai doreşti şi lupta, spune-mi numai şi sînt gata.

— Şi pariez pe-o sută de dolari că Nell va dovedi pe oricare de-aici de faţă, strigă bărbatul ei din căruţă.

— Ah, fiară, cu Nell a ta, protestă eroina indignată. Am făcut tot ce am putut, l-am şi lovit, ca să-l învăţ bunele maniere, dar toată osteneala mi s-a dus pe gîrlă.

— Cum rămîne cu lupta însă ? Cine pariază cu mine ? întrebă soţul ei. Sultana însăşi îşi rotea în jur privirile provocatoare. Era şi acum doar pe jumătate îmbrăcată, iar preţiosul ei bust şi frumoasa siluetă îţi inspirau o idee deloc rea despre cum trebuie să fi arătat Cleopatra. Sînii ei

păreau să străpungă sumarele bariere, iar braţele, în parte dezgolite, se profilau albe şi rotunde, cu o musculatură a cărei forţă nu le împuţinau frumuseţea. Cu toate acestea, admiraţia lui Jones Barry începuse să facă loc temerilor de tot soiul. Conştiinţa frumuseţii femeii era întrucîtva afectată de neliniştea cauzată de îndrăzneala ei. Favorurile acordate nu dovediseră nici un pic de căldură ori simţire din partea ei, care-l tratase, de fapt, mai curînd ca pe un băiat necrescut decît ca pe un bărbat în toată puterea cuvîntului. Era mai curînd înspăimîntat şi stînjenit de purtările ei decît cucerit de farmecele ei, iar unica strînsoare cu care-l miluise din senin îi fusese prea de ajuns ca să mai dorească şi lupta. Nu spuse nimic, în consecinţă, în vreme ce Nettles, cu o exemplară stăpînire de sine, remarcă liniştit că „n-ar avea, poate, nici o obiecţiune serioasă în privinţa acestei probe, dacă ar putea fi sigur că ea se va desfăşura fără ascunzişuri, dar cum nici o femeie nu-i oferise vreodată o suficientă garanţie în această privinţă, nu era dispus să se expună nici unui risc inutil".

Tocmai atunci îşi făcu apariţia unul din servitori, anunţînd că se servea micul dejun în amfiteatru. Galant, Nettles o ajută pe doamnă să-şi completeze toaleta, iar odată încheiată această operaţiune, îi oferi braţul, conducînd-o în templu. Fu urmat de Barry, ros de invidie din pricina promptitudinii şi uşurinţei cu care-şi juca celălalt rolul de cavaler. Călăreţii acrobaţi şi-l jucară pe al lor — acela de gazde — cu generozitate şi bună dispoziţie. Masa dură mai bine de-un ceas, bunătăţile servite din belşug constituind doar o părticică din farmecul ei. Degajarea, spontaneitatea, talentul, experienţa de viaţă şi harul povestirii actorilor nu-l puteau lăsa rece pe Barry. Păreau atoatecunoscători, cîţiva mişcîndu-se destul de lejer şi în universul cărţilor. Zerlina, Sultana noastră, sau „Nell", cum se încăpăţîna s-o numească bărbatul ei, vrăjitorul, era de-a dreptul pasionată de literatură. Citise operele multor dramaturgi şi avea ambiţia de-a ajunge pe scenă, un motiv obscur împiedicînd-o însă să şi-o satisfacă. La rugămintea stăruitoare a lui Nettles, ea făcu de cîteva ori demonstraţia harului ei, reproducînd pasaje favorite şi sporind astfel deopotrivă admiraţia şi teama ce i le inspira lui Barry. Avansurile ei erau ceva mai puţin libertine decît în seara

precedentă, dar încă te făceau să te gîndeşti la acelea revărsate de o matroană asupra unui tînăr abia îmbobocit. Deşi mulţumit în mare parte cu acest soi de răsfăţ, sărmanul Barry se simţea totuşi umilit, încît aluzia lui Nettles că ar fi timpul de plecare îi produse, oarecum, un sentiment de uşurare. Trupa urma să mai dea o reprezentaţie la Hillabee, căci, deşi mai restrîns, publicul era totuşi suficient de numeros pentru ca spectacolul să fie rentabil. Pe parcursul zilei aveau să mai fie curse improvizate, dar, în general, cu cai de duzină. Nici Barry, nici Nettles nu avea chef să asiste la ele, aşa încît despărţirea de gazdele hipodromului însemna şi plecarea de la locul marilor întreceri. Nettles îi cunoştea de mai multă vreme pe directorul circului, pe vrăjitor şi pe Zerlina şi se despărţiră ca nişte vechi prieteni. Sultana strînse cu toată puterea mîinile lui Barry, luîndu-şi rămas bun şi spunîndu-i că era un ins foarte simpatic de care îşi va aminti mereu mulţumită darurilor sale. Cuvintele ei, însoţite de un gest demonstrativ către inel şi broşă, îl făcură pe Barry să simtă un ghimpe în inimă. Îşi aminti posomorît de sentimentalismul dulceag al nopţii precedente ce-l uşurase de nişte giuvaiere pe care ar fi dorit să le vadă purtate de o cu totul altă persoană. Gîndurile lui Nettles urmară, într-o oarecare măsură, aceeaşi direcţie cu ale sale. Pe cînd călăreau împreună spre casă, ieşind cu totul din raza mulţimii, acesta îi spuse lui Barry cu un zîmbet ciudat :

— Ascultă, Jones, oare ce naiba ar fi zis iubita ta, frumoasa Geraldine, de te-ar fi văzut stînd în poala lui Nelly a ta, ai ?

— N-am stat eu în poala ei, ci ea în braţele mele.

— Cu atît mai rău ! Ce-ar fi zis ea, sau ce-ai fi avut tu de zis, dacă ea ar fi răsărit dintr-o dată acolo, în vreme ce Nelly îţi şedea în braţe, prinzîndu-te cu mîinile pe după gît şi dăruindu-ţi mierea buzelor ei, care ţie-ţi părea ca un vin ceresc ? Te-ai îmbătat aproape imediat după aceea. Ai strîns-o cu putere, ca un adevărat erou, pînă ce ea n-a mai putut răbda şi a fugit, de parcă s-ar fi temut să n-o păţească din pricina soţului ei, vrăjitorul.

— Oh, n-am făcut aşa ceva, Tom. Nu te-apuca acum să înşiri prostii din astea.

— Cum aş putea să mă abţin, dragul meu prieten ? Gluma-i prea bună ca să poată fi irosită. În clipa în care ai simţit gustul primului sărut, i l-ai întors de douăzeci de ori, pînă ce ea s-a predat, strigînd „de-ajuns ! de-ajuns !" tot atît de înspăimîntată ca unul ai cărui ochi orbesc din pricina nisipului pe care i-l aruncă adversarul ; şi mai adaugă la aceasta şi o asemenea strînsoare care o făcu să ofteze, măcar că-i obişnuită cu înţepeneala corsetelor.

— Niciodată, Tom, niciodată !

— Dar e adevărul curat, Jones. După aia ai cîntat un cîntecel vesel şi, încercînd să te caţeri pe masă ca să-i tragi o horă ca-n Virginia, ai alunecat şi te-ai prăvălit în rumeguş ; acolo ai rămas, cu un fel de bolboroseală în gîtlej, de parcă ai fi încercat să cînţi şi să bei în acelaşi timp. Mi-nchipui că nu ştii cine te-a-ntins pe bancă ?

— Nu, Tom, nu ştiu.

— Cine altcineva dacă nu Nell şi cu mine ? Ea te-a apucat de braţe, iar eu de picioare şi te-am ridicat legănîndu-te şi cîntîndu-ţi în acelaşi timp :

„Eu te sfătuii de bine
O dată, de două ori, dar
Tu bătuşi drumuri străine !"

Ea a adus pătura pentru cai şi a întins-o peste tine, iar clovnul a rostit asupra ta o cuvîntare, zicînd că, deşi eşti puţintel la trup, cînd e vorba de un cocteil, stomacul tău se dilată tot atît de repede şi de mult ca al oricărui alt bărbat pe care l-a cunoscut vreodată, iar noi nici c-am cîrtit vreunul la trebuşoara asta. Ai fost tratat grozav, Jones, şi te-ai umplut de glorie. Mă întreb însă ce-ar fi zis frumoasa Geraldine de toate acestea ?

— Pentru Dumnezeu, Tom, ea nu trebuie să audă de asta !

— Să te fi văzut cum mai strîngeai corsetul ! Ha ! Ha ! Ha !

— Tom, prietene, Tom Nettles...

— Arătînd, pe cinstea mea, ca un băieţandru ai cărui ochi se cască mari la vederea unui măr încărcat de fructe, dar tremură la gîndul capcanei de oţel ce pîndeşte ascunsă în iarbă. Oh, Jones, Jones, nici un bărbat n-a privit vre-

odată atît de lacom la o femeie ca tine în dimineaţa aceasta.

— Şi tu, acuma, Tom ! Stai puţin ! Nu-i adevărat !

— Pot să jur ! Aşa ai făcut ! Jones, mă tem că eşti vicios cînd e vorba de femei. Nici prin gînd să nu-ţi mai treacă Geraldine Foster. Ea, cel puţin, trebuie să-şi mute gîndul de la tine. N-o meriţi. E prea bună pentru tine. O să-i fii un bărbat rău. Şi nu pot accepta ori suferi ca ea să se căsătorească în necunoştinţă de cauză. Trebuie să afle...

— Tom, dragul meu prieten ! Să mor eu ! Văd eu însă că glumeşti doar.

— Să glumesc ! Nici vorbă ! Un singur lucru mă va opri să mă amestec şi acela este..., Nettles se opri.

— Ei bine, care-i acela ?

— Că n-are absolut nici un rost, fiindcă nu există nici un pericol ca ea să te ia vreodată de bărbat.

— Şi de ce, mă rog ?

— De ce ! Cînd preferi să rămîi la o cursă de cai în loc să o conduci acasă ; cînd o laşi să plece sub escorta rivalilor, în vreme ce tu concurezi la decapitarea gînsacului ; cînd circul ţi-e mai plăcut decît compania ei ; şi cînd, nemulţumit de performanţele altora, iei soţia altuia pe genunchi şi...

— Dar, Tom, ea nu ştie ; nu va şti...

— Poveştile astea or să răsufle precis. Iar cînd o să se ştie că i-ai dăruit acestei frumoase femei inelul şi broşa şi i-ai promis să-ţi aminteşti de ea cît vei trăi...

— Să fiu al naibii dacă i-am promis eu aşa ceva.

— Iar eu să fiu al naibii dacă n-ai făcut-o, răspunse inchizitorul.

— La dracu', Tom, nu-mi eşti prieten, altfel n-ai vorbi aşa. Te cunosc însă de multă vreme. Nu vrei decît să mă necăjeşti. N-ai să pălăvrăgeşti.

— Să zicem că n-am s-o fac. Dar ce şanse ai în faţa frumoasei Geraldine, cînd o neglijezi astfel şi cînd lupţi contra unor tipi grozavi ca Randall Hammond şi Miles Henderson ?

— Nu-mi pasă nici cît negru sub unghie de Hammond. Îi arată mai puţină simpatie decît oricărui alt bărbat. E

supărată pe el. Şi de fapt nici lui nu pare să-i pese cine ştie ce de ea.

— Să nu crezi asta !

— Foarte bine ; n-are decît să poftească. Nu-l costă nimic şi nu se va alege cu nimic. Ei nu-i pasă de el.

— Nu-s prea sigur de asta !

— Cel puţin, n-o arată. E pe departe mai sfioasă faţă de el decît faţă de mine ori Henderson.

— Sfioşenia vorbeşte în favoarea lui. Era Nelly sfioasă faţă de tine ? Nici vorbă ! Te-a pupat de faţă cu cincizeci de persoane. Ia să te fi arătat însă mai îndrăzneţ decît era ea dispusă să-ţi îngăduie, c-ai fi văzut cum îşi scotea ghearele. Tocmai această sfioşenie a Geraldinei Foster dovedeşte existenţa unui simţămînt pe care vrea să-l ascundă. E ca şi cum ar spune : „Bărbatul acesta înseamnă ceva pentru mine." N-o lasă rece şi de va persevera...

— Dar nu va persevera.

— Nu o va face ? ! Nu-l cunoşti pe Ran. Hammond. Află de la mine, Jones Barry, că dacă din voi trei se va însura vreunul cu această femeie, acela este Ran. Hammond. Ştiu cîte ceva despre el, cît şi despre ea, şi de nu-l are ea la inimă tot atît de adînc pe cît te-ai afundat tu în pahare noaptea trecută, deşi fără să se îmbete din această pricină, apoi nu-mi spune mie Nettles.

— Asta zic şi eu să vorbeşti cu convingere ; căci *eşti* un Nettles şi faci senzaţie oriunde mergi. Pe mine nu mă impresionezi însă, Tom, căci, între noi fie vorba, sînt cît se poate de sigur că vînatul nu-mi va scăpa.

— Ah ! Ha-ha ! Auzi !

— Maică-sa mi-a făgăduit...

— Maică-sa ! Ai mai multe şanse să te însori cu mama decît cu fiica. Nu depinde însă tocmai de mamă ; doamna Foster nu are atîta influenţă asupra fiicei soţului ei încît să-i cînte cum să joace. Dacă poţi spune despre o femeie că-şi are propria ei voinţă, apoi aceea-i Geraldine Foster. Cred că mama te preferă, într-adevăr ; nu cred însă să poată face prea mult pentru tine, afară de cazul cînd fiica e o cocă mai uşor de modelat decît o ştiu eu.

— Bine, bine ! Ai grijă doar să nu trăncăneşti despre afacerea asta cu circul, Tom...

— Nu știu cum o să mă pot abține, Jones. E prea fainã.

— Oh, pentru Dumnezeu, Tom, trebuie ! Să fiu al naibii de nu m-aș bate cu propriul meu frate de-ar fi să mă toarne.

— Mda, dar cu mine n-ai să te bați, Jones, fiindcă știi că te-aș ucide ; iar atunci ți-ai pierde averea, iubita și tot ce mai ai. Nu, n-ai să te bați cu mine, Jones ! Iar de-mi vorbești așa, va trebui să depăn toată povestea. Va trebui să mă duc la doamna Foster ; să-i spun că vreau s-o văd pe domnișoara Geraldine. Și-atunci aș da pe față totul, cum a fost cu statu-n poală și cu strînsoarea și cu pupăturile și cu înnodarea șireturilor și cu...

— Tom, oprește-te ! Pentru Dumnezeu, trebuie să te oprești. Uite că ne-ajunge cineva.

Nu e scopul nostru să urmărim conversația întreruptă aici. Nettles nu intenționase, prin tot ce spusese, decît să-și irite tovarășul, cu toate că opiniile privitoare la șansele sporite ale lui Hammond pe lîngă Geraldine Foster, în comparație cu ale celorlalți doi competitori, erau într-adevăr sincere. Prînzi cu Barry în ziua aceea, care-și avea un salon al burlacilor și care reveni asupra subiectului după masă. Nettles repetă cele spuse anterior, spre nemulțumirea lui Barry ; în cursul convorbirii, acesta își trădă niște simțăminte oarecum ostile față de Hammond, despre care Nettles nu avea habar.

— Nu știu cum face, spuse el, dar mereu mi se așază-n cale. A cumpărat locul ăla al lui Wingard, cu toate că știa că-l vreau eu...

— Dar nu-l voia și el ?

— Presupun că da, însă...

— Însă ai dormit prea mult, căci te-ai îmbătat la mine cu o seară mai înainte și n-ai ajuns la vreme la licitație.

— E drept ! Iar individul a făcut tîrgul la jumătate din suma pe care aveam de gînd s-o ofer eu.

— Înseamnă c-a fost, poate, spre binele amîndurora.

— După aia îi dă lui Miles Henderson mizerabila aia de iapă care-i vine de hac lui „Geraldine“...

— Numai că tu ai cumpărat-o pe „Geraldine“ după ce i-o dăduse el pe „Sorella“ lui Miles...

— Într-adevăr ; l-a sfătuit însă s-o pună să alerge la cursă şi i-a spus ce să facă.

— N-a făcut decît ceea ce ar fi făcut oricare altul, fără ca să aibă cineva motiv de supărare. Adevărul este, Jones, că ai o dispoziţie prea proastă ca să fii drept cu Ran. Hammond.

— Şi dacă, după cum spui, el e singurul care o poate cîştiga pe Geraldine Foster, n-am suficient motiv pentru a fi într-o dispoziţie proastă ? Şi acuma, chiar dacă tu-mi demonstrezi că influenţa nefastă exercitată de persoana lui asupra afacerilor mele este cu totul întîmplătoare, cînd vezi totuşi că te-mpiedici mereu de cineva — luîndu-ţi-o mereu înainte, ajutîndu-şi prietenii s-o facă, înfuriindu-te cu un lucru, învingîndu-te la altul — e cu atît mai rău dacă asta se întîmplă fără măcar că el să *încerce* cu bună ştiinţă să-ţi facă rău. E ca şi cum te-ai fi născut duşman cu el. Nu te poţi opri să nu-l simţi ca atare. Îţi spun eu însă că n-am să mai îndur mult timp să-mi pună piedici. Iar dacă situaţia se va agrava, Ran. Hammond şi Jones Barry vor trebui să întrebe, cu martori, care din ei e cel mai bun.

— Aş, prostii ! Încă n-ai băut suficient, Jones, ca să emiţi o judecată limpede în această chestiune. Cîteva pahare în plus îţi vor călăuzi gîndirea pe făgaşul cel bun. Dă-mi voie să-ţi spun că n-am să te las să te umpli astfel de ridicol. Hammond e omul cu care ai face bine să nu te cerţi. Nu-i plăcut să ai de-a face cu el. Nu-i genul care să se ia la harţă — n-o face cîtă vreme se poate abţine fără să-şi lezeze demnitatea. Cînd se hotărăşte să sară la bătaie însă, te-apucă precum un buldog şi nu-ţi dă drumul pînă ce colţii nu au pătruns adînc în carne. Eşti un prost, Barry. Ai avere şi băuturi bune. Distrează-te în toate chipurile. Creşte cai de rasă şi aleargă-i la curse. Fă-ţi o crescătorie de păsări şi bucură-te de spectacolul arenei precum Napoleon al Mexicului [1]. Păstrezi cele mai bune vinuri şi nu te temi să le degusti ; poţi călări, alerga şi lupta şi te poţi distra în toate cele trei chipuri într-o singură zi — cînd cu o gîscă, cînd cu un clovn. Mai ai pe

[1] Preşedintele Antonio López de Santa Anna (1795—1876) se autointitula „Napoleon al Sudului", după capturarea sa de către Sam Houston în 1836. Sportul său favorit era lupta de cocoşi. (n. tr.)

urmă un ochi al naibii de ager cînd e vorba de muieri şi te poţi gîndi la una care-i la şapte mile depărtare, în vreme ce ai o alta în braţe.

— Nu vreau să mai aud despre asta, Tom ; dă-mi sticla aia ; şi dacă aşa zici tu, vom trimite după cîteva ciocîrlii şi vom petrece o noapte de pomină.

— De acord ; o noapte de pomină.

Capitolul XI

FĂGĂDUIALA UNEI FETE

Lăsîndu-i pe bunii noştri prieteni să petreacă o noapte de pomină, să ne întoarcem la grupul pe care l-am părăsit pentru a urma drumul atît de ocolit al celor doi bărbaţi în căutare de aventură. Am văzut cum cele două doamne părăseau hipodromul sub o escortă aleasă. Cei doi cavaleri făcură toate eforturile pentru a se face plăcuţi în drumul spre casă. Fără a se remarca în mod deosebit, Miles Henderson se dovedea un gentleman plăcut şi îndatoritor. Conversa curgător şi graţios, fără a se putea ridica însă la înălţimea acelor subiecte de conversaţie care pretind unei persoane să fi învăţat în prealabil a gîndi în mod independent. La nivelul mediu al societăţii şi limbajului ei, Henderson era întotdeauna un interlocutor respectabil şi, avînd spirit de observaţie, adunase suficient material de bîrfă pentru a părea interesant unei companii mediocre. L-am văzut trecînd de partea trăsurii ocupată de doamna Foster. Această doamnă era relativ tînără. Ea dobîndise încă din fragedă tinereţe blazonul şi numele domnului Foster, în momentul cînd acestuia îi era de trebuinţă mai curînd o soră de caritate decît o soţie. Îi supravieţuise, fără să fi supravieţuit întru totul şi tinereţii sale. Beneficiind de o constituţie zdravănă, de o sănătate animalică şi de o fire vivace şi de un exagerat sentiment de automulţumire, ea reuşise să-şi conserve condiţia trupească. Era, cu alte cuvinte, o văduvă atrăgătoare, de patruzeci de ani, durdulie şi frumoasă, care, îngrijindu-se de soarta fiicei vitrege, nu se uita cu totul pe sine. Era vanitoasă şi fluşturatică şi, deşi încîntată să vadă cum Miles Henderson şi, nu mai puţin, Randall Hammond erau pe deplin devotaţi Geraldinei, nu o lăsau cu nimic mai puţin rece omagiile formale pe care le primea de la aceştia

în consecinţă. Uneori părea chiar să uite de drepturile fiicei sale vitrege, arătînd o satisfacţie exagerată faţă de atenţiile curtezanilor şi o dorinţă de a le monopoliza care le stîrnea adesea zîmbete. Una din pricinile pentru care avea necaz pe Hammond se datora tocmai faptului că el nu-i îngăduia să-i interpreteze greşit ţinta atenţiilor sale. Adresîndu-i-se întotdeauna cu o politeţe impecabilă, felul său de a-i vorbi nu-i îngăduia nici o clipă să uite că avea o fiică, tot aşa cum avea Jephthah ; ori mijlocul de a cîştiga inima unei asemenea femei era să împarţi cu ea o părticică din devotamentul pe care femeile îl preţuiesc mai presus de orice posesiune, chiar şi atunci cînd nu urmăresc să-l cîştige ori păstreze pe adorator. Cunoscîndu-i prea bine caracterul, Hammond înţelegea care-i era voia. Era însă un om prea mîndru pentru a face vreo concesie vanităţii ori vulgarităţii ei. Era genul de bărbat care simţea că, prin natura lucrurilor, cursul iubirii nu poate fi neted şi era convins că victoria sa va veni, în parte, din capacitatea viitoarei sale soţii de a se ridica, prin iubire, deasupra descurajantelor prejudecăţi şi opoziţii domestice. Poate nici nu-i displăcea ideea ca Geraldine să-l cunoască prin intermediul îndoielilor pe care nimic afară de adevărata dragoste nu le poate înfrînge ; şi, cunoscîndu-i oarecum caracterul, considera că aceasta era şi cea mai bună strategie pentru a-şi atinge scopul. Din această pricină, simula o oarecare indiferenţă în acest joc, care nu era nicidecum autentică. Nu se arăta dornic să ia în stăpînire ori să păstreze terenul ; nu-şi exterioriza în prezenţa rivalilor săi dorinţa fierbinte de a-şi valorifica atuurile ; dimpotrivă, calm şi politicos, se arăta oricînd dispus să-şi împartă avantajele cu alţii, ba chiar cedînd în faţa avansurilor celor mai cunoscuţi rivali ai săi. O vreme doamnei Foster i-a fost foarte greu să priceapă strategia acestei aparente indiferenţe. Instinctul o ajută, în schimb, să descopere adevărul la care nu ar fi putut ajunge niciodată mulţumită facultăţilor raţionale, cu atît mai mult cu cît o văzu pe Geraldine, măgulită de devotamentul constant al curtezanilor ei, oarecum înciudată de refuzul demn al lui Hammond de a se înrola în războiul comun. Urmînd un plan josnic, mama se străduia acum să inspire eroinei noastre convingerea că Hammond era un

arogant, prea mîndru pentru a accepta obişnuitele omagii pe care îndrăgostiţii de rînd sînt gata să le depună la picioarele iubitei şi plin de fumuri ale superiorităţii sale ce-l făceau să refuze servicii pe care cavalerismul şi o afecţiune sinceră îi imboldesc pe alţii a le împlini cu bucurie. După cum am văzut, refuzul său de a participa la cursa de la Hillabee fusese speculat de mamă pentru a produce impresia dorită asupra protejatei sale. Într-o oarecare măsură, reuşise. Spiritul trufaş al Geraldinei Foster, conştientă de farmecele sale şi obişnuită să fie adorată de sexul opus şi invidiată de al ei, era mortificat de aparent slaba putere ce-o poseda asupra singurului bărbat pe care ar fi dorit cu adevărat să-l subjuge. Îi simţea forţa şi superioritatea. O dovedea atenţia ei atunci cînd el vorbea ; iar dorinţa de a-l vedea venind i-o făcea cunoscută ei însăşi. Şi tocmai acest sentiment, tot mai puternic, că depindea de el făcea ca aparenta lui indiferenţă să-i rănească orgoliul şi să-i întristeze sufletul. Mamei ei îi stimulase cu oarecare succes aceste simţăminte, dar Geraldine era o fiinţă atît de impulsivă, încît toată strădania unor luni întregi se putea duce pe apa sîmbetei într-o clipită. O întîmplare fericită îi putea aduce pe cei doi îndrăgostiţi în pragul unei explicaţii, iar simpatiile reciproce, brusc declanşate, ar fi putut face din voinţa Geraldinei un asemenea aliat al inimii ei încît să uite pentru totdeauna ostilele planuri ale mamei sale. Jocul acesteia urmărea să sădească dezgustul în mintea fetei, să facă astfel încît mîndria să rodească în resentiment şi, profitînd de un moment de mînie al tinerei, să-i smulgă un legămînt care să fie fatal speranţelor lui Hammond. Pînă acum toată truda ei nu reuşise să sădească în pieptul Geraldinei dezgust, ci doar ciudă, iar acest sentiment, după cum putea să-şi dea seama şi doamna Foster, era mai curînd favorabil îndrăgostitului. El dovedea că Hammond avea oarecare putere asupra inimii capricioasei frumuseţi, care făcea ca indiferenţa lui să-i pară mai curînd o pierdere şi o frustrare decît un motiv de dispreţ, iar mama vitregă tremura observînd că Geraldine simţea din plin pretinsa răceală a lui Hammond, fiind mai puţin pregătită s-o înfrunte ori să-i răspundă prin resentimente.

Chiar dacă Hammond nu era pe deplin conştient de jocul pe care-l juca doamna Foster, propria sa strategie era de natură să-l neutralizeze în mare parte. I-am descris îndeajuns planul său de operaţiuni. Consta pur şi simplu dintr-un şir de atenţii pline de demnitate, dar curtenitoare, înfăptuite cu o graţie desăvîrşită, şi din permanenta strădanie de a suscita interesul obiectului atenţiilor sale, fără să dea impresia că se preocupă de asta în mod deosebit. Dacă planul era ingenios, nici ducerea lui la îndeplinire nu prezenta vreun cusur. Randall Hammond nu era un ins de duzină. Era pe departe un om de caracter ; cu o voinţă puternică şi pasiuni arzătoare, dar cu o judecată severă, metodică şi ordonată, care-i dădea posibilitatea de a se stăpîni la momentul oportun, a-şi înlătura din priviri toate vălurile prejudecăţilor şi a-şi înfrîna limba de la a da glas clocotului sentimentelor. Nicicînd nu a avut mai mult noroc la jocul său ca atunci cînd le-a escortat pe doamne de la Hillabee. Ne amintim în ce stare de spirit au părăsit amîndouă terenul : doamna Foster cît se poate de nemulţumită de rezultatul curselor, întrucît nu numai că-i fusese bătută favorita, dar se mai dovedise şi că Hammond judecase corect într-o probă la care nu participase personal, iar Geraldine înciudată şi jignită de bîrfa pusă pe seama lui Hammond, căci confirma într-o mare măsură imaginea tînărului inspirată de doamna Foster, cît şi propria-i părere despre lipsa lui de respect în ceea ce o privea. Hammond descoperi curînd că era ceva putred la mijloc şi, posedînd suficiente chei pentru a desluşi caracterul doamnei Foster şi fiind conştient de natura simţămintelor ei faţă de el, înţelese unde era buba. Nu putea însă intra direct în subiect, iar el nici nu era genul acela nerăbdător care să nu lase nimic în voia timpului. Se mulţumi să-şi continue propriul său joc, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat şi să se facă plăcut în ciuda adversarului. În consecinţă, el îşi exploată toate resursele de care dispunea, încît Henderson însuşi se minună de harul conversaţiei sale. Prietenii sînt însă, în general, ultimii care să-şi aprecieze unii altora capacităţile, căci rareori pot fi siliţi să recunoască sentimentele de provocare reciprocă prin care sînt stimulaţi să progreseze. Treptat, Geraldine îşi uită nemulţumirea şi ciuda, încîntată de remarca sa-

vuroasă, poanta muşcătoare şi anecdota amuzantă de pe buzele însoţitorului ei, în vreme ce doamna Foster se lăsa pe spate în trăsură cu un sentiment de iritare din pricina cursului luat de evenimente, pe care nu-l putea împiedica. Se ferecă într-o tăcere şi proastă dispoziţie prelungite, răspunzîndu-i lui Henderson monosilabic şi neputîndu-se împiedica de la a trage cu urechea la conversaţia ce părea să demonstreze egala indiferenţă a celor doi parteneri la intrigile ei.

Astfel ajunse cavalcada la reşedinţa doamnei Foster : Geraldine, chiar dacă nu pe deplin împăcată cu Hammond, uitînd totuşi pe moment de toate motivele de a se plînge contra lui ; Miles Henderson oleacă posomorît observînd succesul prietenului său, resemnîndu-se însă în privinţa aparentei împuţinări a şanselor sale cu convingerea că norocosul său rival îi era cu adevărat prieten ; în vreme ce doamna Foster medita la alte planuri menite să alimenteze nemulţumirea fiicei sale vitrege.

„Casa Foster" era o reşedinţă destul de frumoasă. Ajungeai la ea pe o alee largă şi lungă de aproape o milă, umbrită de ambele părţi de ulmi şi stejari falnici. Casa era clădită pe o uşoară ridicătură de pămînt, pajişti verzi coborînd uşor, de o parte şi de alta a aleii, pînă aproape de drumul public. Copaci mari umbreau pe jumătate casa — o clădire modestă cu etaj, cu o verandă spre drum, al cărei acoperiş, ascuns de un parapet, era susţinut de şase stîlpi ce se înălţau maiestuoşi pînă la catul de deasupra.

La sosirea lor, masa era gata : şuncă şi curcan aburind, vînat şi păsări de curte, ouă şi lapte şi obişnuita gamă de legume pe care o găseşti cu siguranţă în toate fermele bune. Doamna Foster era un spirit econom. Se născuse în familia unui fermier sărac de la care primise lecţii de cumpătare şi hărnicie. Nu le uitase o dată cu înălţarea condiţiei sale sociale. Erau cu adevărat virtuţile ei. În mîinile sale, ferma prospera şi, chiar dacă nu era un bun tutore pentru fiica sa, se dovedea, în schimb, un bun custode al averii. Aceasta era suficientă, fără să-i asigure belşugul. Din acest motiv îl prefera pe Jones Barry celor doi oaspeţi prezenţi. Faptul că avea o avere mai mare şi un caracter mai slab, care-l făcea să fie mai supus bunului

plac al doamnei Foster constituia principalul motiv al preferinţei de care se bucura în ochii stimatei doamne.

Cina se desfăşura într-o atmosferă plăcută. Hammond continuă în aceeaşi stare de spirit ce nu-l părăsise de cînd plecase de la curse. Pînă şi doamna Foster nu se putu abţine să nu zîmbească la unele din glumele sale, iar cînd n-o făcea, asta se datora numai supărătoarei convingeri că ele-i destrămau rapid toată truda. Se înserase mai înainte ca ei să se ridice de la masă şi, în scurtul interval pînă ce se servi ceaiul, se preumblară pe verandă. Ceaiul fu urmat de muzică. Geraldine avea o voce dumnezeiască şi cînta la pian ca un înger — aceasta, cel puţin, fusese declaraţia făcută în gura mare de Barry de faţă cu ea —, iar atît Henderson cît şi Hammond erau înzestraţi cu voci ample şi îndeajuns de cultivate. O acompaniară pe domnişoară, reluînd din cînd în cînd conversaţia fie cu ea, fie cu mama sa vitregă. Se făcuse ora unsprezece, fără ca ei să-şi fi dat seama cum zburase timpul, şi realizară că se făcuse tîrziu numai văzîndu-l pe Hammond că se ridică şi-şi ia rămas bun.

— Dar de ce nu rămîneţi peste noapte ? întrebă cu candoare Geraldine. Doamna Foster îi adresă aceeaşi întrebare lui Henderson. Acesta din urmă privi spre Hammond rugător ; fidel strategiei sale însă, acesta spuse că trebuia să fie acasă dimineaţa devreme şi că-i promisese mamei sale, care-l aştepta, să se întoarcă în seara aceea. Avea de străbătut cinci mile.

— În schimb tu, Miles, îi zise prietenului său, nu eşti obligat să mergi. Poţi rămîne.

Cuvintele sale le tulburară din nou atît pe mamă, cît şi pe fiică. Părea ciudat din partea unuia îndrăgostit sincer să-şi încurajeze rivalul a-i fermeca auzul doamnei îndrăgite şi să-i ofere prilejul de a se remarca. Henderson se rușină însă de slăbiciunea ce-l imboldea să se folosească de această permisiune, aşa încît, cu mare părere de rău, îşi declară şi el intenţia de a se retrage în acel moment. Şi el avea obligaţii ce-i cereau să se scoale devreme. Pe scurt, cei doi gentlemeni plecară împreună, în vreme ce doamnele, sau cel puţin una din ele, se prăbuşea pe canapea cu un aer de dezamăgire posacă.

— Parvenit rece şi încrezut ! exclamă doamna Foster.

— Cine, mamă ? De cine vorbeşti ?

— De Hammond, cine altul ? Nu-i capabil de nici un alt simţămînt afară de mîndrie. Nu-i decît un pachet de trufie şi ambiţie. El şi îndrăgostit ! Nu are mai multă simţire în el decît o piatră de moară şi pare să considere femeile nişte creaturi menite să stea la dispoziţia bărbatului, gata să-i împlinească voia şi plăcerile.

— Aşa deci ! Mă întreb cum de poţi vedea lucrurile într-a asemenea lumină. Serios vorbind, domnul Hammond îmi pare a fi deopotrivă un bărbat cu simţire şi judecată. Aşa-l arată felul cum vorbeşte. Nu plouă în jur cu sentimentalisme şi nu aruncă vane declaraţiuni în vînt, ci acordă fiecărui subiect exact măsura de afectivitate pe care pare s-o merite ; şi nu se poate nega faptul că e capabil să discute tot soiul de subiecte, într-o manieră cît se poate de captivantă.

— Oh, asta are într-adevăr — subtilitate, inteligenţă şi viclenie !...

— Viclenie ! Ei bine, acesta e ultimul cuvînt pe care l-aş fi folosit vreodată într-o discuţie despre domnul Hammond. N-am nici o dovadă în acest sens. Este un bărbat mult prea deschis şi îndrăzneţ ca să fie viclean ; şi, în purtarea sa faţă de femei, este cu totul lipsit de şiretenie, sînt sigură. Cine l-a auzit vreodată pe el măgulind o femeie pentru voce ori pentru cum cîntă la un instrument, afară doar prin atenţia cu care ascultă ?

— Asta înseamnă viclenie !

— Ei bine, mărturisesc atunci că o prefer naivităţii prosteşti ce face ca, fie de cînţi bine ori prost, să fii răsplătită cu aceleaşi cuvinte măgulitoare. El nu se opreşte însă aici. De mai multe ori mi-a spus-o pe şleau dacă luam fals o notă, dacă accentuam fără rost ori greşeam în vreo altă privinţă ; căci are o ureche tot atît de bună pe cît de onestă îi este părerea.

— De vină-i din nou viclenia lui ! A observat că-ţi displace conversaţia comună şi el face notă aparte ca să-ţi fie pe plac.

— E mai mult decît atît, mamă. Ce ne-a spus el nouă săptămîna trecută despre bărbaţii care, ca dovadă de cavalerism, se întrec în a ridica mănuşa ori batista unei

femei, alergînd pentru asta din celălalt colţ al camerei, cînd acestea îi zac la picioare şi le poate ridica ea singură ?

— Şi dacă are asemenea opinii, nu-nseamnă decît că-i prost crescut.

— Dimpotrivă, mamă, cred că are perfectă dreptate. Sînt întru totul de acord cu el că nu înseamnă decît să discreditezi şi să umileşti o femeie făcînd pentru ea ceea ce poate foarte bine să realizeze singură ; că devenim, fără să fie nevoie, dependente de bărbaţi, atunci cînd le cerem să ne slujească în alt chip decît prin munci grele care, prin firea lucrurilor, depăşesc puterile sexului nostru ; că acest fapt dăunează demnităţii unui bărbat, în vreme ce pune femeia într-o falsă poziţie, îl face pe bărbat capricios, iar ea ajunge, în cele din urmă, victima unei tiranii.

— Toată fantasmagoria asta nu-i menită decît să-i justifice proasta creştere şi lipsa de cavalerism.

— Stai puţin, mamă, sînt convinsă că nu-i poţi reproşa lipsa de politeţe ori curtoazie în toată ziua care a trecut. A fost singurul gentleman care nu ne-a părăsit nici o clipă în timpul curselor.

— Asta-i politica lui. S-a ţinut scai de *tine,* de fapt.

— Şi cu toate astea cînd zici de el că-i lipsit de devotament, că-i prea mîndru şi încrezut, cînd...

— Observ, domnişoară Geraldine Foster, că ţi-a căzut cu tronc. Văd că ai de gînd să te arunci în braţele lui, fie că vrea fie că nu...

— Dă-mi voie să-ţi spun, mamă, că spusele dumitale nu sînt de natură să mă împiedice. Nu există însă nici un pericol în această privinţă. Mărturisesc că-l găsesc superior cu mult oricărui altuia din curtezanii mei. Nu-i poţi nega superioritatea.

— Cîtuşi de puţin ; e un tip deştept, e colonel în garda naţională şi umblă vorba că-l vor trimite la Adunarea legislativă ori la Congres ; şi mi-nchipui că o tînără nici nu are altceva mai bun de făcut decît să se arunce cu ochii închişi în braţele unui bărbat atît de promiţător. Ceea ce pot să-ţi spun însă, domnişoară Foster, e că atunci cînd aveam vîrsta ta, dacă un bărbat ar fi jurat că nici o femeie din cîte cunoaşte nu-l poate face să participe cu un cal la curse şi asta tocmai cînd domnişoara pe care o curtează îl imploră s-o facă, ei bine, acelui bărbat i s-ar fi

dat papucii cu un : „Nu, domnule, vă mulţumesc, dar vă rog să mă scuzaţi.“

— Nu ştiu dacă domnul Hammond aleargă după mine şi cu siguranţă că nu-mi face curte ; atît pot să-ţi spun însă că, de-o va face vreodată, îl voi sili să-şi înghită cuvintele acelea. Mai înainte de-a obţine această mînă va trebui să concureze la o cursă pentru ea, de asta să nu te îndoieşti !

— N-ai să te răzgîndeşti ? întrebă mama cu însufleţire.

— Dacă am să mă răzgîndesc ! E un jurămînt — schimbă-l cine poate.

Iar trupul drept, ochii fulgerători şi braţul înălţat la rostirea acestei hotărîri pripite, spre care viclenia mamei sale îi împinsese spiritul impulsiv, constituiau un subiect demn pentru un pictor de scene dramatice.

— Numai să nu te răzgîndeşti, Geraldine, şi-ai să-i poţi încerca iubirea ! Ai să vezi de cine-i pasă mai mult : de doamna inimii sale ori de frumuseţea cenuşie. Îţi spun eu că-i trufaş şi încăpăţînat ca un catîr. Ţine la vorbele sale de parcă toată lumea ar trebui să cedeze în faţa lui.

— Eu una n-am s-o fac ! Va descoperi că sînt tot atît de mîndră şi hotărîtă ca şi el. Îşi va scoate calul la cursă ; va concura fie că-i place, fie că nu, dacă vrea să mai tragă nădejde la mîna mea. Nu-i pasă lui însă de mine, mamă, Sînt sigură că te înşeli.

Cuvintele acestea fuseseră rostite cu un aer mîhnit, în vreme ce tînăra se arunca pe canapea, acoperindu-şi faţa cu mîinile.

— Ei şi ce dacă nu-i pasă ? răspunse mama. Nu eşti atît de lipsită de curtezani încît să ai nevoie de iubirea lui. Părerea mea e că lui nu-i pasă de nimeni afară de propria-i persoană. Ascultă-mă pe mine, e prea mîndru ca să iubească vreo femeie, după cum poţi deduce, auzindu-l declarînd deschis că nu s-a născut femeia pentru care să-şi pună el calul la bătaie. Numai să-ţi ţii tu jurămîntul şi-o să vezi ce se va alege de iubirea lui.

— O va face, de vrea să-mi cîştige inima ori mîna. O va face, va trebui s-o facă !

Mai putem adăuga că prea buna ei mamă nu i-a îngăduit să-şi uite jurămîntul.

Capitolul XII

DURITATEA GENULUI SLAB

Trebuie să sărim peste evenimentele cîtorva săptămîni, în care, aparent, nu s-a produs nici o evoluţie, nici de o parte, nici de cealaltă. Eroii noştri se întîlneau adeseori, fie la biserică, fie la serate între prieteni, fie, ca şi mai înainte, şi în mod frecvent, în casa domnişoarei Foster. Randall Hammond îşi continuă aceeaşi politică, deşi cu o teamă ce sporea o dată cu pasiunea, iar un ochi mai puţin neliniştit şi o minte mai puţin aprinsă decît a Geraldinei ar fi putut repede observa, în anumite momente, semnele interesului său crescînd. Atît însă din pricina propriilor ei sentimente în această privinţă, cît şi a permanentei şi perversei ostilităţi a doamnei Foster faţă de pretenţiile eroului nostru, ea-şi păstră cu încăpăţînare aceeaşi atitudine faţă de el ce-i inspirase ciudatul jurămînt pe care am auzit-o rostindu-l în capitolul anterior. El observa şi intuia din ce parte era tînăra influenţată, dar se vedea lipsit de mijloacele pentru a riposta, afară doar prin răbdarea dovedită şi pînă atunci şi prin etalarea calităţilor şi talentelor ce-l făcuseră totuşi agreabil, în ciuda tuturor prejudecăţilor. Putem aminti aici că mama sa îşi exprimase îndoielile asupra oportunităţii încercării lui de a obţine mîna Geraldinei Foster. Despre tînăra fată, venerabila doamnă nu ştia decît din auzite, iar zvonurile îi exagerau defectele mai curînd decît să-i recunoască virtuţile. Obiecţiile doamnei Hammond o priveau pe mama vitregă, pe care o cunoscuse în calitate de menajeră plină de tupeu, angajată de o familie vecină, mai înainte de a fi promovată la rangul de doamna Foster de bărbatul ei, care ajunsese într-o stare de decrepitudine fizică şi, deopotrivă, mentală. Ea considera că această femeie avea o influenţă periculoasă asupra fetei, ale cărei calităţi personale, în

caz că ar fi existat, nu se putea să nu fie pervertite în mîinile unui asemenea tutore. Am văzut că, în oarecare măsură, avea dreptate ; ea supraestima însă influenţa uneia, în vreme ce subestima puterea de rezistenţă a celeilalte. În realitate, fata avea, în multe privinţe, un ascendent asupra mamei vitrege. Conştientă de originea sa joasă şi de educaţia inferioară, chiar dacă beneficia de o inteligenţă nativă, aceasta din urmă se supunea fiicei adeseori cînd era vorba de relaţiile sociale. Doar în cazul cînd tînăra se arăta neîncrezătoare în sine, cum se întîmpla, firește, cu delicatul domeniu al sentimentelor, doamna Foster exercita asupra ei o influenţă destul de puternică pentru a-i reteza impulsurile judecăţii proprii. În chestiuni de inimă, sau, mai precis, cînd tinerii sînt puşi în situaţia de a alege între mai mulţi favoriţi, sugestiile abile ale unei terţe persoane au întotdeauna greutate, într-o mai mică ori mai mare măsură. Adeseori se întîmplă ca propria judecată să se autodesconsidere, atunci cînd primatul aparţine sentimentelor, şi aceasta-i pricina pentru care nociva clasă a peţitorilor şi mijlocitorilor de mariaje e atît de numeroasă. Aceştia intervin atunci cînd voinţa celor interesaţi e slabă. Se laudă că-ţi sînt prieteni şi este drept că, în asemenea momente, sărmana inimă îşi caută sprijin. Ei sădesc îndoiala, vin cu argumente şi înclină balanţa în favoarea unuia sau altuia prin insinuări cărora nu le rezistă firea slabă ce li se încredinţează. Puterea exercitată de doamna Foster asupra Geraldinei în această privinţă se bizuia pe fatala mîndrie a duducii. Aceasta era în mod constant stîrnită de mama vitregă prin insinuări zilnice, în care cele mai nevinovate gesturi ale lui Hammond erau jalnic răstălmăcite. Temerile doamnei Hammond în privinţa influenţei doamnei Foster mergeau încă şi mai departe. Se temea ca nu cumva să o conducă pe fiica ei în toate privinţele, coborîndu-i toate sentimentele şi stările de spirit la propriul său standard moral, făcînd-o la fel de egoistă şi încrezută, nutrind scopuri joase şi opinii înguste, invidioasă pe valorile la care nu încerca niciodată să ajungă şi aspirînd la viaţa de societate, nu de dragul avantajelor ei reale, care erau educaţia reciprocă şi sociabilitatea, ci de dragul ostentativei expuneri în public şi al meschinelor ambiţii.

Nu e nevoie să repetăm că, în aceste privinţe, doamna Hammond nutrea temeri eronate ; ele existau, totuşi. Acestui subiect îi fu dedicată o lungă şi serioasă convorbire cu fiul său a doua zi după ce acesta se întoarse de la cursele din Hillabee. Cu această ocazie, ea dădu frîu liber obiecţiunilor pe care le avea în legătură cu înrudirea cu o asemenea persoană ; povesti tot ceea ce auzise despre Geraldine şi-i mai spuse fiului tot ce ştia despre mama vitregă, încheind cu rugămintea fierbinte ca el să-şi aleagă un alt obiect al afecţiunilor sale. Fu chiar atît de bună încît să menţioneze numele a două-trei domnişoare cunoscute, al căror farmec era considerabil şi împotriva cărora nu avea obiecţiunile stîrnite de domnişoara Foster.

Fiul, în schimb, deşi recunoscător pentru sfat, îi spuse de-a dreptul mamei sale că acesta nu cădea pe un teren fertil ; că era cu adevărat îndrăgostit de Geraldine ; că nu era orb la defectele ei şi o ştia a fi deopotrivă mîndră şi excentrică. Dar, spunea el, mîndria se datora unui spirit ales, sensibil doar la ţeluri juste, în vreme ce excentricităţile rodeau dintr-un intelect superior, insuficient cultivat, şi se datorau în parte unui sentiment de independenţă, neîntemeiat, poate, faţă de cercul în care se mişca. Asemeni altor îndrăgostiţi, Hammond era de părere că excentricităţile ei vor dispărea o dată cu căsătoria, mai ales graţie ireproşabilei vieţi de familie pe care avea să o întemeieze. În privinţa mamei vitrege, nu avea nimic de spus. Nu putea oferi într-adevăr nimic în apărarea ei. Era în mare măsură aşa cum o descrisese mama lui. Pe lîngă acestea, se purta cu o ostilitate evidentă faţă de el. Influenţa ei asupra fiicei vitrege era însă nulă. Dacă avea într-adevăr vreun efect, acesta se manifesta numai împotriva lui şi nici nu-l mira că ea reuşise să exercite prin viclenie — mai ales asupra unei persoane lipsite de ascunzişuri şi suspiciuni — o influenţă la care n-ar fi putut aspira prin autoritate directă. Repetă apoi mamei sale că tînăra îl interesa prea mult pentru a renunţa la a-i mai face curte, dar că-i va urmări îndeaproape purtarea şi că nu-şi va risca pacea căminului cu o persoană care să îndreptăţească obiecţiile formulate de ea. Sfîrşi exprimîndu-şi dorinţa ca mama sa s-o viziteze pe doamna Foster

şi s-o cunoască personal pe tînăra fată. Nu exista un motiv foarte întemeiat pentru care să n-o facă. E adevărat că nu-i plăcea doamna Foster, dar dacă oamenii i-ar vizita doar pe cei pe care-i simpatizează, societatea s-ar goli de indivizi. Doamna Foster o vizitase şi o invitase la ea acasă. E drept că şi-o amintea ca pe o menajeră plină de tupeu ; acum însă era stăpînă, iar dacă în noua ei situaţie continua să fie impertinentă, apoi acesta era un defect ce putea fi atribuit multor altor femei. În orice caz, atît cît lăsa să se vadă, doamna Foster nu era mai rea decît alţi semeni ai ei. Iar a-i acorda recunoaşterea de care se bucura în ochii tuturor nu însemna a împieta asupra vechiului loc de care se bucura doamna Hammond în stima publică. În lipsa oricărui alt motiv, rămînea probabilitatea ca fiul ei să realizeze o alianţă cu această familie, cînd, de fapt, toate diferenţele de poziţie socială ar trebui înlăturate pentru totdeauna.

Venerabila doamnă suspină recunoscînd adevărul acestor raţionamente şi se pregăti să le urmeze. Într-o dimineaţă devreme, ea ceru trăsura, iar doamna Foster rămase uluită auzind că echipajul impozantei doamne înainta pe aleea ei. Pentru orgoliul său, acesta ar fi fost un moment de triumf, ce ar fi mulţumit-o pe deplin, dacă nu i-ar fi părut a contraveni planurilor sale de a-şi mărita fiica cu Barry. Una din principalele incriminări, invocate atunci cînd era vorba de Hammond, o constituia aroganţa sa şi a maică-sii, iar refuzul acesteia din urmă de a-i întoarce vizitele era un argument în sprijinul afirmaţiilor sale. Nici ea însă, nici Geraldine nu rămase insensibilă la complimentul pe care li-l făcea această vizită. Doamna Hammond se situa chiar în vîrful societăţii din împrejurimi. Poziţia sa nu putea fi contestată. Aparţinea uneia din cele mai vechi familii şi demnitatea de care dădea dovadă, laolaltă cu virtuţile bunăvoinţei şi ospitalităţii — fără a mai pomeni de caritatea creştinească — ce-i erau unanim recunoscute o făceau deopotrivă iubită şi respectată. Pentru pretenţiile sociale ale doamnei Foster, faptul că ea nu i le recunoscuse fusese o jignire. Faptul că o făcea abia acum, în ceasul al doisprezecelea, reprezenta, fără îndoială, un cîştig, dar orgoliul pervers din inima doamnei Foster o făcu să privească plină de resentimente

o vizită atîta timp amînată, încît se-ntoarse brusc spre Geraldine, exclamînd :

— N-o vom primi. Dacă ei i-a luat atîta timp de gîndire, o să ne îngăduim şi noi un răgaz. Trimite-o pe Clara să-i spună că nu sîntem acasă.

— Asta nu, mamă, zău că nu se poate. N-ai să cîştigi nimic din asta, căci lumea o să spună că n-ai făcut-o decît din ciudă. Pe doamna Hammond n-o poţi trata nerespectuos. Oricît am fi suferit din pricină că ne-a neglijat, e o doamnă vrednică şi de caracter şi nici nu mă gîndesc să-i dovedesc că am resentimente faţă de ea. Şi, pe lîngă asta, nici nu simt aşa ceva. Mi-amintesc de ea de pe vremea cînd venea s-o viziteze pe buna mea mamă, cu toate că eram doar un copil ; şi l-am auzit pe tata vorbind despre ea ca de un prieten atunci cînd avea nevoie de prietenie. Chiar am auzit că i-a împrumutat o sumă mare de bani ca să-i salveze morile şi am aflat din actele întocmite de avocatul Griffin asupra proprietăţii că tata i-a întors banii doar cu un an înainte de a muri. Nu, mi-nchipui că a avut ea un motiv ca să se ţină departe, iar faptul că vine acum dovedeşte că acel motiv nu mai există. *Trebuie* s-o primim. Nu simt decît respect pentru doamna Hammond.

Felul în care vorbise era de natură să aducă la tăcere orice opoziţie. Mama vitregă avu însă ultimul cuvînt, într-o manieră cu care se obişnuise prea mult în ultima vreme pentru a mai renunţa la ea.

— Facă-se voia ta, draga mea. Ceea ce spui îşi are temeiurile sale. Înclin totuşi să cred că, dacă inima ta nu ar ţine atît de mult să-l vadă pe fiu, aceste temeiuri n-ar mai fi nici pe jumătate atît de puternice pentru a dori s-o vezi pe mamă. Ia seama acum ; prevăd ce va urma. Vei fi copleşită de trufaşa doamnă bătrînă pînă ce vei ceda în faţa trufaşului tînăr şi atunci adio întregii tale libertăţi. Te cunosc eu, Geraldine Foster ; capetele astea încrezute îşi vor impune într-atît voinţa asupra ta, încît o să te facă să-ţi uiţi toate hotărîrile personale.

— Iar eu te-asigur, mamă, că nu o cunoşti deloc pe Geraldine Foster, dacă-ţi închipui că-şi poate impune cineva voinţa asupra ei. Eu sînt...

— Bine, taci acum, să nu te audă bătrîna vrăjitoare. Intră în salon acum.

Geraldine murmură ceva despre folosirea improprie a calificativului „vrăjitoare bătrînă", iar doamna Foster surîse cu subînţeles auzind dojana. Detaliile toaletei continuară în tăcere şi fiica fu cea dintîi gata să coboare.

— Pe mine o să mă aştepte, spuse mama, făcîndu-şi în continuare de lucru, fără să se grăbească. Geraldine ieşi din cameră şi coborî în salon. Se simţea într-adevăr puţin speriată în vreme ce intra în încăpere, întîlnind silueta înaltă şi maiestuoasă a venerabilei femei, îmbrăcată în rochia ei neagră şi purtînd obişnuita bonetă de casă. Atitudinea binevoitoare şi blîndeţea vocii bătrînei doamne o liniştiră însă.

— Te cunosc, copila mea, graţie iubitei dumitale mame. Mi-a fost prietenă intimă. Era o persoană blîndă şi iubitoare. I-ai moştenit ochii şi gura. Fruntea şi nasul sînt ale tatălui dumitale şi eşti înaltă tot ca el. Mama dumitale era puţin cam scundă, dar făcută în aşa fel încît nu părea, afară de cazul cînd stătea alături de alţii. Dacă ai şi o inimă ca a ei, aşa după cum i-ai moştenit frumuseţea...

Bătrîna doamnă strînse cu putere mîinile fetei, fără să vadă însă umedele mărgele ce i se adunau în ochi. Cei ai musafirei erau deja umezi. Simpatia se înfiripa deja între cele două femei şi doamna Hammond îi şi reproşa eroinei noastre faptul că nu încercase, de la întoarcerea sa acasă, după un interval de cîţiva ani, să o întîlnească pe una din intimele prietene ale mamei sale ; iar Geraldine, care fusese împiedcată de la a o face de perversa influenţă a mamei sale vitrege, se străduia cu stîngăcie să încerce a-şi justifica şi scuza neglijenţa. Tocmai atunci uşa fu dată de perete şi doamna Foster îşi făcu apariţia strălucind în cea mai bună rochie de mătase şi acoperită cu atîtea bijuterii şi brizbrizuri, de parcă s-ar fi vrut frumoasa serii. La apariţia ei, întreaga atitudine a doamnei Hammond se schimbă. Silueta ei se îndreptă, înţepenind într-o atitudine rigidă. Privirea îi deveni dintr-o dată inexpresivă şi severă. Geraldine nu putu să nu remarce că felul de a o primi pe noua venită era total diferit de acela de care se bucurase *ea*. Adevărul este că lipsa simplităţii şi ostentaţia agresivă din purtarea doamnei Foster — un amestec de mîndrie şi aroganţă, ce nu dovedea nici încredere în sine, nici degajare — stîrniseră întreaga superioritate înnăscută a vizita-

toarei. Pe lîngă aceasta, doamna Hamomnd nu şi-o putea aminti decît ca pe o uzurpatoare, care se strecurase prin viclenie în intimitatea unui bărbat muribund şi urcase la o poziţie socială nejustificată de educaţia ei. Prima întîlnire dintre cele două femei, pregătite deja de război, stîrnise impresii care întăriseră reciproca lor antipatie şi lipsă de încredere. Doamna Foster era lăudăroasă şi încrezută ; bătea cîmpii, de parcă n-avea alt scop decît acela de a-şi exprima dispreţul faţă de obişnuitele moduri de gîndire şi simţire, faţă de toate manierele şi conduita despre care ştia că erau profund respectate de musafira ei. Purtarea doamnei Hammond era total opusă ; atît de plină de demnitate faţă de agresivitatea atacului celeilalte, atît de hotărîtă în a-i respinge avansul ; atît de rece şi impozantă, atît de severă în simplitatea ei, încît tînăra Geraldine, oricît de iritată de purtarea mamei sale vitrege, nu se simţi mai puţin inhibată şi jignită de atitudinea vizitatoarei lor. Nu e nevoie să intrăm în detalii cu privire la întîlnirea lor. A fost o vizită scurtă ce a rodit într-o reciprocă nemulţumire. Doamna Hammond pleca iritată de impertinenţa doamnei Foster şi dispusă să vadă în Geraldine (care fusese foarte tăcută) numai fiinţa susceptibilă de a fi modelată după chipul şi asemănarea mamei sale vitrege ; în vreme ce stăpîna casei, chiar dacă nu se simţea mulţumită de sine însăşi, îşi văzu reconfirmate toată ranchiuna şi vechile duşmănii, căci realiza recea supremaţie a acelei atitudini împotriva căreia se răzvrătise, fără s-o poată uita ori învinge.

— Poftim, îi spuse ea Geraldinei, după ce vizitatoarea lor fu condusă cu plecăciuni pe trepte, iat-o din cap pînă-n picioare ; regina din Saba, nu alta, cu capul în nori şi picioarele printre stele. E mîndră ca Lucifer. Grozavă pleaşcă ţi-ar mai cădea pe cap s-o ai pe asta de soacră. Te-ar dirija cu o mînă de fier. De-ai zîmbi, s-ar uita chioriş ; de-ai rîde, te-ar certa ; de-ai dansa, ţi-ar ţine o predică. Şi tot aşa, zi de zi, pînă ce te-ar nimici cu ursuzenia şi acreala ei : nici un soi de lapte n-ar putea rămîne mult timp dulce în faţa unui oţet atît de tare.

Geraldine tăcea. Şi ea fusese dezamăgită de vizită. Putea vedea şi ea că purtarea şi limbajul mamei sale lăsau de dorit, dar, din nefericire, auzul i se obişnuise în prea

mare măsură cu modul ei de gîndire şi vorbire ca să-şi dea seama, pe deplin, de greşelile ei de conduită. Considera de aceea că nimic nu justifica severa comportare a doamnei Hammond. Nu cunoştea absolut nimic despre trecutul mamei sale vitrege, care nu-i scăpa deloc vizitatoarei lor, sufletul bătrînei doamne, revoltîndu-se, în parte, tocmai în calitatea ei de prietenă sinceră a mamei Geraldinei, confruntată cu aceea care-i luase locul. Era un fapt pe care domnişoara noastră avea să-l afle mai tîrziu. După cum am spus, ea tăcea, în vreme ce doamna Foster îi dădea cu gura cu o înverşunare calculată cu viclenie, pentru a-şi exprima, pe de o parte, propria duşmănie, iar pe de altă parte, a-i trezi temerile Geraldinei. Ea zugrăvi firea tiranică a mamei lui Hammond, care avea să subjuge spiritul tinerei soţii, al oricărei soţii pe care ar fi adus-o el în casă : îngrădindu-i nevinovatele ei dorinţe, înghe-ţîndu-i sentimentele şi supunînd-o într-o asemenea măsură prejudecăţilor sale învechite, încît să-i înăbuşe orice impuls suav şi să-i amărască tinereţea cu capriciile autorităţii sale. De la mamă, trecu în mod firesc la fiu. Acesta era întru totul fiul mamei sale ; rece, sever, inflexibil, despotic. Doamna Foster dovedea o adevărată elocinţă pe această temă : ea reaminti şi comentă, cu o ingeniozitate perversă, toate întîmplările care-i puteau servi pentru a-şi ilustra teoria şi nu se hotărî să înceteze decît cînd obosi de-a binelea. Sărmana Geraldine nu spuse nimic. Ceea ce auzea o impresiona, fără îndoială. Discursul doamnei Foster nu fusese lipsit de ingeniozitate. Cu toate acestea, fata se gîndea la Hammond cu simţăminte gingaşe. Numai atunci cînd îi stîrneai mînia se arăta dispusă să se solidarizeze complet cu vicleana şi mîrşava sa sfătuitoare. Nu ştia de ce, dar pe undeva nu putea fi de acord cu ea acum, nici măcar în privinţa venerabilei mame. Cu toate că întrevederea îi îngheţase sîngele în vine, îşi amintea totuşi cît de dulce începuse.

Cît de diferită fusese purtarea bătrînei doamne mai înainte să-şi facă apariţia mama ei vitregă ! Cu cîtă blîndeţe îi vorbise ; cu cîtă afecţiune părea să-şi amintească de înfăţişarea şi calităţile mamei sale ; şi cu siguranţă nu se înşelase atunci cînd văzuse blînzii ei ochi albaştri umezindu-se, exact în momentul în care ea însăşi

simţise cum îi dau lacrimile. Ce produsese atunci schimbarea ? Prin ce o cauzase apariţia mamei sale vitrege ? Era un mister la mijloc, şi inima emoţionată a Geraldinei medită la aceasta. Aşa se făcu, în următoarele zile, că ea îşi aminti cu o plăcere sporită de cuvintele dulci şi de lacrimile întristate pe care doamna Hammond le împărţise cu ea, cîtă vreme fuseseră singure.

Capitolul XIII

SE VORBEŞTE DE CĂSĂTORIE

Se-apropia însă un eveniment menit să dirijeze gîndurile Geraldinei Foster pe alte făgaşuri. Era vorba de cea de a şaptesprezecea aniversare a zilei sale de naştere — o dată de imensă importanţă pentru tinerele domnişoare. Aşa avea cel puţin să fie considerată în cazul de faţă. Cu mai bine de o lună înainte, în ţinuturile vecine se răspîndise vestea că la „Casa Foster" avea să se dea o mare serbare. Îşi făceau deja apariţia proviziile pentru această ocazie. Dinspre Savannah şi Augusta soseau căruţe încărcate cu bunătăţi şi toată lumea aştepta evenimentul cu sufletul la gură. Tinerii noştri fură cu toţii onoraţi la vreme cu invitaţii pentru sărbătorirea aniversării. Doamna Hammond fu şi ea onorată, cu toate că doamnei Foster îi făcu plăcere să spună, în vreme ce fiica sa vitregă scria invitaţia, că, după cum ştia ea prea bine, „hîrca asta bătrînă şi trufaşă n-o să mai vină niciodată". Se înşela, după cum vom vedea mai tîrziu. Adevărul aste că, de-ar fi fost după ea şi după ceea ce simţea, doamna Hammond n-ar mai fi bătut niciodată la uşa unei femei de genul doamnei Foster, pe care nu o putea nicicum respecta. Situaţia se schimba însă, cînd era vorba de Geraldine. Doamna Hammond vedea în ea copilul nevinovat, chiar dacă îndrumat pe cărări greşite, al unei prietene scumpe, şi din această pricină era gata să o trateze cu consideraţiunea cea mai plină de solicitudine. Mai avea un motiv încă şi mai serios. Doamna Hammond se convinsese acum că fiul ei era cu adevărat îndrăgostit de această fată ; că afecţiunea sa era prea profundă pentru ca poveţele şi avertismentele ei să nu devină imprudente. Se hotărî, de aceea, ca în loc de a descuraja cu o vană inoportunitate dorinţele fiului său, să li se supună şi să contribuie, în măsura în care depindea de

ea, la îndeplinirea lor. Începu, în consecinţă, să facă deosebire între tînăra fată şi neghioaba ei mamă vitregă şi, în vreme ce frivolităţile jignitoare şi îndrăzneala uneia continuau s-o umple de revoltă, ea deveni dispusă să o înconjoare pe cealaltă cu cea mai caldă afecţiune, ca pe viitoarea soţie a fiului său. Această hotărîre o făcu să accepte o invitaţie pe care altminteri ar fi tratat-o cu indiferenţă.

Dacă doamna Foster vorbea în termeni jignitori despre doamna Hammond, nu înseamnă că vizita acesteia nu-i făcuse plăcere, ori că a scăpat prilejul de a i-o întoarce. Departe de ea aşa ceva. Deşi întîlnirile cu bătrîna doamnă îi displăceau, dintr-un real sentiment de inferioritate, cît şi din dureroasa conştiinţă a faptului că doamna Hammond ştia mai mult ca oricine despre trecutul ei, ea îşi dădea seama cît era de important, din punct de vedere social, să întreţină impresia că are relaţii intime cu o persoană al cărei rang se afla deasupra oricăror îndoieli. Curînd ea îi întoarse, împreună cu Geraldine, vizita ce-i prilejuise o purtare atît de insolent familiară. Fu primită cu o afabilă bunăvoinţă, amestecată cu un aer de demnitate, ce o prinde atît de bine pe o doamnă binecrescută în calitatea de gazdă. Geraldine nu putu să nu recunoască superioritatea purtării acestei venerabile reprezentante a unei epoci pe cale de dispariţie, faţă de aceea cu care era obişnuită. Cu greu putea asemui blîndeţea şi politeţea din purtarea şi tonul bătrînei doamne cu tonul de comandă şi vorbirea agresivă ale celeilalte.

Fidelă hotărîrii sale şi ţinînd cont de relaţia pe care domnişoara Foster o putea contracta cu fiul ei, doamna Hammond se strădui din răsputeri să o mulţumească pe tînăra sa vizitatoare.

În vreme ce se preumblau prin grădina mare şi frumoasă, ea zăbovi alături de cea mai tînără dintre ele două, revenind asupra prieteniei cu răposata ei mamă. Chiar grădina aceea oferea un motiv pentru a relua subiectul. Gustul doamnei Hammond pentru flori fusese cultivat de prima doamnă Foster, care îndrăgea în mod deosebit gingaşa lor frumuseţe. Şi doamna Hammond îi relevă Geraldinei un fapt, de care ea abia acum devenea conştientă, anume că grădina casei lor fusese concepută exact după

mărimea şi dimensiunile celei în care se afla acum. Soarta ei, în schimb, fusese diferită. În vreme ce grădina Hammond-ilor înflorea cu cele mai felurite specii şi era în perfectă aliniere, grădina lor ajunsese în paragină, fiind cotropită de buruieni. Geraldine hotărî numaidecît să facă dreptate memoriei mamei sale, îngrijindu-se de pomii şi florile ei favorite. Purtarea înţeleaptă a doamnei Hammond, maniera deopotrivă delicată şi abilă în care-i vorbise tinerei despre mama ei şi interesul gingaş pe care-l arătase pentru memoria ei nu se irosiră în van, Geraldine fiind adînc tulburată de spusele şi atitudinea venerabilei ei gazde. Doamna Foster observă acest lucru cu oarecare nelinişte şi de mai multe ori încercă să abată discuţia în jurul altor subiecte, mai puţin interesante. Ea însăşi fu tratată cu deosebită politeţe, doamna Hammond străduindu-se, de dragul pupilei, să-i arate consideraţie, ca şi cum ar fi meritat cu adevărat să-i fie acesteia custode. După un ceas, vizitatoarele se pregătiră de plecare, iar Randall Hammond apăru tocmai la timp pentru a le conduce la trăsură.

Cîteva zile mai tîrziu sosi invitaţia la serbare.

— Ai să mergi, mamă dragă, nu-i aşa ? întrebă Hammond pe un ton rugător. Ea avea chef să-l necăjească, aşa că-şi exprimă îndoiala :

— Ştiu şi eu ? Sînt bătrînă. Petrecerile astea nocturne nu-mi fac nici bine, nici plăcere.

— Dar de dragul meu, mamă.

— Nu ştiu dacă n-ar trebui ca tocmai de dragul tău să stau deoparte. Mă cam tem să-ţi încurajez dorinţele în această privinţă.

— Oh, nu spune asta, mamă ; nu trebuie să gîndeşti astfel.

— Dar trebuie să gîndesc astfel, Randall, spuse bătrîna cu gravitate nesimulată, căci trebuie să-ţi mărturisesc că n-o găsesc pe Geraldine Foster a fi soţia potrivită pentru tine. Proasta aia de mamă vitregă a ei a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca s-o strice.

— Dar nu e *nimic* rău cu ea.

— Poate că nu. În privinţa asta, nu mă pot pronunţa. Ce spune lumea, în schimb ?

— Numai bîrfă curată, îţi garantez.

— Nu, nu, Randall, nu putem da atît de uşor la spate opinia publică. Zilnic auzim de cîte o excentricitate de a ei : ba că a călărit cai nărăvaşi fără şa, ba că a sărit peste garduri, ba chiar că l-a ameninţat pe John Estes cu cravaşa şi pistolul.

— Prostii, mamă ! E de-a dreptul ridicol !

— O fi ridicol, dar nu lipsit de adevăr. Vechiul nostru vecin, Jacob Barnes, mi-a spus că ştie de la Peter Estes, fratele lui John.

— Fii sigură că-i o minciună gogonată. John Estes ăsta a fost vechilul doamnei Foster, care l-a dat afară pentru neglijenţă şi obrăznicie. Fără îndoială că se răzbună acum turnînd tot felul de minciuni. E un om de nimic, îl ştiu eu. Numai să-l aud eu că-mi vine cu calomnii din astea şi-am să-l...

— Potoleşte-te, Randall. Eşti prea grăbit să ridici mănuşa în locul altora. Încă nu eşti autorizat să lupţi în numele doamnei Foster ori al Geraldinei. Şi, din cîte-am auzit eu, mă tem că tînăra domnişoară e capabilă să-şi poarte şi singură propriile războaie şi n-are nevoie de sprijinul tău. După cum a auzit de la Peter Estes, Barnes spune că acesta şi-ar fi cerut salariul pe un an întreg, iar doamna Foster l-a dat afară din casă, şi, cum el nu se grăbea să i se supună, domnişoara Geraldine l-a ameninţat cu cravaşa şi părea chiar dispusă s-o folosească. În orice caz, după spusele lui Barnes, John Estes, temîndu-se de vătămări corporale, şi-a luat tălpăşiţa în doi timpi şi trei mişcări. Fără îndoială că este ceva adevăr în toată istoria asta.

— Mda ! Fără îndoială că merita să fie biciuit pentru obrăznicia lui, iar ea, cuprinsă de indignare, i-a şi spus-o.

— Estes spune însă că ea a pus mîna pe pistoalele tatălui său şi că nu se teme să le folosească ; şi că s-a lăudat că e tot atît de expertă în această privinţă ca oricare bărbat.

— Prostii ! Încă o exagerare ce poate fi la fel de uşor explicată. E cît se poate de firesc ca o tînără femeie să-şi dorească a fi bărbat, ca să poată ameninţa cu pistolul un individ obraznic care cutează a o înfrunta în propriul ei cămin !

— Cu toate astea, n-ai prefera, fiule, ca asemenea cuvinte să fi fost rostite de doamna Foster, mai curînd decît de fiica ei ?

— Știu și eu ? Nu văd nici un rău în faptul că o tînără doamnă își exprimă indignarea ei puternică și justificată. Geraldine este, fără îndoială, o fire aprinsă. Se poate, de asemenea, să merite eticheta de excentrică, întrucît este o persoană foarte înzestrată. Nu am observat însă nimic în purtarea ei care să îndreptățească oricît de puțin aceste povești, și te întreb pe dumneata, iubită mamă, dacă nu poți spune același lucru ?

— Știi prea bine, fiule, că am văzut-o de foarte puține ori de cînd s-a făcut mare.

— Ah, mamă, cu alte cuvinte, ai prefera să mă vezi însurat cu nesărata aia împănată de domnișoara Arabella Mason, ori, poate, cu grecoaica aia înghețată, afabila ta frumusețe pe cale de a deveni rapid o antichitate, domnișoara Jane Hallett, sau...

— Randall, îi spuse mama pe un ton grav, acestea sînt niște tinere pe care eu le respect foarte mult. Chiar dacă sînt mai puțin frumoase decît Geraldine Foster, cu ambele ai fi mai în siguranță, dacă le-ai lua de soție. Nu am însă prejudecăți împotriva alesei tale. Dimpotrivă, dacă nu aș fi uluită și alarmată de ceea ce aud despre ea, aș prefera-o oricărei altei fete. M-ai auzit vorbind despre mama ei, care mi-a fost foarte dragă. Dacă ar fi avut norocul să se bucure de creșterea mamei ei, în locul femeii vulgare și slabe care i-a urmat, nu aș fi avut nici o teamă. Nu mă opun absolut deloc planurilor tale. Ești major și nu-ți cer nimic altceva decît să nu îngădui ca frumusețea ei și celelalte picanterii ce-o însoțesc să te orbească în privința defectelor domnișoarei. Am să merg la serbare, întrucît o dorești, ba mai mult, îmi pusesem în gînd să merg mai înainte să-mi vorbești tu, de-ar fi și numai ca să-ți dovedesc cu cîtă ușurință îmi sacrific scrupulele personale ori de cîte ori un asemenea sacrificiu este necesar fericirii fiului meu.

— Mulțumesc, mamă dragă, mulțumesc de o mie de ori ! N-ai să regreți, n-ai să ai remușcări din pricina îngăduinței ce-o arăți. Geraldine îți va apărea într-o lu-

mină mult mai favorabilă, pe măsură ce o vei cunoaşte. Toate zvonurile astea nu sînt decît nişte exagerări prosteşti, favorizate de o vioiciune de caracter şi de o putere ceva mai liberă decît întîlneşti în mod obişnuit la domnişoarele noastre de la ţară. Am o părere tot atît de proastă ca şi tine în privinţa mamei vitrege ; mă îndoiesc însă că doamna Foster o poate influenţa foarte mult pe Geraldine. Este o fire mult prea independentă.

— Fără îndoială, în cazul cînd această influenţă este exercitată în mod deschis, lucru de care mă îndoiesc foarte tare. Oamenii de genul doamnei Foster, ridicaţi de la o condiţie umilă, recurg mai degrabă la viclenie şi-şi maschează cu grijă scopurile, în vreme ce firile foarte independente, ca Geraldine, mai ales cînd se mîndresc cu independenţa lor, pot foarte uşor să fie duse de nas tocmai de cei care se prefac a fi slabi. Ei reuşesc astfel cu multă subtilitate să orbească judecata celor cu o voinţă superioară. Şi cu cît e mai încăpăţînată persoana, cu atît se păcăleşte mai uşor căzînd pradă unei asemenea influenţe. Aceasta bănuiesc a fi adevărata relaţie dintre cele două. Despre doamna Foster *ştiu* că este vicleană cît încape. Nu ar fi izbutit niciodată să ajungă soţia lui Henry Foster, dacă nu ar fi făcut uz de toată şiretenia ei de menajeră.

— Eşti aspră, mamă.

— Ai dreptate, Randall ! Dar numai faţă de tine dau glas acestor opinii şi n-o fac decît pentru a te feri de o nenorocire. Dacă, după cum bănuiesc, eşti hotărît să te apropii de Geraldine, te avertizez că doamna Foster lucrează în secret împotriva ta.

— Ha ! De unde ştii ?

— Pentru că o cunosc. Fiind ceea ce eşti, ea nu poate acţiona decît contra ta. Şi aud că-l favorizează în mod deschis pe omuleţul ăla, Barry.

— Şi asta ai auzit-o tot de la rapsodul ăsta bătrîn, Jacob Barnes ?

— Barnes este un om simplu şi onest, care povesteşte lucrurile aşa cum le aude. Dar atît relatările lui, Randall, cît şi părerile mele merită consideraţie, căci ele te îndeamnă la prudenţă. Urmăreşte-ţi cu fidelitate scopul, dacă asta-ţi e dorinţa, dar deschide ochii la influenţa exercitată de această doamnă asupra protejatei sale. Numai

astfel vei putea judeca de poţi intra în graţiile uneia, fără să ţii cont de prejudecăţile celeilalte. Mi-ar părea rău să-mi văd fiul respins, chiar şi într-o partidă a cărei vînătoare nu-mi face plăcere.

Astfel se încheie discuţia celor doi, întreruptă de sosirea lui Miles Henderson. Şi el primise o invitaţie la serbare şi venise să se consulte în această chestiune cu Hammond. Cei doi prieteni porniră la o plimbare pe cîmpuri şi, la umbra unor arbori liniştiţi, discutară deschis despre simţămintele şi proiectele lor. Nu manifestau nici un fel de rezerve şi, fără să ezite, Henderson îi arătă prietenului său ciorna unei scrisori către Geraldine, în care îi cerea mîna. Intenţiona să-i înmîneze el însuşi scrisoarea, profitînd de vreun prilej favorabil, în ziua ori seara serbării. Festivitatea urma să includă un *picnic* în pădure şi pe malurile unui pîrîu în care se putea pescui, la locul numit moara lui Gushlynn, iar seara, muzică, dans şi alte divertismente la reşedinţa Foster şi pe terenul din jur, luminat cu această ocazie. Vestea despre toate aceste aranjamente transpirase deja şi lucrurile erau întoarse pe toate feţele de gureşa mulţime. Henderson nu se îndoia că va avea mai multe ocazii, în timpul zilei, ori al nopţii, ca să-i înmîneze propriul său *billet d'amour*.

— Este foarte bine, Miles ; scris frumos şi corect. În ceea ce mă priveşte, trebuie să acţionez cu prudenţă. Sînt într-o prea mare măsură obiectul antipatiei doamnei Foster ca să nu-mi dau seama cît de îndoielnice îmi sînt şansele, căci, deşi uneori mi se pare că am făcut o impresie favorabilă asupra Geraldinei, cu toate acestea schimbările ei sînt foarte neaşteptate şi ea este prea tînără încă pentru a-şi modela conduita în funcţie de nişte decizii prealabile. Nu-mi fac iluzii cum că aş fi ferit de primejdia ce derivă dintr-o asemenea purtare capricioasă, ce poate ademeni şi induce în eroare, numai pentru a putea apoi respinge şi dispreţui. Nu că aş crede-o pe Geraldine capabilă de a se purta astfel în mod deliberat. Este însă atît de impulsivă şi este atît de probabil ca ea să se lase condusă, într-o oarecare măsură, cel puţin, de ofticoasa aia de mamă vitregă, încît mă simt tot mai cuprins de îndoieli pe măsură ce mă pregătesc să deschid subiectul. Poate că şi eu am să-i cer mîna în ziua serbării.

Aceasta va depinde, totuşi, în întregime, de dispoziţia în care am s-o găsesc şi de prilejul ce mi se va ivi. În ultima vreme, doamna Foster pare dispusă să mă ţină tot timpul sub supraveghere şi să împiedice, prin prezenţa ei constantă, orice discuţie mai interesantă ori cu un caracter personal, între mine şi Geraldine. Nu pot ieşi din banalităţi şi generalităţi, ce nu duc la nimic.

— Care duc foarte departe, Randall. Generalităţile tale au totdeauna un substrat. Văd că doamna Foster te urmăreşte mai îndeaproape decît pe oricine altcineva, ori asta nu dovedeşte decît că te consideră cel mai periculos. Tu însă te descurci, în ciuda acestei îngrădiri, mai bine decît ar face-o oricare altul. Este îndeajuns de evident faptul că, deşi discuţi doar generalităţi, cum le zici tu, ele au un înţeles atît de particular pentru Geraldine, încît le acordă cea mai mare atenţie. Şi chiar de nu pari să spui ceva destinat anume urechii ei, mai mult ca sigur că ea îşi va îndrepta atenţia spre tine în mai mare măsură decît spre alţii. Adevărul este, Randall, că sînt mai gelos ca oricînd pe tine, iar motivul este acela că reuşeşti atît de bine să-ţi atragi interesul Geraldinei, în ciuda antipatiei evidente şi a opoziţiei mamei vitrege. Nu-i cer acum mîna decît ca să capăt şi eu un răspuns. Nu mă văd să am nici cea mai mică şansă ori speranţă. Se poartă prevenitor cu mine, iar doamna Foster îmi arată mai multă amabilitate decît ţie, dar, dacă stau să scormonesc în adîncul acestei bunăvoinţe, mă tem că nu aflu altă explicaţie decît aceea că mă port eu ireproşabil şi faptul că atenţiile unui bărbat tînăr nu-i displac niciodată unei domnişoare. Teama şi nesiguranţa mă chinuie prea mult însă, aşa că am de gînd să le pun capăt, fie ce-o fi.

— Dacă aş întreţine asemenea simţăminte, Miles, nu m-aş apuca să-i cer mîna. Nu cutez însă să te povăţuiesc asupra acestui subiect. Vei face, bineînţeles, cum vei găsi de cuviinţă.

— Oh, m-am jurat să-i înmînez această scrisoare. Poate că există mai multe speranţe pentru mine decît gîndesc eu. Un bărbat îndrăgostit cu adevărat nu este întotdeauna capabil să-şi evalueze singur şansele, iar Geraldine este prima şi singura femeie din cîte cunosc, pe care mi-am dorit s-o iau în căsătorie. Am să-mi încerc

oricum norocul ; şi de-o fi să nu iasă nimic din această încercare, cel puţin voi pune capăt chinului.

— Aşa să fie, Miles. Ascultă-mă ce-ţi spun. Eu n-am să pregătesc nici o scrisoare. Voi hotărî în funcţie de împrejurări. De mi se iveşte un prilej favorabil, mai mult ca sigur că îmi voi declara intenţiile. De nu, nu-mi rămîne decît să-mi ţin gura şi să aştept o zodie mai norocoasă.

— Mda. Dar s-ar putea să aştepţi prea mult. Dacă, să zicem, mă ia pe mine ?

— Dragul meu Miles, nici că ar putea lua un băiat mai bun. În afară de mine însumi, tu eşti cel pe care mi-ar plăcea să-l văd în posesia trofeului.

— Dar dacă am presupune că, neîntrezărind nici o speranţă în privinţa ta şi sătulă să tot aştepte, ar lua de bărbat pe frumuseţea asta de Barry ?

— Atunci n-are decît să-l ia, iar ea ar înceta să mai fie femeia demnă de mine. M-aş bucura să mă văd scăpat.

— Randall, eşti al naibii de încrezut.

— Nu, Miles, doar că sînt foarte pretenţios în privinţa calităţilor unei soţii. Fata care se grăbeşte aşa de tare să se pricopsească cu un bărbat, încît să se mulţumească cu orice i se oferă, mai curînd decît să scape o ocazie, nu merită să alergi după ea.

— Nu ştiu de nu ai dreptate.

În vreme ce ei dezbăteau acest subiect aprins, ne vom îndrepta atenţia către un alt grup, ale cărui sentimente, în această perioadă, se concentrau deopotrivă asupra frumoasei Geraldine şi asupra sărbătoririi ce se apropia. Duminica era de obicei aleasă de stimabilul nostru Jones Barry pentru dineuri. Avea atunci prilejul să-şi invite cunoştinţe, să-şi vadă prietenii şi să petreacă o noapte de pomină. În aceste zile nu-şi refuza nimic. Era burlac, bogat, şi-şi permitea un anume libertinaj. Cel puţin aşa considera el, că unuia a cărui purtare este atît de ireproşabilă în timpul săptămînii i se poate permite să se distreze puţin de Sabat. Nu o să ne apucăm, firește, să ne certăm cu oamenii din pricina părerilor lor. Sîntem toleranţi şi nu urmărim decît să vă împărtăşim cum şi le punea el în practică.

Jones Barry avea un bucătar isteț, care se pricepea de minune să prepare și să condimenteze vînatul, spre egala satisfacție a degustătorului, iubitor de plăceri gastronomice, și a vînătorului. Îi plăceau lucrurile bune și nu se zgîrcea niciodată. Mai ales duminicile își propunea el însă să fie fericit. Sosise prima zi a săptămînii în care avea să fie sărbătorită ziua de naștere a domnișoarei Foster. În ziua aceea, avea mai mulți invitați și o masă excelentă. Un cap al mesei era rezervat vechiului nostru prieten, Nettles. Joe Blake, Dick More și Tom Lechmere alcătuiau restul companiei. Bucatele avură mult succes. Cînd fu luată fața de masă, gazda ridică paharul, strigînd :

— Umpleți paharele, domnilor, și beți în sănătatea frumoasei Geraldine.

— A doamnei ori a mînzei ? întrebă Nettles.

— Haide, Tom, nu fi obraznic. S-ar putea totuși să-mi fie soție.

Nettles repetă întrebarea :

— Doamna ori mînza, Jones ?

— Ești un animal, strigă Barry. Bea pînă ce nu-ți arunc sticla asta în cap.

— Te rog să nu faci una ca asta, cel puțin fără să fi golit-o în prealabil. Dă-mi voie, totuși, să te întreb. După cum vezi, beau, căci pentru prietenii tăi nu are mare importanță cu cine te însori ; dar cu care din ele, Jones ? Știm c-o iubești pe doamnă, cel puțin așa spui, și toată lumea e convinsă că-ți iubești iapa. Acuma, dacă un împărat roman și-a făcut o zeitate dintr-o iapă, hrănind-o cu grîușor de argint și spice de aur, mărunțite într-un bazin de marmură, nu văd de ce nu și-ar înălța și un fermier georgian mînza prin căsătorie.

— Aiurea ! Numai bazaconii ai înșirat despre împăratul ăla roman.

— Ba-i adevărul curat. Nu am îndoieli decît în privința genului animalului. Spune-ne însă drept. Fii sincer, ca un bărbat adevărat. Urmează într-adevăr să te căsătorești cu frumoasa Geraldine ?

— Cu doamna, poate.

— Este lucru hotărît ?

— Nu tocmai, dar ca și făcut, așa că nu-i de glumă.

— Aha ! Înseamnă că i-ai cerut mîna, Jones.

— Nu, nu chiar Geraldinei, în schimb maică-sa e de partea mea.

— Nu-i totuna cu fiica.

— E un progres în vederea alegerii.

— Să nu crezi o iotă, Jones, răspunse Nettles netulburat. E la fel cum ai păţit cu pronosticul la curse. O să fii învins tocmai atunci cînd eşti tu mai sigur de tine.

— Şi cine crezi tu c-o să mă învingă ?

— Păi, Ran. Hammond, bineînţeles.

— El ? N-are mai multe şanse decît bunică-mea. Doamna Foster îl urăşte ca sarea în ochi.

— Şi ce-i cu asta ? Te-asigur eu că ura ei n-ar ţine mult dacă el ar fi gata să se-nsoare cu ea, în locul fiică-sii. Ura ei nu face însă nici cît o ceapă degerată. Fata aia îşi are propria ei voinţă, mai al naibii decît oricare altă muiere. Iar antipatiile doamnei Foster n-or să-ţi ajute să te faci tu plăcut, ascultă-mă pe mine.

— Ea mi-a dat de înţeles că sînt sigur de Geraldine.

— Mai e pînă să te vezi cu măgarul legat la gard. Ascultă-mă, Jones, băiete. Îmi placi destul de mult ; dai mese excelente şi, hotărît lucru, posezi cele mai bune vinuri din tot ţinutul.

— Chiar crezi asta, Tom ? Tu *eşti* un cunoscător.

— Aşa cred... numai că ţii mereu vinul prea aproape de propria-ţi farfurie.

— Poftim. Blake, dă-i taurului sticla.

— Taur ! Ei bine, din această pricină mi-nchipui că-mi oferi un singur corn.

— Bea două şi sfîrşeşte.

— Dar n-am să mă opresc aici.

— Continuă, atunci !

— Ei bine, după cum spuneam, îmi placi destul de mult, tu cu mesele tale. În felul tău, eşti un băiat bun, măcar că-ţi plac prea mult femeile de la circ.

— Tom ! Tom ! Tăcere ! Pe cinstea mea, bătrîne.

— Dă-i drumul, Nettles, strigară Joe Blake şi ceilalţi.

— Altă dată, băieţi, altă dată. Ia să vedem, unde rămăsesem ? Ah ! Ziceam... dar, ca să încep frumos, vă propun un toast. Umpleţi paharele, vă rog.

— Umpleţi paharele, domnilor, spuse gazda. Umpleţi pentru toastul lui Tom Nettles.

— Propun să bem în cinstea lui Ran. Hammond ; un individ cam scrobit, poate, dar un bărbat adevărat şi un gentleman de viţă.

Jones Barry dădu paharul pe gît ca şi ceilalţi.

— Beau, zise el. Îmi pot permite. Nu mă tem de nimic ce-ar putea face Ran. Hammond în această chestiune.

— Nu te temi ! Ei bine, ia seama la cuvintele mele ; pentru el e fata, iar nu pentru tine ; şi vreau să-ţi spun că-i mai bine s-o ia el de nevastă decît tine. E mai bine pentru *noi,* ca şi pentru tine.

— Şi de ce, mă rog ?

— Să-ţi spun, atunci. Ţi s-ar urca în cap cît ai zice peşte şi te-ar conduce cu o mînă de fier. S-ar termina cu mesele noastre duminicale, băieţi. Ar înţărca vinul împărţit între vechi fîrtaţi, iar în locul admirabilului nostru prieten, care se remarcă în orice face — cînd concurînd pe un cal fain, cînd destupînd o sticlă fainâ, cînd aruncîndu-se să înşface gîtlejul unui gînsac, cînd şezînd în poala unei Sultane...

— Taci, Tom, taci !

— Ei bine, în locul lui, am afla un ins sărman, ce se teme şi de umbra lui ! Nu mai dă mese, băieţi, căci soţiei sale nu-i place compania noastră ; nu mai desfundă nici o sticlă de vin, căci nevastă-sa păstrează cheile ; nu mai smulge gîtul nici unui gînsac, căci nevastă-sa îl face mai simţitor, trăgîndu-l de al lui. Şi, în loc să stea din cînd în cînd în poala unei femei drăguţe de la circ, bînd punci de mere, urăşte pînă şi vederea unei muieri frumoase, căci ea-i aminteşte că, în locul unei amante, a dat de o stăpînă. Nu şi nu, băieţi ! Eu susţin că frumoasa Geraldine este pentru Ran. Hammond ; el o poate îmblînzi ; iar dacă prietenul nostru Jones trebuie neapărat să aibă o nevastă, atunci să şi-o ia pe fata aia grasă şi veselă care serveşte la barul bătrînului Hiram Davy ; care îndulceşte punciul cu zîmbetele ei, în loc de zahăr. Iar cînd întreabă : „Vă place, domnule ?“ o face în aşa fel, încît să o simţi ca pe o binecuvîntare. Aceasta, băieţi, este fata potrivită pentru Jones Barry. Beau în sănătatea lui Susannah Davy şi fie ca nici un bărbat de treabă să n-aibă parte de o mai mică încărcătură în braţele sale.

— Încărcătură, zici, şarpe ce-mi eşti ! Bine, dar e de-a dreptul un munte ; cîntăreşte ca popa trei sute de livre.

— Trei sute ! Jones, e scandalos. Am asistat la ultima cîntărire ; două sute şi patruzeci şi cinci, cu pîrghia cîntarului perfect dreaptă, nici măcar un dram în plus. Nici că ţi-ai putea afla o soţie mai bună, dacă ţelul ţi-e fericirea.

Toate aceste glume produseră ilaritatea aşteptată. Nu e cazul să-i mai însoţim însă pe bunii noştri convivi în orgiile lor nocturne. Ajunge să spunem că Tom Nettles închise gura gazdei sale şi, după ce-l văzu întins solemn pe covorul din faţa căminului, îi luă în stăpînire, cu deplin sînge rece, careta, ceea ce pe Barry nu păru să-l afecteze prea mult. Către orele mici ale dimineţii, îl părăsiră în acelaşi chip şi ceilalţi membri ai companiei.

Capitolul XIV

SERBAREA ZILEI DE NAŞTERE

Hotărîrea lui Miles Henderson era exact aceeaşi cu a lui Jones Barry. Urmînd instrucţiunile speciale ale doamnei Foster, el se pregătise să ceară mîna frumoasei Geraldine cu ocazia zilei sale de naştere. Venerabila doamnă, mama vitregă, avusese mai multe convorbiri particulare cu acest pretendent favorit, fără ştirea domnişoarei. Cu aceste prilejuri, ea îi încurajase în mod deosebit speranţele şi-i recomandase să facă încercarea în timpul desfăşurării festivităţilor. Nu-i spusese pe ce îşi bazase pronosticurile de succes, temîndu-se probabil, nu fără temei, de discreţia şi prudenţa lui. Cu toate acestea, ar fi putut avea încredere în Barry, căci, ori de cîte ori făcea confesiuni prietenilor săi la o sticlă cu vin, el nu-şi vindea în întregime secretele. Mai păstra ceva şi pentru sine, urmînd sfatul lui Burns [1], ceea ce chiar şi Tom Nettles, care scosese multe de la el, nu izbutise să-i smulgă de pe limbă. Calculele doamnei Foster nu se remarcau, probabil, prin profunzime ; ele s-ar fi putut dovedi suficiente, totuşi, respectivului scop. Ea nu avea poate alt plan decît acela de a stîrni într-atît firea mîndră şi impulsivă a Geraldinei în atitudinea ei faţă de Hammond, încît s-o facă să-l dezguste prin excentricităţile ei ; iar planul acesta nu greşea, în măsura în care se bizuia pe cunoaşterea corectă a caracterului ambelor persoane. În cazul tinerilor însă, chestiunile de inimă sînt într-o asemenea măsură influenţate de întîmplări şi circumstanţe — unii ar spune, de Providenţă —, încît cele mai abile calcule pot da greş în momentul decisiv. Avînd idee de existenţa acestui pericol, din întîmplări anterioare, stimabila noastră mamă vitregă urzea evenimentele cu o

[1] Robert Burns, *Epistolă către un tînăr prieten.* (n. tr.)

grijă de două ori mai mare decît aceea pe care o acorda picnicului şi cinei. Cum o făcea ori se străduia nu e nevoie să arătăm aici şi nu intenţionăm să anticipăm evenimentele prin speculaţii asupra caracterului lor, atîta vreme cît ele mai adastă în pîntecul viitorului. Ajunge să spunem că toţi cei interesaţi îşi desăvîrşiseră preparativele în vederea zilei aniversării, care sosi în cele din urmă, deşteptînd multe şi contradictorii temeri.

În dimineaţa aceea, soarele zîmbea strălucitor pe cerul liber de orice nor ; şi cum doamnele de la „reşedinţa Foster" îşi propuseseră o serbare diurnă, oaspeţii începură să apară devreme. Veneau de la mare depărtare, căci doamna Foster ţinuse să invite cele mai îndepărtate cunoştinţe, astfel încît spectacolul să nu se irosească în prezenţa unor judecători puţini şi inferiori. Pregătirile ei se desfăşuraseră la nişte proporţii care, oricît de rustice ar părea, erau totuşi neobişnuit de generoase în acea regiune a ţării. După cum am văzut, cu mult timp înainte începuseră să sosească proviziile. Angajase un număr de viori, clarinete şi tamburine şi avu surpriza să vadă că acestor instrumentişti li se alăturase şi un toboşar voluntar care-şi închipuise că nici un zgomot muzical nu prisoseşte la un *charivari* [1]. Într-un anume sens, chiar era vorba de un *charivari* în desfăşurare ; cu toate acestea, deşi purtarea toboşarului nu suferi o cenzură directă, el se dovedise totuşi prezumptios. Ca şi cum ar fi bănuit el însuşi acest lucru, se retrase cu modestie pentru a-şi exersa arta la oarecare distanţă de casă, de unde putea fi totuşi auzit. Cocoţat pe o mică movilă, ce fusese, probabil, un tabernacul indian, înconjurată de un pîlc de pini, el răpăia cu beţişoarele sale vesele, spre încîntarea celor care urcau pe alee, în trăsuri. Caii dansau de plăcere la auzul ritmului înviorător, iar încercările de a o lua la goană nu făceau decît să învioreze spectacolul. După puţin timp, toba devenise prea utilă pentru a se mai renunţa la ea.

Doamna Hammond sosi devreme. Nu era însoţită de fiul ei. Motivele acestei întîrzieri le putem deduce din ceea ce tînărul îi spusese într-o discuţie anterioară prietenului

[1] Vacarm, tărăboi (fr.).

său, Henderson. Strategia pe care şi-o propusese cerea să nu pară prea nerăbdător. Mama sa venise devreme, ca să nu trebuiască să stea prea tîrziu. Nu vîna distracţiile şi plănuia să se întoarcă acasă mai înainte de a se însera. Numai pentru a-i face un compliment domnişoarei, care putea totuşi deveni soţia fiului ei, venise de altfel. Fu primită cu respect de Geraldine şi destul de politicos de mama vitregă. Cea de a doua era prea pătrunsă de gloria ei în acea zi, ca să nu-şi îngăduie a se arăta amabilă. Orgoliul pe deplin stîrnit o ajuta să-şi joace rolul cu graţie şi suavitate.

Ne-ar fi imposibil să vă prezentăm toate persoanele prezente. Erau foarte numeroase, căci fuseseră trimise nu mai puţin de două sute cincizeci de invitaţii. Nu toţi veniseră, desigur, dar se iviseră în schimb alţii care nu păreau să fie conştienţi de necesitatea de a fi invitaţi, iar aceştia se remarcau cel mai mult prin atenţiile pe care şi le acordau reciproc. Simpaticul nostru prieten, Miles Henderson, şi comicul nostru prieten, Jones Barry, ajunseră în acelaşi moment, cel de al doilea întovărăşit de Mefistofelul său, Tom Nettles. Fruntea Geraldinei se umbri uşor cînd observă că Henderson venise singur. I se părea cît se poate de firesc ca Hammond să-l fi însoţit pe Henderson. Mama ei îi văzu expresia şi remarcă pe un ton coborît, în vreme ce Miles se apropia :

— Care va să zică, amicul său n-a venit cu el. Mă îndoiesc că va veni defel. N-o să-l lase mîndria să facă ceva ce ar părea să ne onoreze.

— Dar mama lui e aici, şopti Geraldine.

— Ca să ne spioneze sărăcia, după care să se ducă acasă şi să rîdă de noi. Nu ne putem făli cu argintăria familiei Hammond ; şi o să-i dea cu gura despre deosebirea dintre timpurile vechi, cînd ea era totul, şi cele de acum, cînd vor şi alţii să fie cineva.

— Mamă, eşti prea aspră !

— Prea aspră ! Ei bine, n-ai decît să compensezi tu răul, arătîndu-te prea blîndă ! O să vedem noi dacă blînda inimă a femeii nu se dovedeşte prea slabă pentru aroganta mîndrie a bărbatului.

Fiica simţi imputaţia şi-şi întoarse capul cu un zîmbet expresiv pe buze. Mama cunoştea înţelesul şi valoarea

acelui zîmbet şi fu mulţumită. Mîndria era slăbiciunea Geraldinei şi această trăsătură i-o specula vicleana femeie. Ştia că atîta vreme cît îi va răni şi răscoli orgoliul, planurile ei erau în afară de primejdie. Şi mai ştia îndeajuns despre firea lui Hammond şi despre strategia lui ca să creadă că acesta va spori mai curînd iritarea fiicei sale, decît să i-o aline ori înlăture. Vom vedea a cui politică se va dovedi mai înţeleaptă.

Cum sosiseră majoritatea invitaţilor, începură deja să se formeze mici grupuri, în funcţie de simpatiile personale. Cîteva duduci puteau fi văzute dîndu-se-n leagăn ori sărind coarda la umbra copacilor, urmărite, cu lacome priviri îndrăgostite, de cîţiva tineri spilcuiţi. Ici şi colo, în lungul aleii, zbura cîte o minge aruncată de băieţi, la al căror meci doamnele erau spectatoare, în vreme ce mesele întinse la îndemînă ofereau celor epuizaţi prăjituri şi limonadă. Din nou însă toba dădu semnalul său benevol, iar clarinetul şi vioara intonară muzica de promenadă. Leagănul şi coarda fură abandonate numaidecît, mingea fu aruncată pentru ultima oară. Tinerii de ambe sexe se adunară laolaltă, perechile alcătuindu-se cît se poate de firesc, ceea ce dovedea simpatiile emanînd din ambele părţi. Astfel porniră într-un alai, străbătînd o frumoasă alee umbrită de stejari şi cedri. Chiar în acel moment, cînd Jones Barry, tras de mînecă de doamna Foster, părăsea compania lui Tom Nettles şi se repezea să-i ofere braţul Geraldinei, fu văzut şi Randall Hammond, lunecînd uşor din umbra unui pîlc de arbori ce umbreau aleea şi luîndu-i-o acestuia înainte. Pe faţa Geraldinei nu se putea citi nicidecum expresia veninoasă pe care mama ei i-o aruncă în acel moment lui Tom Nettles, în vreme ce acesta, ca omul pus mereu pe şotii şi răutăţi de tot soiul, murmura pentru sine rînjind şi chicotind :

— Ţi se încurcară iţele, bătrînă doamnă, nu-i aşa ? Aşa şi trebuie. Ran. Hammond e băiatul care să vă vină de hac la amîndoi.

Surîsul său batjocoritor şi gîndul ascuns nu-l împiedicară să facă pe galantul chiar faţă de doamna a cărei furie îl mulţumise atît de mult. În vreme ce buzele ei mai tremurau de mînie, el se apropie şi, cu cel mai dulce zîmbet din lume şi cu cel mai măgulitor compliment, îi

întinse brațul, pe care înțeleapta doamnă îl acceptă numai-decît, găsindu-l pe Nettles un bărbat foarte atrăgător și un burlac destul de tînăr.

— Cu-adevărat, doamnă Foster, îi spuse el, că sînteți în toate privințele norocoasă. Este o zi ideală pentru o asemenea *fête* și nu-i o lipsă de considerație din partea mea dacă voi declara că lumea adunată aici îmi pare vrednică de pregătirile dumneavoastră. Nu mai e nevoie să spun că ele sînt vrednice de cea mai bună societate.

— Oh, domnule Nettles, mă copleșești cu complimentele !

— Nu-i decît adevărul adevărat, scumpa mea doamnă. N-am mai văzut niciînd o asemenea adunare de oameni distinși în ținutul nostru. Nici prin gînd nu-mi trecea că el se poate mîndri cu atîtea persoane mondene.

— Nici nu se poate mîndri, domnule Nettles, răspunse doamna cu un zîmbet încîntat. În unele cazuri mi-am căutat invitații în afara granițelor ținutului.

— Atunci se explică, spuse el calm, ca și cum asigurarea ei l-ar fi satisfăcut. Domnișoara Foster, continuă el, este o ființă cu adevărat frumoasă. Despre *ei* se poate spune că alcătuiesc un cuplu nobil.

Și Nettles își mișcă mîna în direcția lui Hammond și a Geraldinei, care tocmai dispăreau din vedere la un cot al aleii. Remarca sa, despre care știa că-i prilej de amărăciune pentru ascultătoare, rămase fără răspuns. Nettles era omul care să strecoare și puțină dulceață în amărăciunea pe care o producea, chiar dacă amarul ajungea, în cele din urmă, să predomine.

— Nenorocul tinerilor însă, ai căror supraveghetori tutelari nu sînt cu mult mai în vîrstă, încît să le impună veneraţie, este că manifestă o oarecare perversiune în probleme de acest soi. Tare mă tem că domnișoara Foster vă e în prea mare măsură prietenă ca să fie sensibilă la autoritatea pe care o aveți asupra ei.

— Există un grăunte de adevăr în ceea ce spui, domnule Nettles, cu toate că, în calitate de tutore al ei, n-ar trebui s-o mărturisesc. Fapt este că atunci cînd am cedat rugăminților fierbinți ale domnului Foster, nu eram eu însămi decît o copilă.

Gîndul ce săgetă mintea lui Nettles nu-şi croi drum şi pe limba sa : „Erai coaptă bine şi aveai douăzeci şi opt de ani bătuţi pe muchie, că dacă nici bătrîna mea bunică nu ştia, apoi cine ?“ Fără să cugete prea mult, el răspunse :

— Mă tem că are dreptate proverbul care circulă prin ţinutul nostru, doamnă Foster.

— Care proverb, domnule Nettles ?

— Acela care zice că mamele nu sînt decît surorile mai mari ale fiicelor şi că văduvele stau mereu în calea fecioarelor !

— Dumneata însă nu crezi asta, domnule Nettles !

— În clipa de faţă, am toate motivele s-o cred.

Şi încîntata doamnă nu putu să nu simtă pe braţ uşoara apăsare a braţului de care se sprijinea. Nu se putu opri să nu gîndească : „Ce ciudat că domnul Nettles nu s-a gîndit niciodată să-şi caute o soţie. Cu siguranţă că acum e vremea s-o facă, dacă intenţionează într-adevăr să-şi dobîndească una.“

Nettles era un mare farsor ; trebuie să urmărim însă mai degrabă invitaţii, decît această conversaţie. Alaiul îşi urmă cursul, prin crînguri încîntătoare, spre moara lui Gushlynn. Pe drum, tinerii se jucau ca nişte copii. Dintre ei se remarca Jones Barry, jucîndu-şi bufonada chiar sub ochii Geraldinei Foster. Dacă ar fi avut mai mult spirit de observaţie, ar fi sesizat pe chipul ei o căutătură tot atît de dispreţuitoare precum aceea cu care l-a întîmpinat Mihail pe David, cînd l-a văzut dansînd la drumul mare. În privinţa orgoliului, Geraldine era demnă de fiica lui Saul. Barry se afla în centrul unei cete de fete grase, ale căror dimensiuni îi aminteau oarecum de fiica barmanului pe care îl sfătuise Nettles s-o ia de soţie. Era evident că în faţa lor nu avea nimic de pierdut din pricina scălîmbăielilor sale. Putea alege dintre ele, fără ca restul să aibă de cîştigat ori de pierdut din această pricină. Miles Henderson se învîrtea în apropierea Geraldinei, dar ca însoţitor al unei fete din familia Bailey — o tînără distinsă şi potolită, una din cele trei sau patru pe care ar fi dorit doamna Hammond să le ia în căsătorie fiul ei. Călătoriră mai departe, călăuziţi de muzica ce umplea cu vibraţiile

ei crîngurile, pînă ce ajunseră, grupuri-grupuri, la frumosul loc de popas ales pentru picnic. Acesta era minunatul parc de pini ce se întindea la poalele stăvilarului Gushlynn. Moara fusese părăsită, în schimb stăvilarul şi ecluza continuau să fie întreţinute. Primul servea ca o largă cale de transport, mărginită de ambele părţi de copaci veşnic verzi, stejarul de apă, cedrul şi alţii, în vreme ce ecluza oferea o pitorească şi bogată cădere de apă, ale cărei torente trimiteau un murmur plăcut în crîngurile din împrejurimi. Deasupra stăvilarului se întindea o imensă fîşie de apă, cu o suprafaţă de cîteva mii de acri şi o adîncime de cîteva picioare, iar dedesubt surplusul de apă îşi croia drum, după ce trecea prin ruina fostei mori, către un mic şi încîntător lac, suficient de adînc pentru a te scălda în el vara. Şi acesta era înconjurat de o puzderie de copaci umbroşi şi întregul ansamblu se înfăţişa ca un minunat tablou ce reunea înălţimea peisajului, oglinda apei şi umbra copacilor, ce furnizează, la urma urmelor, materialul cel mai durabil pentru pictorul peisagist. Aici se risipiră companionii noştri, care în lungul stăvilarului, care la umbra pinilor de dedesubt, care în jurul barajului de apă, care în jurul lacului format din apa revărsată, distrîndu-se fiecare după cum îi poftea inima. Leagănul fu regăsit, fie cel din frînghie, fie cel din lungi liane, în care tinerele domnişoare se balansau, legănate din cînd în cînd de mîinile nerăbdătoare ale unor tineri îndatoritori. Cei mai atletici puseră din nou mingea în joc, alergînd graţios de-a lungul aleilor înverzite ori urmărindu-şi ţinta cu sportivă îndîrjire. Se găsiră şi domnişoare care să nu considere că nu-i de demnitatea lor să participe la acest joc, ele luîndu-şi în prealabil precauţia de a purta fuste scurte şi pantaloni largi, dantelaţi. Aceste drăgălaşe accesorii ale fustelor, condamnate poate de domnişoarele mai vîrstnice, erau purtate şi de unele pe care nu le mai puteai bănui defel a fi în fragedă adolescenţă. Chestiunea aceasta nu ne priveşte însă. Trebuie să spunem totuşi că Geraldine, oricîte imputări se puteau face caracterului său excentric, nu fu văzută participînd la vreunul din sporturile aces-

tea extravagante. Şi aceasta, în ciuda îndemnurilor frecvente ale mamei sale vitrege, care susţinea cu tărie rugăminţile stăruitoare ale prietenului nostru Barry, ca Geraldine să-i accepte provocarea la o întrecere de sărit coarda. Faptul că atît ochii lui Hammond cît şi ai mamei sale o urmăreau cu oarecare curiozitate nu descurajă planul doamnei Foster. Dimpotrivă, stimulată oarecum de împrejurarea că atenţia lor era concentrată asupra fiicei, ea se lupta mai mult ca oricînd să o facă a-şi da pe faţă firea năbădăioasă. De data aceasta nu reuşi, chiar dacă, rănită de refuzul fetei, ea îi întoarse spatele, spunînd cu amărăciune :

— Ei, poate că ai dreptate. Văd că atît Regina din Saba, cît şi înţeleptul ei Solomon sînt cu ochii pe tine. Presupun că ei n-ar încuraja niciodată asemenea practici nevinovate.

Cutezătoarea fată fu pe jumătate tentată să se repeadă la coardă ori să alerge după minge, auzind o asemenea acuzaţie adusă curajului ei, dar nu era nici ea lipsită de judecată şi, prudentă, se abţinu. Începuse să simtă cu adevărat nu numai că avea ce pierde, dar şi că mama sa vitregă nu era nici cel mai înţelept, nici cel mai dezinteresat sfetnic. Barry, pe care îl susţinea aceasta, începuse s-o cam plictisească ; şi mai devenise conştientă de un scop, pe care vrînd-nevrînd şi-l păstra acum, ce-avea să pună îndeajuns la încercare simţul decenţei, atît în cazul lui Hammond, cît şi al mamei sale. Despre asta însă, mai tîrziu. Fapt e că tînăra refuză să facă pe *graţia* în mînuirea coardei, ori pe *silfida* în urmărirea mingiei zburătoare. Se purtă cu o sfioşenie care, dacă pe mama vitregă o irită de-a binelea, în schimb pe alţii îi umplu de satisfacţie, iar doamna Hammond se întoarse devreme acasă în ziua aceea, mult mai împăcată cu obiectul admiraţiei fiului său decît fusese mai înainte de a veni.

Între timp, ziua se scurgea în mod plăcut pentru convivii noştri, aşa cum începuse. Masa fu întinsă la umbra arborilor înalţi — cu un meniu judicios întocmit, dovedind bun gust. În această privinţă, doamna Foster fusese în mare măsură ajutată de fiica sa, care-i adusese la cunoş-

tință rafinamentele vechiului și elegantului oraș, Savannah. Cînd una din simplele doamne de la țară, aparținînd vechii generații, văzu pentru prima oară o colecție de furculițe de argint și de tacîmuri pentru pește din argint, exclamă cu o expresie de autentică îngrijorare : „Îmi pare că văduva a dat iama în Savannah !"

Masa fusese încărcată cu fructe din Indiile Occidentale : portocale și lămîi, platane și banane, ananas și nuci de cocos. Mai puteai vedea fructe conservate și tonice străine și o generoasă provizie de șampanie, o băutură ce-i cuceri pînă la a-i da gata pe mulți inși care nu simțiseră pînă atunci pe limba lor o aromă mai plăcută decît aceea a „berii de prune". La îndemnul doamnei Foster, prietenul nostru, Jones Barry, se remarcă în exercițiul funcțiunii. Era cel mai aprig voluntar atunci cînd era vorba de destupat sticle de șampanie, sufletul său agonizînd de plăcere la vederea tinerelor care tresăreau speriate, surprinse să audă un asemenea zgomot dintr-o asemenea sursă. Trebuie să adăugăm că practica lui era mai puțin nevinovată atunci cînd își propunea să învingă timiditatea acelorași duduci inocente, îndemnîndu-le să bea cantități atît de generoase de alcool, încît să le transforme în niște persoane la fel de ridicole ca el însuși. Mereu pus pe șotii însă, Tom Nettles era preocupat să-i joace lui Barry aceeași festă căreia îi căzuseră victime fetele, și nu mică îi era satisfacția, observînd mersul nesigur al acestuia de la un grup de comeseni la altul, ca și vocea tot mai îngroșată și mai gălăgioasă. Aceste grotești ocupații aveau totuși să sufere o schimbare. După cum știm, nu există plăcere omenească să dureze mai mult de trei ore în șir. În toiul veseliei, prietenul nostru Barry își aminti deodată că îl aștepta o afacere importantă. O privire și o șoaptă din partea doamnei Foster îi atraseră atenția asupra Geraldinei, care se îndepărtase în compania lui Miles Henderson către locul vechii mori și putea fi văzută acum la capătul uneia din grinzile ori traversele rămase. Torentul curgea la o adîncime apreciabilă dedesubt. Alături, stătea Miles Henderson. Părea să fie pe punctul de a o părăsi și, spunîndu-i „Acum e timpul", doamna Foster îl lăsă pe Barry să-și urmeze țelul.

Barry, care se bizuia pe impulsurile de moment, o porni numaidecît şi, pe cînd urca stăvilarul, îl întîlni pe Miles Henderson, care se întorcea singur. Sărmanul Miles îi înmînase fetei cererea, fără să aştepte ori să ceară însă un răspuns imediat. O implorase doar pe domnişoara Foster să-i citească biletul cu prima ocazie şi să-i comunice răspunsul cît mai curînd posibil. Murmurase ceva despre teama şi nerăbdarea ce-l încercau. El însuşi nu prea înţelegea însă ce spunea şi nu spera să se facă mai explicit. Traversa liniştit malul morii, nedorind să atragă atenţia, şi tocmai se pregătea să coboare pe platou, cînd apăru jos Barry. Acesta, în schimb, observînd că ţinta căutării sale mai adăsta la capătul marii traverse de deasupra abisului, ce se sprijinea cu un cap pe mal şi cu celălat pe fundaţia morii, se hotărî să apuce pe cel mai scurt drum într-acolo şi, în loc să-şi continue drumul pe mal, o luă pe alături ; în cîteva clipe fu văzut deasupra traversei. Înălţimea era ameţitoare, după cum ameţit era şi capul îndrăzneţului curtezan. Observîndu-i apropierea, domnişoara Foster ascunse grăbită în sîn biletul lui Miles Henderson. În acel moment, după ce traversase pe jumătate distanţa, Barry începu să se scotocească la piept şi, mai înainte ca el ori altcineva să realizeze pericolul, îşi pierdu echilibrul şi se răsturnă, zbătîndu-se fără folos în apele ce fierbeau dedesubt. Din fericire, adîncimea era suficient de mare ca să-i amortizeze căderea de la vreo douăsprezece ori cincisprezece picioare. Nefericitul dispăru, cu capul în jos, în micul golf. Geraldine ţipă cu putere, căci văzu aproape în aceeaşi clipă ce se întîmplase, iar strigătul ei fu repetat de vreo duzină de duduci frumoase de pe cealaltă parte a apei. Ştirea se răspîndi numaidecît în mulţime şi nu trecuseră nici douăzeci de secunde, mai înainte ca Tom Nettles şi Randall Hammond să-şi fi croit drum către locul în care Barry dădea disperat din mîini şi din picioare, fără rezultat însă, căci vinul din stomacul său părea să fi fost diluat pînă la totala disoluţie a energiilor sale, de lichidul mult inferior pe care-l înghiţise vrînd-nevrînd. Hammond şi Nettles puseră mîna aproape în acelaşi timp pe doi pari ce se întîmplară

să fie la îndemînă, cu ajutorul cărora îl pescuiră pe nefericit, trăgîndu-l în sus de haine, către mal. Răutăciosul de Nettles, în schimb, făcu ce făcu şi, prin mişcări aparent stîngace, îl aruncă înapoi în lac, exact în momentul în care credea el că a ieşit la liman. În zadar se chinuia Hammond cu bună credinţă să-l repună pe cavaler pe picioarele sale. Nenorocirea făcea ca Barry să se afle cu capul înspre Nettles şi, în *deliberata-i agitaţie,* acesta îl cufundă de cîteva ori, mai înainte de a-l salva definitiv.

— Uuu ! Tom ! Ce naiba, omule, vrei să mă îneci în iaz ?

— Nici vorbă, Jones, dragule, dar situaţia ta mă face să fiu grozav de nervos.

Şi, în vreme ce spunea aceasta, capul nefericitului mai făcu un plonjeu, chiar în clipa în care Hammond îl trăgea la mal de picioare. Barry ieşi din apă cu o privire îngrozită şi scuturîndu-se ca un cîine, şi abia atunci observară că în mînă ţinea strîns o scrisoare.

— Bine, Jones, dar ce ai acolo ? întrebă Nettles.

— O scrisoare ! Şi, spunînd aceste cuvinte, îşi aruncă ochii în vîrful morii, de parcă ar mai fi căutat-o încă pe Geraldine. Ea nu se mai afla însă la vedere.

— O scrisoare ! Unde, naiba, ai găsit-o ? Pe fundul lacului ?

— Nu mă întreba, bătrîne. N-a mai rămas din mine decît un nenorocit de ţurţure. Mi-a îngheţat şi sufletul. Du-mă în tufişuri şi adu-mi o sticlă de şampanie.

— Un punci fain de mere ar fi mai potrivit, răspunse celălalt, luînd-o din loc. Hammond îl duse apoi în pădure, trimiţîndu-i între timp servitorul după alte veşminte.

— Nu vrei să te duci şi tu acasă, Barry ? întrebă Nettles care se întorsese, după ce-i administră mai întîi băutura.

— Nu, mă simt mai bine acum. Curînd am să mă usuc. Haide Tony, îi spuse el servitorului, aprinde un foc şi fă-mă să simt din nou cum e să ai pe tineo pereche de nădragi uscaţi. Ce afacere blestemată mai fu şi asta !

— Îngrozitoare ! spuse Nettles. Dar scrisoarea, Jones ?

— Oh, dacă ţii s-o vezi, iat-o.

Nettles citi adresa :

„Domnișoarei Geraldine Foster, &.

La aceste cuvinte, Hammond dispăru, lăsîndu-i pe cei doi prieteni împreună. Se înnoptase cînd îşi făcură din nou apariţia, Barry arătînd radios de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat şi pregătit a se încredinţa agreabilelor virtuozităţi ale învîrtitei virginiene.

Capitolul XV

ÎN SEARA ACELEIAȘI ZILE

Doamna Foster fu foarte afectată de nenorocirea favoritului ei. Izbuti, totuși, să nu trădeze acest lucru, efort de care fiica ei nu se dovedi capabilă. De îndată ce descoperiră că Barry era în afara pericolului, atît ea cît și majoritatea tinerelor fete rîseră de-a dreptu de întîmplare și se arătară grozav de amuzate și de interesate de felul cum fu pescuit acesta din iaz, înțelegînd prea bine rolul jucat de Nettles în delicata operațiune. Dispariția lui Barry în tufișuri fu urmată de plecarea tuturor invitaților. Ziua trecuse în mod plăcut pentu cei mai mulți și nici chiar acest incident nu diminuă substanțial mulțumirea generală. Cina fusese și ea excelentă, felurile servite, vinurile și mai ales desertul delectînd comesenii cu un gest deopotrivă nou și plăcut. Iată ce ce ei ascultau acum, cu sporită bucurie și curiozitate nerăbdătoare, semnalul tobei ce anunța întoarcerea acasă. În ritmul muzicii triumfale și fluturîndu-și steagurile, vesla cavalcadă înainta într-o ordine foarte diferită de aceea în care venise. După vin și alune, oamenii se simt mult mai în largul lor ; tinerii, mai ales, flecăreau necontenit, rdeau nestăvilit și nu se dădură în lături de la cîteva nevrăvănii și mici excese. Nu Hammond o escorta pe donnișoara Foster ; lăsase această plăcută îndatorire altor curtezani, de care domnișoara nu ducea lipsă. Și Henderon se ținea deoparte, simțindu-se prea interesat și îngrijorat de rezultatul cererii sale, pentru a risca să se apropie de persoana care-i ținea soarta în mîini.

Întoarcerea invitaților fusese fericit cronometrată, astfel încît aceștia să ajungă înapoi la „Casa Foster" pe la

vremea amurgului. O scenă feerică îi întîmpină, pe măsură ce se apropiau. O sută de altare păreau să ardă, din loc în loc, printre copaci şi în lungul marii alei. Pe movilițe din argilă şi nisip se aruncaseră braţe de pin uscat pentru foc, ce ardeau acum cu limbi înalte şi strălucitoare. Acestea luminau scena mai slab şi mai puţin suav decît luna, dar încă şi mai pitoresc, iar grupurile fericite rătăceau pe cărări asupra cărora crengile cuprinse de vîlvătaie aruncau o strălucire bogată, roşiatică, ce înviora puternic pădurile sălbatice şi făceau ca fiecare copac să iasă în evidenţă, ca un uriaş încruntat. Admiraţia oaspeţilor nu mai cunoştea margin, iar doamna Foster gusta triumful, fără a informa pe cineva că acesta se datora în întregime fanteziei fiicei vitrege. De fapt, acesteia îi aparţinea tot planul petrecerii. Tot ceea ce era pitoresc şi plin de fantezie în scenariu îşi avea sursa în gustul şi inventivitatea sa. Se servi ceaiul, în vreme ce invitaţii se preumblau printre copacii din parc. Mesele, care dimineaţa le oferiseră prăjituri şi limonadă, erau acoperite acum cu ceainice şuierătoare şi încîntătoare cești chinezești. În faţa lor se angajau perechile pentru dansurile ce aveau să urmeze. După plăcutul obicei al ţăranilor din sudul Europei, vesele grupuri se pregătea. să danseze la umbra copacilor şi la lumina altarelor de pin în flăcări. Alţii, cu mai mult respect pentru obiceiurile domestice şi mai multă grijă pentru propria sănătate, se pregăteau să ia în stăpînire marele salon al casei şi veranda. Muzica se revărsa deja asupra perechilor cuprinse în vîrtejul dansului, cînd îşi făcură apariţia Nettles şi Bary. Speculînd maxima viteză de care era capabil calul său „Glaucus", căci pe „Frumoasa Geraldine" o respecta prea mult pentru asemenea ţeluri comune, Barry reuşise să-şi aducă de acasă un nou rînd de veşminte ce-i veneau ca turnate. Fracul său albastru şi bumbii aurii, străluciori, făceau figură aparte în ansamblu, mai ales în contrast cu pantalonii din pielea cea mai catifelată. Doamna Foster îi observă cu satisfacţie întoarcerea. Stimata doamnă începuse să intre la griji. Se temea că atitudinea ridicolă în care apăruse acesta, tumba de pe

traversă în lac şi nefericita bălăceală ce i-a urmat o cam dezgustaseră pe fiică. Nici scurtele dar frecventele frînturi de conversaţie surprinse între Geraldine şi Hammond nu fuseseră de natură s-o mulţumească mai mult. Reapariţia şi înfăţişarea lui Barry, care arăta destul de atrăgător, o înviorară. Îl luă deoparte şi, închizîndu-se cu el într-o cameră dosnică, nu se putu stăpîni să nu izbucnească, în vreme ce-i servea cu propriile-i mîini o ceaşcă cu ceai:

— Zău, Barry, cum de te-ai putut purta atît de ridicol?

— Ridicol ! exclamă el, sorbind ceaiul, eu ridicol, doamnă ?

— Vreau să spun, cum de te-ai pus într-o situaţie atît de ridicolă ?

— Periculoasă, vreţi să spuneţi ?

— Da, a fost periculoasă ! Dar cum de-ai ajuns să cazi ? Ce te-a împins pe traversa aceea ?

— Cred că de vină a fost în parte şampania ; şampania şi iubirea laolaltă.

— Iubirea ?

— Bineînţeles ! Ce altceva ? Nu se afla domnişoara Geraldine la celălalt capăt, singură ? Nu mi-aţi sugerat dumneavoastră să-i dau această scrisoare ?

Zicînd acestea, el îi arătă nenorocoasa epistolă, a cărei pasiune arzătoare se putea bănui a fi fost mult temperată de scufundarea acvatică, precum oţelul unei spade meşterite la Damasc sfîrîind în apa sacră a Baradei. Doamna Foster luă în mîinile ei scrisoarea frumos împăturită.

— Dă-mi-o mie ! Am să i-o înmînez chiar eu astăseară. Între timp, mergi şi fă-te plăcut tinerelor doamne. Nu-i da prea mare atenţie Geraldinei. Fă doar în aşa fel încît să te vadă şi să observe că te poţi face altora plăcut. Dansează cu domnişoara aia, Berrie ; flirtează cît mai mult cu domnişoara Dooly. Amîndurora le-ar face plăcere să te înhaţe. Las-o să vadă acest lucru ! Mai sînt şi altele, domnişoara Higbee, Ellen Mairs şi Sophronia Ricketts ; toate vor fi încîntate să le fii cavaler. Numai nu te grăbi, nu fă ceva nelalocul lui şi totul va fi bine. Am să-i dau scrisoarea !

— Păi, vă mulţumesc foarte mult, că începuse să-mi cam dea bătaie de cap povestea asta. Mă tem niţel că Hammond înaintează cam repede.

— El ! Nici o teamă. A lăsat să-i scape prea multe ocazii ca să se agaţe acum de prima. Mai vrei puţin ceai ?

— Nu mi-ar displace dacă mi-aţi oferi ceva mai tare.

— Oh, nici prin gînd să nu-ţi treacă aşa ceva acum. Pot să-ţi ofer un *ceai* mai concentrat.

— În lipsă de altceva mai bun...

— Gustă asta, zise gazda sa, dîndu-i cu linguriţa dintr-o ceaşcă pe care i-o întinse servitorul, iar scena era vrednică de un pictor : Barry, ca un băiat mare, rezemat în scaun, în vreme ce frumoasa văduvă — nici pe departe bătrînă sau lipsită de nuri —, cu farfurioara şi ceşcuţa într-o mînă şi cu linguriţa în cealaltă, îl hrănea cu lichidul aburind.

— A-ntîia ! spuse el, cu un aer mulţumit. Apucînd apoi ceşcuţa, o dădu pe gît mai curînd cu hotărîre decît cu poftă. După aceea, repezindu-se brusc afară din cameră, se grăbi să-şi caute o parteneră. Doamna Foster îl urmări cu mare interes şi fu în fine satisfăcută, văzîndu-l cum se învîrtea sprinten cu durdulia Rebecca Floyd. Nici vederea lui Miles Henderson dansînd cu Geraldine nu o nemulţumi. Era oarecum ciudat că acest tînăr nu-i inspira aceleaşi temeri ca prietenul său. Era într-adevăr o persoană de calitate şi *adorabilă :* înalt, graţios, chipeş, foarte politicos şi destul de înstărit. Cu toate acestea, calităţile sale nu constituiseră niciodată pentru ea motiv de îngrijorare, cu toate că, exceptînd averea, ele erau cu toate superioare celor ale favoritului său. Îi ţintui pe cei doi cu privirea pînă ce dansul se sfîrşi, după care o chemă în şoaptă pe Geraldine într-o cameră alăturată, nu mai înainte însă ca Hammond să fi apucat a-i smulge promisiunea că va dansa cu el dansul popular ce urma. Prostescul şi respingătorul obicei de a-ţi asigura partenerul cu multe dansuri înainte nu era totuşi atît de frecvent atunci, ca acum, şi cu siguranţă nu în aceste regiuni. După ce se văzură în cămăruţa unde doar cu puţin timp mai înainte Barry îşi

sorbise ceaiul, doamna Foster aruncă triumfătoare scrisoarea venerabilului în mîinile domnişoarei.

— Poftim ! E pentru tine.

— Ce-i asta ?

— O cerere în căsătorie !

— Adevărat ! Uite-i aici perechea, presupun, spuse fata cu oarecare răceală, în vreme ce, pentru prima oară, scotea din sîn biletul prietenului nostru, Henderson. „Primul venit, primul servit" adăugă şi se apucă să rupă sigiliul scrisorii.

— De la cine-i? întrebă mama vitregă oarecum îngrijorată.

— De la Miles Henderson. Mi-a dat-o la moară.

— Ah, bun ! şi stimata doamnă păru uşurată, în vreme ce fiica parcurgea scrisoarea. Odată sfîrşit acest lucru, o aşează liniştită pe masă. Doamna Foster o luă numaidecît şi o citi. Urmă citirea scrisorii lui Jones Barry de către persoana căreia îi era adresată, iar doamna Foster urmărea cu o curiozitate crescîndă expresia Geraldinei, prefăcîndu-se în acest timp că studiază scrisoarea lui Henderson. Nu putu să desluşească însă nimic pe chipul eroinei noastre. Aceasta citea epistola ca şi pe precedenta, cu un calm remarcabil, frizînd indiferenţa. Întinzîndu-i-o mamei sale, o rugă să aibă grijă de ambele.

— Dar ce vei răspunde ? Ce ai de gînd să faci ? Primeşti ?

— Nu-i nici o grabă ! Nu am acum dispoziţia necesară pentru a mă gîndi la asemenea lucruri. Aceşti domni merită să mă gîndesc cu toată consideraţia la propunerile lor.

— Oh, bineînţeles ! Dar Barry ?

— Domnul Jones Barry trebuie să înveţe să aştepte, la fel ca semenii săi, veni liniştit răspunsul. În acel moment, Geraldine fu salvată de la inchizitoriu de domnişoara Betsy Graystock, care dădu buzna înăuntru pentru a-i spune că domnul Randall Hammond îşi căuta partenera, întrucît dansurile populare erau pe cale să înceapă. Doamna Foster observă cu oarecare mîhnire promptitudinea cu care protejata sa se repezi afară la auzul acestei ştiri, iar neliniştea ei spori în vreme ce urmări cuplul în

toate întortochelile dansului ce urmă. Se străduia să nu-i scape din vedere atîta timp cît cei doi aveau să rămînă împreună, dar aceasta nu era întru totul posibil, din pricina grijilor şi îndatoririlor sale de gazdă. Atenţia ei fu abătută curînd către nişte aranjamente domestice şi, în vreme ce se retrăsese într-o cămăruţă, dansul conteni. Reîntorcîndu-se la preocuparea ei de căpetenie, ea observă cu nemulţumire, în măsura în care îi îngăduiau grupurile în mişcare, că perechea dispăruse din vedere. Scopul ei era acela de a nu-i oferi lui Hammond — de a cărui influenţă asupra Geraldinei începuse să se teamă de-a binelea — nici un prilej gratuit de a fi în preajma ei şi, prinzîndu-l pe Barry de braţ, îl trimise, cu un îndemn şoptit, s-o caute pe fată într-o direcţie, în vreme ce ea porni în cealaltă, pentru a afla ce mai învîrtea presupusul ei însoţitor.

Între timp, Hammond o convinsese fără greutate pe Geraldine să facă împreună o plimbare pe alee. Nu erau singurii. După dans, majoritatea perechilor voioase luaseră o direcţie similară şi, cum noaptea era plăcută, puteau fi văzute rătăcind acum prin crînguri, apărînd în lungul aleilor, veşmintele lor albe lucind ireal în lumina jucăuşă aruncată de rugurile de pin pe care negri grijului le alimentau din cînd în cînd cu combustibil. Căutarea lui Barry şi a doamnei Foster nu era aşadar uşoară, cercetînd fiecare grup şi luptîndu-se să identifice o anume pereche printre pîlcurile risipite, rătăcind la întîmplare la fiece cotitură a pădurii. Era încă şi mai greu, dacă luăm în consideraţie ţelul lui Hammond — observat, poate, de însoţitoarea sa —, care era acela de a se retrage pentru o vreme într-un loc tainic. El o conduse pe partenera sa departe de ceilalţi şi, la lumina nesigură a unui foc pe cale de a se stinge şi sub umbra prietenoasă a unui venerabil stejar, care trăise îndeajuns de mult pentru a şti cum să păstreze un secret şi care era probabil şi mult prea surd ca să audă, eroul nostru îşi făcu declaraţia. Vorbi în cuvinte calde şi mişcătoare, ce trădau, evident, o inimă plină de simţire, dar, cu toate acestea, într-un limbaj cu accente demne şi hotărîte. Lumina slabă nu-i îngădui să citească emoţiile produse pe obrajii duducii de propunerea sa ; îi

simțea însă mîna tremurînd într-a sa, iar răspunsul ei întîrzia. Preț de cîteva clipe, o tăcere adîncă se așternu peste declarația lui, iar inima i se strînse de teamă și dezamăgire, pentru care descoperea acum că nu era defel pregătit. În fine, într-o manieră oarecum abruptă, de parcă răspunsul său ar fi fost rezultatul unui efort real, fiind de fapt străin de simțămîntul autentic din inima sa, ea îl surprinse spunînd :

— Sînt onorată, domnule Hammond, de cererea dumneavoastră și...

Urmă o nouă pauză, după care reîncepu :

— Ați auzit, fără îndoială, domnule Hammond, că sînt o fată foarte impulsivă, foarte capricioasă și foarte excentrică și cu adevărat că așa sînt. M-am purtat prostește și hotărîrile mele prostești îmi dau foarte mult de furcă uneori. așa cum se întîmplă în cazul de față. Amabila și măgulitoarea declarație pe care mi-ați făcut-o îmi amintește însă de o hotărîre de a mea și mi-este puțin rușine să vă spun despre ceea ce e vorba.

— Adevărat ! Dar, dragă domnișoară Foster, sper că nu vă îndoiți că veți găsi în mine cel mai indulgent judecător...

— Oh, bineînțeles, în măsura în care acest lucru este posibil. Hotărîrea mea privește însă tocmai declarația pe care mi-ați făcut-o.

— Într-adevăr ! exclamă el cu un aer puțin surprins.

— Da, într-adevăr ! continuă fata, în a cărei atitudine, pe lîngă sentimentul de jenă, era amestecată și puțină pică; ea privește însă nu numai propunerea dumneavoastră, ci și acelea ale altor persoane. Trebuie să știți, domnule, și nu menționez acest lucru decît prin forța împrejurărilor, că dumneavoastră mi-ați făcut cea de a treia cerere în căsătorie pe ziua de azi.

— Să înțeleg, deci, domnișoară Foster, că am venit prea tîrziu ? întrebă tînărul cu oarecare trufie.

— Nu, domnule Hammond, dimpotrivă, mai curînd prea curînd. Deocamdată nu m-am hotărît la nici unul, iar o hotărîre pripită — un jurămînt prostesc — mă pune

în imposibilitatea de a decide pe loc. Eu... eu m-am purtat de-a dreptul prosteşte, domnule.

Sărmana fată părea într-adevăr foarte încurcată. Toate simpatiile ei erau de partea lui Hammond, intrase însă mîndria ei în joc şi aceasta încă mai veghea încărcată de resentiment. Hammond observă toate acestea şi se înduioşă de încurcătura ei.

— Dacă aş şti ce să fac ori ce să vă spun ! zise el. Dacă aş putea bănui pricina încurcăturii dumneavoastră !

Bărbatul ezită. Mîndria o salvă pe Geraldine.

— A fost un lucru prostesc din partea mea, fără îndoială, dar acesta nu e un motiv să mă port acum cu laşitate. Mai curînd accept să înfrunt reproşul de fiinţă capricioasă şi ridicolă ; vă voi spune totul. Domnule Hammond, ziceţi că armăsarul dumneavoastră, „Ferraunt", este cel mai iute cal din ţinut ?

Tovarăşul ei fu uluit. Această întrebare, ce sunase atît de absurd, fusese pusă cu toată seriozitatea posibilă, ba mai mult, chiar cu un fel de gravitate, în vreme ce vorbitoarea îşi fixă privirea pe chipul persoanei căreia i se adresase de parcă ar fi aşteptat răspunsul cu sufletul la gură. El nu ştia ce să creadă.

— Zău, domnişoară Foster, mă surprindeţi. Ce legătură poate avea iuţeala calului meu cu cealaltă chestiune ?

— Are o mare legătură — o mare legătură. Spuneţi-mi doar, nu este adevărat ? Nu este „Ferraunt" cel mai iute cal din ţinut ? Pe scurt, poate el să le întreacă pe „Sorella" şi pe „Geraldine", tiza mea, aparţinînd domnului Barry ?

— Aceasta este părerea mea. Ba nu, sînt chiar sigur de asta. Dar realmente, domnişoară Foster, îngăduiţi-mi să-mi exprim din nou surpriza faţă de o asemenea întrebare.

— Oh, ştiu că mă găsiţi ridicolă, şi aşa şi sînt, chiar sînt, răspunse fata, rîzînd acum cu toată voioşia şi puterea, ca şi cum inima i s-ar fi eliberat pe deplin de povară.

— Iertaţi-mă, domnule, nu sînt decît un copil ; am împlinit doar şaptesprezece ani astăzi. Iertaţi-mă, dar vreţi să mă păsuiţi astă-noapte ? Îngăduiţi-mi să vă răspund în scris.

Spunînd aceasta, ea îi întinse mîna. El i-o prinse și i-o duse la buze, iar gestul lui nu fu deloc descurajat. Fu însă urmărit. În acea clipă, doamna Foster interveni, strigînd :

— Geraldine, Geraldine, ești căutată, fiica mea !

— Vin, mamă, răspunse ea și se depărtă cu musafirul inoportun, care abia avu timp să-i zică „Ce mi-a fost dat să văd, Geraldine ?“ mai înainte să apară Jones Barry, care-i ceru fetei mîna pentru următorul dans, scutind-o astfel de necesitatea de a răspunde unei întrebări penibile.

Capitolul XVI

ULTIMUL PAHAR, ULTIMUL DANS ŞI CE-A MAI IEŞIT DE-AICI

Trebuie să spunem mai întîi că, atunci cînd a fost trimis de doamna Foster în căutarea Geraldinei, Jones Barry nu a pornit direct în misiune. El a fost distras de la ţelul său de Tom Nettles, care părea şi el în căutare de ceva şi care, apucîndu-l de braţ, îl trase în spatele casei cu o privire şi nişte gesturi misterios confidenţiale.

— Jones, spuse el, şampania este un lucru admirabil, la fel şi vinul de Xeres. În felul lor, îmi plac destul de mult. În comparaţie cu băuturile noastre bătrîne, georgiene, acestea îmi par însă ca desertul după o masă consistentă. Alunele, stafidele, prăjiturile şi migdalele au şi ele rostul lor ; dar mie, băiete, să-mi dai, la urma urmelor, o ciozvîrtă zdravănă de căprioară, o bucată de şuncă afumată, un curcan gras şi o pereche de raţe. La fel şi cu vinurile astea. Recunosc că şampania este un gentleman pasionat şi bine crescut ; este însă atît de delicat şi de afabil tot timpul. Eu vreau un argument mai solid decît îmi poate oferi el, aşa că mă întorc tot la un punci sobru de whisky, un cocteil cu coniac, un grog de piersici ori de mere.

— Aici însă nu poţi face rost de nici unele, zise Barry repede.

— Nu pot ? Lasă-l pe Tom Nettles să descopere unde doarme vigilenţa. Individul ăsta, Abram, care slujeşte ca un soi de majordom în casa văduvei... Apropo, Jones, văduva ţi s-ar potrivi mai bine decît fiica ; e mai corpolentă. Nu găseşti ?

— Arată bine.

— Desigur, şi-ar ţine la tăvăleală, bătrîne.

— Ar ţine, într-adevăr.

— Mai gîndeşte-te la asta. Merită.

— Acum e prea tîrziu.

— Cum ? Eşti logodit cu fiica ?

— Cred că poţi spune asta. E ca şi făcut. Am predat scrisoarea.

— Puf ! Nu zi hop pînă ce n-ai trecut pîrleazul.

— Dar să revenim la băutură. Abram...

— Oh, Abram ; mda. Ei bine, Abram ăsta e bun să-l pui la rană şi, fie că te-nsori cu văduva, fie cu fiică-sa, pe el sper să mi-l dai mie. Simţind eu nevoia de a bea ceva mai tare, i-am zis : „Abram, şampania asta este un tip simpatic, căruia să-i dai bună ziua la venire şi la plecare, dar la o vizită mai lungă îmi pare că nu ţine. Ia spune-mi, nu cumva ai ceva de genul unei băuturi simple de-a noastră, de-aici, din bătrîna Georgie, care să nu şuiere şi să facă spumă atunci cînd îi vorbeşti ?“ La care, individul îmi şopteşte : „Răposatu' meu stăpîn ţinea o damigeană cu un rachiu fain de piersici în pod şi, de cînd s-a dus pe cea lume, noi n-am mai umblat la ea“. „Abram“, îi zic eu, „stăpînul tău a fost un om deştept cît a trăit şi sper că a fost atît de deştept şi cînd a murit ca să se ducă într-un loc al spiritelor bune. Dumnezeu să-l binecuvînteze, ca şi pe noi. Abram, băiete, ne poţi ajuta să aruncăm şi noi o ocheadă la damigeana aia ?“

— Ei bine ? întrebă Barry, nerăbdător.

— Ei bine, iat-o aici şi iată-l pe Abram şi alţi cîţiva dornici ca tine să închine o cană.

Ajunseseră acum într-o cameră din subsolul clădirii, unde cîteva mese rudimentare susţineau o puzderie de oale, cești, farfurii şi pahare, aduse aici după ce fuseseră folosite în camerele de deasupra. Pe una din aceste mese şedea antica damigeană, acoperită de praf străvechi şi venerabile pînze de păianjen. Mierea, apa, ceştile şi paharele mari, fără picior, aşteptau alături şi nu le mai rămînea decît să bea. Pînă şi băutura — într-o cantitate suficientă — fusese amestecată în prealabil de priceputul Nettles, iar pocalul încredinţat în mîinile febrile ale lui Barry lucea pînă în vîrf, conţinînd deopotrivă tărie şi dulceaţă. Dulceaţa făcea însă ca el să nu-şi dea seama de excesul de tărie, astfel încît părăsi cu capul vîjîind grupul de băutori, pentru a porni din nou în căutarea Geraldinei. Am văzut în ce moment şi în ce împrejurări a gă-

sit-o. Cînd îi părăsi pe Nettles şi pe tovarăşii săi, un rîs puternic trădă existenţa unei conspiraţii.

— A încasat-o, strigă Nettles.

— O doză mortală, spuse Dick.

— O să-l doboare, mai mult ca sigur, se bucură Nettles.

— Ar doborî şi un taur, murmură Peter şi, cu aceste previziuni, se risipiră cu toţii în căutarea victimei, pentru a urmări efectul.

Între timp, nebănuind pericolul şi cu o încredere în sine ce sporea pe măsură ce punciul de piersici începea să-i „fiarbă" în vine, Jones Barry îşi conduse triumfător partenera în salon, unde dansatorii se adunau degrabă, din toate colţurile. Invitaţii se mai răriseră ; ora era tîrzie ; persoanele în vîrstă plecaseră în mare parte, cu excepţia acelor pofticioşi înveteraţi care se încăpăţînează să aştepte pe tot parcursul plicticoaselor runde de dans la care ei nu iau parte, pentru a ajunge să se înfrupte din nou la supeu, cerînd întotdeauna mai mult decît partea lor. Acestora nu li se întîmplă în fiecare zi ca fermierul Paddy să-şi taie vaca favorită, iar atunci cînd se hotărăşte, ţin să profite cît mai mult. Şedeau ori stăteau acum în picioare în jurul încăperii, aşteptînd cu nerăbdare sfîrşitul ultimului dans. Între timp, muzica suna vesel, iar dansatorii începură să sară şi să se învîrtească. Jones Barry şi Geraldine se treziră faţă în faţă cu Tom Nettles şi Polly Ewbanks — Polly fiind cea mai corpolentă dintre toate femeile prezente acolo, nepriceputâ la dans mai ceva ca un cal şi stîngace ca un elefant. Polly avea, în schimb, o faţă frumuşică şi, cu toate că se îndoia în privinţa performanţelor picioarelor sale, prefera să le primejduiască decît să irosească o şansă de a-şi face reclamă chipului. Cu obrajii ei trandafirii şi cu mişcări rotitor-plutitoare, asemănătoare unui galiot olandez pe o mare învolburată, Polly se deplasa înainte şi înapoi, cu greu stăpînită de braţul, mîna şi sfaturile partenerului său. „De ce naiba," gîndi Barry," şi-a ales Tom Nettles o asemenea femeie ca parteneră, cînd atîtea altele, mult mai atrăgătoare şi mai potrivite, îi stăteau la îndemînă ?" Dar Tom îşi avea motivele sale. Plutea o făgăduinţă rea în ochii săi, perceptibilă însă doar

de tovarășii săi, dintre care unul se afla în același grup cu cuplul nostru, iar ceilalți priveau nesățioși. Jones Barry nu avea însă timp și nici dispoziția de a reflecta asupra acestor lucruri. Punciul de piersici începea să-i pună stăpînire pe creier. Sărea foarte sus, se arcuia, se învîrtea și se rotea, bătea din palme și, în cele din urmă, păru aproape să atingă acea condiție de extaz, cunoscută de unele fecioare în momente de inspirație divină, mulțumită căreia pot sta suspendate în aer și pot dansa în gol, fără ajutorul vreunei sinistre podoabe în jurul gîtului. Geraldine începu să se neliniștească, dar, în situația ei, nu se putea sustrage. Se simțea cu atît mai prost cu cît vedea, la o mică distanță, privirea gravă, liniștită și circumspectă a lui Randall Hammond ațintită asupra lor. Dar încurcătura sporea. Mai întîi, Tom Nettles însuși dădu dovadă de stîngăcie. Se rotea spre dreapta cînd ar fi trebuit să se rotească spre stînga, iar cînd figura îi cerea să treacă de cealaltă parte, își trimitea partenera în arenă. Aceasta greșea mereu, dar Jones Barry devenise prea fericit acum ca să observe. Cu toate că era de obicei un bun dansator, greșelile sale deveniră evidente. Se încăpățîna, în schimb, să-l corecteze pe Tom Nettles tot timpul :

— Greșeală, Tom ; roata spre dreapta ! Acuma ! Cum mai ia foc ! Hoop ! Uite-o că zboară ! Grozav, Tom, nu ? Și-n vreme ce vorbea, încerca să arunce o privire plină de subînțeles, ochii micșorîndu-i-se tot mai mult. Roată-roată o pornea Tom Nettles cu partenera sa aproape sferică, ale cărei șolduri imense păreau să mature totul din jur.

— Nu e bine, domnule Barry, spuse Geraldine, cînd el se repezi cu un salt după frumusețea leviathanică.

— Ba-i foarte bine, strigă el cu un sughiț.

— Încoace ! o chemă Nettles pe Polly Ewbanks.

— Înainte ! strigă în momentul următor.

— Acum ! murmură el, în vreme ce o rotea înainte.

— Așa ! o încurajă, rotind-o înapoi. Fața ei era roșie precum soarele la apus, după o zi grea de călătorie pe o vreme toridă. Părea că își va pierde suflarea. Barry devenea tot mai fericit ; făcea tot felul de mișcări în toate direcțiile. În cele din urmă, în vreme ce tărăboiul atinsese punctul culminant, se auzi o groaznică hurducătură. Barry se ciocnise de Polly, într-una din mișcările sale dezordo-

nate, iar evenimentul putea fi comparat cu o eventuală coliziune a pămîntului cu coada unei mari comete. Comparativ vorbind, o lovitură încă şi mai teribilă îl răsturnă pe Jones Barry. Se prăbuşi, picioarele fugindu-i de sub el şi lunecîndu-i între picioarele desprinse de pămînt ale lui Polly, producînd catastrofa la care nu se ajunsese prin simpla lor ciocnire unul de celălalt. Se prăbuşi şi ea, în mijlocul ringului, ce se lărgi în toate direcţiile pentru a asigura spaţiul necesar dimensiunilor ei, în vreme ce ţipătul fetei zgudui casa din temelii. Scena nu se poate descrie — toate ţipetele şi groaza şi tărăboiul.

— Spate în spate ! strigă Barry, beat acum de-a binelea şi încercînd să-şi întindă picioarele şi împiedicat în acest efort de mormanul pe care frumoasa Polly i-l mai opunea, ca un soi de fortăreaţă.

— Ajutaţi-mă să mă ridic, pentru Dumnezeu ! implora nefericita grăsană. Nettles se străduia cu adevărat s-o facă, dar rîsul îl lipsea de putere, aşa că sarcina îi reveni lui Randall Hammond. La primul semn de dezordine, acesta o scosese pe Geraldine de pe ring pentru a-i face acest serviciu prietenesc fetei tulburate, ale cărei spaime şi contuzii nu o făcuseră să uite ori să nu-i pese de spectacolul penibil pe care îl dăduse, mai ales prin căzătură, pricinuită inevitabil de faptul că picioarele lui Barry lunecaseră între ale sale tocmai în momentul în care făcea o piruetă. Dansul se întrerupse în mijlocul confuziei generale, Barry fiind scos afară pe braţe de Nettles, cu ajutorul altor conspiratori, întrucît se spunea că s-ar fi lovit la cap. Această lovitură îi venea însă de la rachiul de piersici din străvechea damigeană, pe care Abram o scosese cu atîta nesăbuinţă dintre comorile vechiului său stăpîn. Nenorocosul cavaler fu dus într-unul din acareturile casei şi culcat să doarmă în tihnă pe un maldăr de paie, ultimele sale cuvinte inteligibile fiind : „Spate în spate, domnişoară Polly !“

Capitolul XVII

ÎN CARE SE ARATĂ CUM, ÎN PRIVINȚA CAILOR, O FEMEIE POATE FI TOT ATÎT DE ÎNCĂPĂȚÎNATĂ CA UN CATÎR

În noaptea aceea, Jones Barry dormi la casa Foster. Minunata sa gazdă, care-i bănuia prea bine starea, făcu, după plecarea oaspeților, investigația de rigoare și descoperi curînd culcușul cu care-l blagoslovise perfidul său prieten, Nettles ; ordonă să fie luat de acolo și transportat într-o cameră confortabilă. Barry nu păru să fie conștient de schimbare. Lumea spune, luîndu-l în această privință ca martor pe Nettles, că singurele lui cuvinte rostite în momentul în care l-au mișcat pentru a-l muta de acolo ar fi fost aceleași din sala de bal : „Spate în spate, domnișoară Polly". Deschizînd ochii la o oră tîrzie, a doua zi, Barry văzu că Abram era la dispoziția sa. I se aduse în cameră cafea și pîine prăjită, căci ofensele sale fuseseră repede iertate de indulgenta sa gazdă, care nu-și precupețea atențiile. Îi oferea toate prilejurile posibile. Barry își făcu apariția la prînz, arătînd foarte rușinat de sine însuși, amintindu-și doar vag cele întîmplate. Nu pomeni nimic de rachiul de piersici, dar venerabila gospodină îi smulsese deja lui Abram o mărturisire. Cele aflate le păstra pentru sine și, în discuția avută cu el despre accident, aruncă generoasă întreaga vină asupra sărmanei Polly Ewbanks.

— După cît e de grăsană și de stîngace, mă mir că se mai arată defel în lume. Dar ce-ți mai face capul, domnule Barry ?

— Minunat ! M-aș simți și mai grozav, cred, dacă mi-ați da ceva să-mi dreg stomacul. Am mîncat prea multe dulciuri aseară.

— Probabil au pus prea multă miere în rachiul de piersici ! zise văduva cu șiretenie.

— În rachiu ! Oh, mi-amintesc că am băut olecuță cu Nettles. Apropo, doamnă Foster, nu mi-ar strica un strop din licoarea aceea ; e un rachiu vechi și tare fain.

— Conform principiului, binecunoscut printre tinerii petrecăreți, că orzul nu prisosește niciodată calului.

— Ah, suspină vinovatul, mă tem că știți totul, doamnă Foster. Le știți chiar pe toate, zău așa.

— Știu destule pentru a fi indulgentă, domnule Barry. Ce-ai zice de un punci de piersici ?

Nu era greu să obțină încuviințarea și, în vreme ce mesteca mierea în rachiul de piersici, doamna Foster îl informă că „sărmanul și dragul domn Foster îndrăgea tare mult licoarea asta de piersici. Îi pregăteam punciul cu regularitate, de două ori pe zi, o dată cam pe la ceasul acesta și o dată înainte de a merge la culcare."

— Ce soție conștiincioasă ! reflectă Barry, auzind aceste cuvinte, în vreme ce urmărea mișcările grațioase ale văduvei. Își aminti remarca lui Nettles : „Nu-i o bucățică rea, într-adevăr !" Fu împiedicat să reflecteze în continuare asupra acestui subiect de lingura pe care i-o întindea, ca și în seara precedentă, umplută însă acum cu o băutură total diferită.

— Cum îți place ?

— Excelent. Ah, cum mai știți dumneavoastră să cuceriți inima unui bărbat.

Răspunsul la acest compliment fu blocat de intrarea neașteptată a Geraldinei.

— Dumneavoastră aici, domnule Barry ?

— Aici sînt tot timpul ! răspunse el cît se poate de curtenitor. Cum vă mai simțiți în dimineața aceasta, domnișoară Geraldine ?

— Mai curînd v-aș întreba eu pe dumneavoastră de sănătate ! veni răspunsul liniștit, dar sarcastic. Ieri se țineau scai accidentele de dumneavoastră. Cum vă mai simțiți cu capul ?

— Mult mai bine, mulțumesc ! De mi-ar fi și cu inima măcar pe jumătate tot atît de bine !

— Cu inima ! Doamne, iartă-mă, dar ce-i rău cu ea ?

— Ah, durerea...

— Simțiți o durere la inimă ! Apare și dispare, domnule Barry ?

— Nu ! Persistă !

— Atunci trebuie neapărat să consultați un medic. Nimic nu-i mai periculos. Puteți pleca într-un minut. Dacă-mi îngăduiți să vă dau un sfat, eu una aș porni-o spre Savannah fără să mai întîrzii o clipă. Ba nu ! M-aș duce chiar la New York, unde l-aș consulta pe faimosul Doctor Physic.

— Nu ! nu ! N-am nevoie de nici un medicament [1], domnișoară Geraldine. Nu-i o durere care să poată fi tămăduită în acest fel. Dumneavoastră, domnișoară Geraldine, dumneavoastră puteți face mai mult decît oricare doctor.

— Eu ! În ce chip ?

Barry privi în jurul său. Doamna Foster părăsise încăperea. Își trase scaunul puțin mai aproape.

— Ați primit ieri o scrisoare de la mine ?

— Aseară, da, domnule !

— Aseară, da.

Urmă un moment de tăcere. În cele din urmă, lepădîndu-și maniera ironică pe care o adoptase pînă atunci și fără nici un pic de tulburare în înfățișare, ea îi spuse franc :

— Domnule Barry, vă sînt foarte îndatorată pentru părerea dumneavoastră favorabilă despre mine.

El se înclină, zîmbind.

— Dar, continuă ea, am făcut un legămînt că nici un bărbat nu-mi va obține mîna decît cîștigînd-o.

— Cîștigînd-o ?

— Da ! Uitați despre ce e vorba, domnule : aveți un cal frumos și mi-ați făcut cinstea să-i dați numele meu. Ați afirmat de o mie de ori în prezența mea că acest cal este capabil să-l bată pe oricare altul din ținut. Dacă așa stau lucrurile, domnule, atunci veți putea să-mi cîștigați mîna și mă bizui pe viteza calului dumneavoastră că o va face.

[1] Joc de cuvinte intraductibil : *physic* = medicament (engl.).

— Credeam, într-adevăr, domnişoară Geraldine, că iapa mea poate alerga mai repede decît oricare alt cal din ţinut. Dar dumneavoastră însevă aţi văzut că a bătut-o „Sorella".

— Da, dar mi-aţi spus că a fost învinsă la limită şi numai din pricina oboselii anterioare şi a greutăţii prea mari a călăreţului, în comparaţie cu acela al „Sorellei", care nu era decît un băieţaş. Trebuie să vă spun că în aceeaşi zi în care am fost onorată cu cererea dumneavoastră în căsătorie, am primit un omagiu similar şi din partea domnilor Henderson şi Hammond.

— Iar ei ce părere au de asta ?

— Lor nu le-am răspuns încă. O voi face astăzi. Rămîne să luaţi legătura cu ei. Aranjaţi împreună concursul hipic şi ziua întrecerii va fi şi ziua nunţii.

— Domnişoară Geraldine, îngăduiţi-mi să vă spun că sînteţi o persoană tare ciudată.

— Mă tem că aveţi dreptate, domnule Barry, dar n-am ce face. Am luat această hotărîre stranie şi n-o mai pot schimba. Sînteţi liber să intraţi în horă ori ba, şi ca să vă bucuraţi de libertate totală, vă cer îngăduinţa de a vă înturna scrisoarea.

— Oh, am să încerc. Nu mă tem. Dacă Miles Henderson este silit să o călărească pe „Sorella", îl voi bate sigur cu „Geraldine" a mea. Nu ştiu ce hram poartă calul acela al lui Ran. Hammond. Se zice că-i tare iute de picior, dar nu mă tem. Sînt gata. Voi concura.

— Atunci, domnule, vă veţi întîlni şi veţi discuta cu ei. Am scris condiţiile mele pe această hîrtie, pe care intenţionam să v-o trimit, neaşteptîndu-mă să vă întîlnesc aici. Îngăduiţi-mi acum să-mi iau rămas bun.

— E al dracului de ciudat ! sună începutul unui monolog căruia îi puse capăt intrarea doamnei Foster. El începu numaidecît să-i relateze răspunsul primit, un efort superfluu, căci dintr-o odăiţă alăturată, binevoitoarea văduvă ascultase fiece silabă. Fu surprins să-i vadă expresia atît de mulţumită şi-i împărtăşi uimirea şi temerile sale.

— N-aibi teamă ! îl asigură văduva. Această cerere a Geraldinei îţi lasă de fapt drumul slobod.

— Cum vine asta ? Fiara aia de „Sorella“ a bătut-o deja pe „Geraldine“.

— N-ai decît să parcurgi distanţa la pas ! Ei n-au să se prezinte ! Individul ăsta, Hammond, e mîndru ca Lucifer. Cum o să audă propunerea, o să sară ca ars, părîndu-i o insultă. Şi chiar de n-ar face-o el, nu l-ar lăsa maică-sa, care-i mîndră ca o capră rîioasă. Între ei, vor considera ideea Geraldinei aproape o insultă ; am izbutit cu asta. De fapt eu am pus totul la cale, astfel încît, chiar dacă ar avea preferinţe pentru vreunul din ei, o să-şi nimicească orice şansă în favoarea dumitale.

— Începe să se facă lumină, spuse el, dar ce va face Henderson ?

— Exact ce-i va spune Hammond — exact ce va face acesta. Să n-ai teamă de el. Ai grijă doar să spui de la bun început că *eşti de acord* cu concursul ; fă aranjamentele necesare, iar restul lasă-l în seama mea.

— Dar care va fi ziua aceea ?

— Această rămîne la latitudinea celor care vor concura pentru premiu. Căsătoria va avea loc în seara zilei hotărîte pentru cursă. Cu alte cuvinte, urmează să porniţi toţi concurenţii într-o anumită zi, la o anumită oră, iar cel care va ajunge primul la uşa casei noastre are dreptul să ceară fata. Eu trebuie să ştiu care-i ziua aceea, pentru ca serbarea de nuntă să fie pregătită, iar pastorul să fie gata.

— E un mod nou de-a face afacerea.

— Este modul ce-ţi e propice, aşa că îngrijeşte-te să iasă bine ; nu sufla o vorbă lui Nettles ori altcuiva despre socotelile mele, căci atunci s-ar putea să-i vezi pe cei doi luînd alte hotărîri, de-ar fi şi numai ca să ne încurce nouă treburile. De le-ar trece cumva prin minte că sînt eu amestecată aici, ar face-o mai mult ca sigur, căci şi-ar zice că Geraldine a fost împinsă de la spate de mine.

Nu ne vom mai pierde vremea cu cei doi. Dacă Jones Barry a fost uimit de răspunsul primit la cererea *sa* în căsătorie, ce să mai spunem despre uluirea lui Miles Henderson şi a lui Hammond ? Scrisoarea adresată celui dintîi era simplă, dar respectuoasă. Ea comunica tînărului hotărîrea domnişoarei şi interzicea exprimarea oricărui

simţământ ori păreri personale în legătură cu aceasta. Henderson zbură cu scrisoarea la Hammond, care o citi, spunîndu-i că şi el primise un răspuns la cererea sa, avînd un conţinut similar. Nu-i arătă scrisoarea, totuşi, remarcînd, cu o tainică mulţumire, o deosebire substanţială în stilul şi frazarea celor două scrisori. În vreme ce aceea adresată lui Henderson se mulţumea să-i anunţe hotărîrea autoarei, în cuvinte simple, de parcă ea ar fi scris-o fără efort şi cu o relativă indiferenţă faţă de sentimentele pe care le putea provoca, scrisoarea adresată lui avea un marcat caracter defensiv. Deşi cererea era aceeaşi, misiva lăsa să transpară un oarecare regret. „Cred că e cazul să spun" — scria undeva —, „de-ar fi şi numai pentru a fi dreaptă cu mine însămi, că numai din pricina une hotăriri luate poate în grabă, dar căreia trebuie să mă supun fără crîcnire, pun o asemenea condiţie asentimentului meu, deşi, mai ales în cazul de faţă, cererea dumneavoastră îmi face, după cum prea bine ştiu, multă cinste."

S-ar fi putut să o fi spus din ironie, dar, pentru mîndria lui Hammond, era mai măgulitor să-şi închipuie invers ; şi cu toate că absurditatea cererii îl jignise şi-l uimise, îi era totuşi plăcut să descopere o diferenţă atît de marcată în limbajul adoptat în cele două scrisori. Pe lîngă aceasta, îşi amintea cu satisfacţie de întrebările tinerei, din seara precedentă, cu privire la iuţeala calului său. Toate acestea îi mîngîiau orgoliul dovedindu-i că ea îl dorea pe el învingător. Cu toate acestea, pretenţia nu jignea mai puţin sentimentul său de decenţă.

— Să-şi aleagă bărbatul în funcţie de iuţeala unui cal ! exclamă Henderson cu justificată indignare.

— E uimitor ! Trebuie să fie un mister la mijloc, spuse Hammond.

— Să ne pună pe noi pe aceeaşi treaptă cu prostul ăla de Barry ! exclamă unul dintre ei.

— E mîna maică-sii aici, răspunse celălalt.

— Ce-i de făcut ? strigă Henderson. Să fiu al naibii de-am să alerg la o cursă ca să-mi dobîndesc o nevastă. Dacă ea-mi caută meritele în picioarele calului, n-am să mai ştiu eu unde să i le caut pe ale ei.

— Bine zis, Miles, şi cu miez. Dar, după cum zici şi tu, ce-i de făcut ? Aceasta este întrebarea. Să-ţi spun ce cred eu. Îţi propun să mergem şi să discutăm cu domnişoara Foster în persoană, arătîndu-i cît de absurdă îi este pretenţia şi în ce situaţie ridicolă va pune pe toată lumea. Cred că o putem convinge să asculte de glasul raţiunii, căci înclin să cred că toată afacerea asta îşi are obîrşia în influenţa mamei vitrege. Mi-e imposibil să înţeleg ce urmăreşte prin asta, afară doar de a-i ului pe localnici — ceea ce i-ar măguli îndeajuns orgoliul prostesc. Fără să o forţez pe domnişoara Foster printr-o pledoarie *pro domo*, îmi propun pur şi simplu să discut chestiunea cu ea ; să-i arăt cum va apărea în ochii opiniei publice şi să o fac să priceapă în ce măsură îşi periclitează fericirea domestică, îngăduind ca unirea dintre soţi să se realizeze în asemenea condiţii. Ce zici, Miles ? Eu asta-mi propusesem mai înainte să vii tu.

— Mama ta a auzit de povestea asta — i-ai spus ?

— Nu, n-am de gînd să-i spun, ştiind că mi-ar cere să-mi retrag numaidecît cererea în căsătorie. Nu i-ar ierta niciodată Geraldinei ceea ce ar considera a fi o insultă.

— Aşa o consider şi eu. Dar, după cum spui, s-ar putea să fie influenţată de femeia aceea, maică-sa vitregă, care-i pusă pe rele ca o hîrcă bătrînă. Nu ştiu dacă planul tău nu este cel mai bun. Du-te la ea. Îi poţi vorbi. În dimineaţa asta mă duc pînă la Nettles, şi ne reîntîlnim la prînz.

Foarte bine, fu răspunsul lui Hammond, după care cei doi se despărţiră. Henderson îi dezvălui lui Nettles necazurile sale, dar neseriosul acela nu-i putea oferi nici o consolare. Misterul îl depăşea cu totul. Din punctul său de vedere, considera chestiunea comică în cel mai înalt grad şi conchise că, odată adoptat principiul — de a-ţi cîştiga nevasta la o cursă de cai —, chestiunea mariajului suferea o adevărată revoluţie.

— În orice caz, pe mine unul m-ar descuraja de a mai încerca să-mi schimb condiţia. Prefer să alerg în trăsură decît la un concurs hipic. Iar de-aş ajunge vreodată să mă intereseze cu adevărat o femeie, apoi nu i-aş fi recunoscător pentru faptul că admiră mai mult picioarele ca-

lului meu decît pe ale mele. Zicînd acestea, îşi întinse nepreţuitele sale picioare, expunîndu-şi coapsele, gambele şi gleznele şi mîngîindu-şi-le cu satisfacţia burlacului ale cărui frecvente evadări din capcanele sexului frumos i-au demonstrat îndeajuns valoarea.

Între timp, ochii văduvei Foster poposeau asupra eroului nostru, Randall Hammond, care o luase pe alee, galopînd uşor spre intrarea casei. Se grăbi înspre camera Geraldinei, pe care o găsi la curent cu evenimentul. Nu-i observă expresia oarecum tulburată. Se gătea pentru a-şi primi oaspetele.

— Ei bine, va trebui să-l vezi, fură primele cuvinte ale văduvei cînd dădu buzna în cameră, dar ce alt scop ar putea avea venirea lui, în afară de acela de a-ţi înfrînge hotărîrea nu văd altul. Acum e timpul, Geraldine, să-ţi dovedeşti tăria. Căci, indiferent cu cine te vei mărita, de şovăi acum, nu vei mai putea niciodată să-ţi fii propriul tău stăpîn. Te va tiraniza fără milă. Mă pricep eu întrucîtva la bărbaţi. Sînt toţi nişte despoţi, de le îngădui ; iar unul dintre cei mai mari este de la natură individul ăsta, Randall Hammond. Pe deasupra, educaţia mamei sale l-a stricat şi mai mult în această privinţă. Ascultă-mă ce-ţi spun, e prea mîndru să-şi pună la bătaie calul pentru tine. Cu alte cuvinte, e prea mîndru ca să urce în pom pentru a căpăta fructul. La orgoliul lui este suficient să deschidă gura şi să aştepte să-i cadă pară mălăiaţă. Eu una n-aş fi însă atît de mălăiaţă. Ceea ce ştiu e că te iubeşte la nebunie ; iar de te ţii tare şi nu-i faci nici o concesie, va trebui să-ţi vină la mînă. Pentru trufia lui va fi un hap cam amar de înghiţit, dar mai degrabă îl va înghiţi decît să piardă fructul. Toată fericirea ta depinde de măsura în care-i vei dovedi că eşti neclintită. Ca să nu ajungă dependentă de soţ, unei femei nu-i trebuie decît să nu cedeze şi va fi ca în povestea cu Mahomed şi muntele : dacă nu-i cedezi bărbatului, va trebui să-ţi cedeze el ţie. Ia aminte ce-ţi zic, fata mea, şi ţine-te de ce-ai hotărît. Ai grijă să nu te laşi vrăjită de argumentele lui rafinate, ci răspunde-i la oricare din ele : „E un jurămînt, domnule Hammond, e un jurămînt şi, dacă mă iubeşti, îţi vei pune la osteneală

şi propriile picioare, nu numai acelea ale calului, şi tot nu-ţi va părea greu, ori neplăcut." Ţine-o pe coarda asta şi-ţi promit eu că totul va ieşi după voia ta. El ar vrea să te cîştige fără nici o bătaie de cap, că aşa-i dictează orgoliul. Mai curînd decît să te piardă însă, fii sigură că va alerga şi pe propriile picioare, pe deasupra, şi nu se va opri la nici un hop.

Doamna Foster era obişnuită să pălăvrăgească în felul acesta. În vorbăria ei era însă şi multă viclenie, spunînd şi lucruri pe care nu le credea, dar de care voia să o convingă pe fiică. Astfel, în vreme ce sublinia că numai mîndria îl făcea pe Hammond să se revolte auzind condiţiile impuse de ea, avea grijă totuşi să insiste asupra faptului că mîndria lui nu era suficientă pentru a-l face să rişte cu încăpăţînare pierderea trofeului la care rîvnea cu adevărat. Descoperise de acum că Hammond era favoritul Geraldinei şi intuia pericolul de a-i dezvălui fetei propria sa credinţă, aceea că era foarte probabil ca Hammond să se simtă atît de jignit de cererea ei, încît să-şi retragă cererea în căsătorie. Strategia ei consta, aşadar, în a-i alimenta mîndria, fără a-i diminua speranţa, şi dispunea de suficientă viclenie pentru a izbuti. În momentul în care servitorul îl anunţă pe domnul Hammond, lăsînd, pe deasupra, să se înţeleagă că acesta dorea s-o vadă, în special, pe domnişoara Foster, Geraldine era deja înarmată cu nişte înalte principii despre privilegiile feminine şi gata să-i servească o lecţie orgoliului lui, de natură să-l facă a tremura de teamă pentru dragostea ei. Nu că s-ar fi simţit foarte sigură în convingerile ei ; era, în schimb, stăpînită de o voinţă de neclintit. Adeseori se întîmplă ca oamenii să se arate mai îndărătnici tocmai atunci cînd realizează slăbiciunea şi injusteţea raţionamentului lor, iar doamna Foster, speculînd pasiuni copilăreşti şi principii prosteşti, reuşise să stîrnească în protejata ei o dispoziţie ce o făcea îndrăzneaţă, nu însă şi încrezătoare în sine. În vreme ce cobora în salon, se simţea fermă în hotărîrea ei ; inima, în schimb, îi tremura tot timpul, cuprinsă de stranii temeri.

Întîlnirea debută cu stîngăcie din partea ambilor parteneri. Bărbăţia era însă calitatea de căpătîi a lui Randall Hammond. Avea o datorie de îndeplinit şi curînd trecu la

subiect. Convins de oportunitatea a ceea ce avea de înfăptuit, își propuse să realizeze numaidecît scopul unic ce-i stăpînea mintea. Vorbindu-i cu blîndețe și luîndu-i cu afecțiune mîna într-a sa — un gest la care ea nu se împotrivi —, îi vorbi pe un ton coborît și delicat, despre care se putea spune că trăda deopotrivă existența unui simțămînt cald și o dovadă de bun-gust.

— Scumpă domnișoară Foster, ați pus o condiție ciudată celor care vor să obțină mîna dumneavoastră.

— Asta am spus-o și eu și așa simt, domnule Hammond.

— Cu siguranță însă că nu e o cerere serioasă. Doar nu aveți de gînd să vă primejduiți fericirea lăsînd-o la latitudinea picioarelor unui cal ?

— În gura dumneavoastră sună ciudat, domnule.

— Dar nu mai puțin adevărat. Căci așa stau lucrurile. Spuneți că nu puteți alege între domnii care v-au cerut mîna. Chiar și asta ar putea zdruncina serios afecțiunea unuia al cărui respect de sine este tot atît de puternic precum pasiunea.

— Dar nu am vrut să spun așa ceva, domnule.

— Îngăduiți-mi atunci să vă spun că, în acest caz, pericolul în ceea ce vă privește este încă și mai mare, chiar dacă pretendentul se simte mai puțin jignit. Căci dacă ați făcut deja o alegere, o supuneți de bună voie riscului jucătorului la zar, periclitînd-o în mod inutil în funcție de iuțeala unui animal care poate da greș, a unui călăreț care poate cădea și a unei voințe care, jignită de o cerere atît de stranie, ar putea renunța la scopul său, chiar în cazul unei profunde implicări afective.

— Îmi pare, domnule Hammond, că descrieți în felul acesta o pasiune cît se poate de firavă.

— Cîtuși de puțin, domnișoară Foster. Pasiunea poate fi oricît de fierbinte, iubirea — rezistentă și de nestins ; un simț nu mai puțin tenace al decenței însă și soborul principiilor sănătoase s-ar putea să nu cedeze impulsurilor inimii, dacă acestea nu par justificate de virtute.

— Este posibil, domnule Hammond, să fie vorba de o afecțiune caldă și de devoțiune atunci cînd cineva nu vrea să-și pună în joc calul pentru a și le satisface ?

— Mi-aş pune viaţa în joc pentru a obţine această mînă, domnişoară Foster, de mi-ar cere-o împrejurările. Nu vă mai amintiţi însă de pasajul acela faimos din istoria cavalerismului, cînd trufaşa frumoasă, conştientă de puterea sa asupra inimii cavalerului, îşi aruncă mănuşa în arenă, în momentul în care un leu furios se îndrepta într-acolo şi-i face semn cavalerului să i-o înapoieze ?

— Iar el ?

— I s-a supus, a înfruntat leul, a recuperat mănuşa şi i-a înapoiat-o doamnei.

— Ei bine, n-a fost nobil din partea lui ?

— Poate ! În zilele acelea asemenea acte de nebunie îşi aveau o semnificaţie şi un merit pe care le-au pierdut acum. Povestea are însă şi o urmare.

— Rogu-vă spuneţi-o.

— Din momentul acela, cavalerul care înfruntase leul pentru că i-o ceruse doamna sa o abandonă altor cavaleri. El întoarse spatele frumoasei smintite care fusese gata să-i pună viaţa în pericol numai de dragul de-a face paradă de puterea ce-o avea asupra lui. Lumea i-a aplaudat gestul, iar frumoasa a fost părăsită de toţi ceilalţi cavaleri.

Fata se simţi atinsă în orgoliul ei.

— În fabula aceasta, domnule Hammond, presupun că trebuie să citesc un avertisment.

— Un adevăr, un principiu, este un avertisment pentru toată lumea, domnişoară Foster. Cerîndu-vă în căsătorie, sînt gata să vă îngădui a mă vedea în întregime — cu sentimentele, părerile şi principiile ce mă conduc. Discut acum cu dumneavoastră cu sinceritatea unuia ce speră să-şi afle o soţie în femeia căreia-i vorbeşte. Vă vorbesc fără afectare. Mi-aş periclita viaţa pentru dumneavoastră, la nevoie, şi aş face-o cu bucurie. Ca un bărbat mîndru ce sînt, mi-aş periclita-o şi la simpla dumneavoastră cerere, ori capriciu ; ar fi însă cu preţul stimei ce v-o port. În a încăleca un cal pursînge şi a participa la întrecerea pe care o propuneţi nu există nici un pericol ; aceasta periclitează doar respectul de sine, ofensează opinia publică, degradează pretendentul, căci nu mai există atunci nici o diferenţă — decît, probabil, în ceea ce-i priveşte calităţile de jocheu — între el şi ceilalţi competitori şi...

Bărbatul se opri.

— Continuați, domnule.

— Aproape că mi-e teamă, domnișoară Foster.

— Ba nu, domnule, ați vorbit fără teamă pînă acum. În mod sigur veți putea și sfîrși astfel.

— O voi face-o ! Așa este drept, să vă arăt pericolul ce vă paște. E acela de a o pune pe respectiva doamnă în postura uneia al cărei etalon depinde mai curînd de capriciile sale decît de principii reale.

— Vorbiți deschis, într-adevăr, fără teamă.

— Dragă domnișoară Foster, oferindu-vă mîna mea, mi-am pus în joc viața întreagă. Tot ceea ce am de preț. Iertați-mă dacă această considerație mă face îndrăzneț într-o situație în care iubirea m-ar face doar umil. Sîntem amîndoi tineri ; dumneavoastră însă, cu mult mai tînără decît mine. Ați văzut lumea numai prin intermediul altor ochi. Cei tineri greșesc ușor și, privind printr-un intermediar, se înșală chiar atunci cînd sînt la mijloc interesele lor cele mai mari. Sînt dispus aproape să cred că, făcînd această cerere, împotriva căreia vă rog cu tot respectul să-mi îngăduiți a protesta, v-ați supus oricui altcuiva decît propriului impuls. Vă implor să renunțați la ea.

— Zău, domnule Hammond, acordați prea multă importanță unei curse de cai.

— În mod sigur nu tot atît de multă ca dumneavoastră, domnișoară Foster, atunci cînd vă arătați gata de a vă risca fericirea în funcție de ea.

— E vorba de mîndria dumneavoastră, domnule.

— Este, dar n-o găsesc nelalocul ei.

— Știu și eu, domnule ? Am și eu însă mîndria mea. Vi s-a spus că am făcut un jurămînt. *Dumneavoastră* v-am și mărturisit că îl găsesc pripit și, mă tem, prostesc ; hotărîrea e însă luată. Nu voi spune acum dacă o regret ori ba. Ajunge că nu poate fi schimbată.

— Vă implor nu spuneți asta, domnișoară Foster ; de dragul meu ! Vă implor... Dar nu ! S-ar putea ca eu să nu însemn nimic pentru dumneavoastră. De dragul dumneavoastră, atunci — al liniștii fericirii și speranței dum-

neavoastră viitoare — nu jucați totul pe cartea unei decizii atît de absurde și pe care nu vă obligă nimeni s-o mențineți. Nu-i nevoie decît de un mic efort al rațiunii pentru a demonstra că adevărul, decența și bunul simț, toate concură în a vă absolvi de un asemenea jurămînt. Feriți-vă să perseverați ! Vă va fi fatal.

Spunînd acestea, se ridică.

— Mă amenințați, domnule Hammond ?

— Vă previn. Doar atît.

— Vă mulțumesc pentru avertismentul dumneavoastră, domnule ; mă îndoiesc însă că el s-ar datora noțiunilor dumneavoastră de principiu, cît mai degrabă propriilor dumneavoastră simțăminte și mîndriei...

— Mîndriei mele, domnișoară Foster ! Nu mă cunoașteți sau nu mă înțelegeți. Nu de dragul meu v-am vorbit despre această chestiune, ci al dumneavoastră. Nu cu gîndul la cel care va fi îndeajuns de norocos cîștigînd această mînă, ci la fericirea inimii pe care, dacă-mi îngăduiți s-o spun, o cred mai curînd indusă în eroare decît îndărătnică. Condițiile pe care le puneți consimțămîntului dumneavoastră mă tem că vor primejdui în mare măsură această inimă, indiferent care pretendent va cîștiga. Trebuie să înțeleg că sub nici un motiv nu vă veți schimba hotărîrea ?

Îi luă mîna în vreme ce-i vorbea. Ochii săi îi fixară pe ai ei cu o expresie imploratoare, trădînd totodată imensul interes cu care-i aștepta răspunsul. Fata își coborî privirea. În inima ei se dădea o luptă aprigă, dar șoapta geniului rău îi mai răsuna în auz :

„E numai glasul mîndriei lui, iar tu trebuie să-l învingi dacă vrei să nu-ți devină stăpîn. Nu va renunța la tine. Va ceda condițiilor tale, cînd va vedea că nu și le poate impune pe ale lui."

Ea îngăimă o reînnoire a hotărîrii sale. Atunci el se ridică, dîndu-i drumul mîinii, și-i spuse :

— Vă părăsesc, domnișoară Foster ; îngăduiți-mi să vă comunic în scris hotărîrea mea în această chestiune.

Plecă, iar ea alergă în camera ei, unde se aruncă pe pat, scuturată de un hohot de plîns. Mama ei voi să o consoleze, dar în zadar.

— M-ai nenorocit, se mulţumi fata să-i spună. N-o să mai vină niciodată.

— Iar de n-o să mai vină, veni replica elegantă a mamei, ce dacă, are balta peşte.

Un proverb care în mod sigur nu este valabil în privinţa macrourilor. Nu mai căpătăm în zilele noastre macrouri nici pe jumătate atît de bune ca în urmă cu zece ori cincisprezece ani, măcar că plătim un preţ tot atît de bun.

Capitolul XVIII

CUM S-A DESFĂŞURAT CURSA, CINE A CÎŞTIGAT-O ŞI CE S-A MAI ÎNTÎMPLAT DUPĂ ACEEA

— Poate s-aştepte mult şi bine ! N-am să mă însor niciodată cu o femeie care mă alege în funcţie de picioarele şi crupa iepei mele.

Aceasta fu expresia elegantă a hotărîrii lui Miles Henderson, indignat acum de-a binelea, cînd Hammond îi povesti cît de prost îi mersese în misiunea sa pe lîngă Geraldine.

— Nu ne face un compliment, nici vorbă.

— Compliment ! Ne tratează ca şi cum toţi bărbaţii i-ar fi perfect egali. Cine s-ar însura cu o femeie în asemenea condiţii ? Care bărbat, care ţine cît de cît la fericirea sa, şi-ar lua o soţie care nu-l preferă altor peţitori ?

— Miles ?

— Ei bine, Ran. ?

— Geraldine *îşi exprimă* totuşi preferinţa.

— În ce chip ?

— Ştie prea bine că „Sorella" poate întrece iapa lui Barry. A şi făcut-o. Eu cred că Geraldine şi-a amintit de acest lucru atunci cînd a emis pretenţia.

— Da, dar „Ferraunt" o poate bate pe „Sorella".

— E-adevărat, poate ; dar dacă *tu* eşti de acord să accepţi confruntarea cu Barry, eu refuz. Îţi las cale liberă.

— Nu, nu, Ran. ; nu merge. N-am să concurez deloc. Dacă doamnei nu-i plac îndeajuns încît să răspundă „da" numaidecît, sîntem chit. Acum n-o mai vreau în nici un fel. Găsesc că ne-a tratat în mod scandalos.

— Sînt dispus să cred că de vină-i mama ei neghioabă şi imposibilă, deşi ce-şi propune să cîştige astfel nu înţeleg prea bine. Mă bate totuşi un gînd. Este evident că

doamna Foster ni l-a preferat tot timpul pe Barry. Înseamnă că dacă noi ne retragem, el face cursa şi cîştigă premiul. Este probabil exact ceea ce speră mama. E foarte posibil să fi găsit ea vreun mijloc de a o orbi pe Geraldine. Chestiunea e că nu vreau să-i dau satisfacţie mamei. Sînt dispus deopotrivă să-i dejoc ei planurile şi s-o pedepsesc pe Geraldine. Simt şi eu ceva din indignarea ta şi, cu toate că sînt convins de faptul că ne preferă pe amîndoi lui Jones Barry, mă tem totuşi că ea se bizuie pe pasiunea noastră pentru a ne sili să ne supunem acestei umilitoare condiţii. Pare să găsească de la sine înţeles faptul că vom ceda, oricît de puţină plăcere ne-ar face.

— Ce plănuieşti ?

— Să-i acceptăm condiţiile.

— Cum, să le acceptăm !

— Da, cel puţin, în aparenţă. Îi vom scrie în acest sens, luăm legătura cu Barry, aranjăm cursa şi pregătim totul.

— Aşa !

— Ne va fi uşor să-l eliminăm pe Barry — să-l învingem după prima milă — dînd astfel peste cap calculele mamei.

— Bun !

— Sîntem de acord ca nunta să aibă loc în aceeaşi zi. Îi lăsăm să adune lume, să cheme pastorul, să organizeze petrecerea, iar noi...

— Aşa ! Aşa !

— Vom călări mai departe tot aşa cum am venit, lăsîndu-i să mănînce bucatele şi să se căsătorească după cum vor putea.

— Bravo ! Îmi place ! Le va face de rîs în tot ţinutul.

— O merită ! Ce părere ai ?

— S-a făcut. Îşi vor primi pedeapsa. Ideea este colosală. Va fi o lecţie de-acum încolo pentru oameni de acest soi.

— Să purcedem atunci la treabă. Ce-avem de făcut trebuie făcut degrabă, astfel încît să nu se facă zarvă inutilă. Am să mă străduiesc să n-ajungă la urechile mamei ; în orice caz, să nu afle că am de gînd să concurez pentru

premiu. În acest scop, am să merg la tine acasă, de unde o să scriem şi o să aranjăm totul. Lui Barry îi trimitem mîine vorbă, iar cursa o vom organiza la începutul săptămînii viitoare.

După cum au plănuit, au şi făcut aranjamentele. Barry fu invitat la o discuţie şi acesta se învoi numaidecît, cumva dezamăgit totuşi să-i vadă pe cei doi acceptînd atît de prompt condiţiile în ciuda încrezătoarelor previziuni ale doamnei Foster. Preabuna doamnă fu uluită în aceeaşi măsură, dar se hotărî să cîştige cît se mai putea. Îl încurajă pe Barry să nu-şi piardă speranţa şi cu o faţă radioasă putu acum să-i zică fiicei :

— Vezi ? E cum ţi-am spus... trebuie numai să nu cedezi, iar el se va supune. Aşa trebuie să te porţi întotdeauna cu bărbaţii. Femeile se lasă prea uşor. Ia să se ţină tari pe poziţie pînă la sfîrşit, să vezi cum ar ajunge să ocîrmuiască bărbaţii.

Între timp, afacerea transpirase, producînd destulă rumoare. Pînă în zilele noastre, acest subiect mai trezeşte interes în împrejurimi. L-au numit „cursa pentru o nevastă". Era, fără îndoială, episodul de vîrf din toată istoria excentricităţilor Geraldinei Foster. Nu aveau habar cît de mică era părticica fetei în această aventură. Nettles era încîntat de întîmplare. Noutatea ei îl fermeca. Nu prea se aştepta ca Hammond să se înscrie la competiţie, avînd o opinie similară cu a doamnei Foster despre firea trufaşă a acestui domn, dar nu spuse nimic. Îl asigură, în schimb, pe Jones Barry că pentru el jocul se sfîrşise, că „Frumoasa Geraldine" nu avea nici o şansă, fie în faţa lui „Ferraunt", fie a „Sorellei". „Dar, continuă el, mă voi bucura să te văd bătut din motivele pe care ţi le-am arătat deja. Fata asta nu-i pentru tine. Mai degrabă maică-sa vitregă, doamna Foster. Nu-i nici bătrînă, nici urîtă şi se pricepe la trai bun. Pe deasupra, este văduvă, şi recunoştinţa faţă de bărbatul care o va lua în grija lui o va face destul de obedientă. Încă şi mai bine ai nimeri-o cu fata aia grasă, Susannah, de la barul lui Hiram Davy. Aia fată bună, un bulgăre de fericire şi dulceaţă, toată numai grăsime şi bună-dispoziţie. Pînă şi

Polly Ewbanks, pe care ai răsturnat-o la bal, ar fi mai potrivită şi este evident că te place."

— Nu-mi mai vorbi de vaca aia ! N-am s-o iert niciodată că m-a făcut să mă rostogolesc. M-a doborît vîrîndu-şi picioarele ei de elefant printre ale mele, tocmai în momentul în care făceam o săritură.

— Viceversa, Jones. Tu ţi-ai aruncat ţurloaiele în direcţia greşită şi tu ai produs toată nenorocirea. Realmente, Jones, mă tem că ai făcut-o mai curînd intenţionat decît că a fost un accident.

— Îţi jur, Tom, că n-a fost cu nici o intenţie din partea mea, dar sînt gata să mărturisesc că rachiul ăla de piersici a fost prea mult pentru mine, după vin şi şampanie.

— Cîtuşi de puţin ; destinul v-a făcut pe tine şi pe Polly să cădeţi unul peste altul. Şi ia aminte la cuvintele mele, că de-o fi să te însori vreodată, îţi prezic că vei lua pe una din astea trei : Polly Ewbanks, Sukey Davy sau văduva Foster. Nu-mi pasă care din ele, cu toate că fie Polly, fie Sukey ţi-ar fi nevestica ideală. Este cert, în cazul că Geraldine Foster nu poate fi cîştigată decît la cursă, că n-ai nici o şansă cu „Ferraunt" sau „Sorella".

În cele din urmă, doamna Hammond află de condiţiile întrecerii şi fu şocată de absurditatea lor. Se adresă numaidecît fiului ei cu îngrijorarea unei mame, rugîndu-l să evite orice amestec. El îi răspunse evaziv dar mulţumitor, pe un ton potolit, dar serios.

— N-ai nici o teamă, mamă ; nu există nici o eventualitate ca să mă mai căsătoresc vreodată cu domnişoara Foster.

Aici se încheie discuţia privitoare la acest subiect, pînă în ziua întrecerii. În răspunsurile lor separate, cei trei concurenţi se declaraseră de acord cu condiţiile impuse. Folosindu-se de libertatea ce le fusese conferită, ei ceruseră de asemenea insistent ca ziua cursei să fie aceeaşi cu a nunţii. În consecinţă, fură invitaţi oaspeţi, iar reverendul Timothy Bindwell, de la capela prezbiteriană, fu rugat să fie prezent. Acesta îşi făcu apariţia la ora fixată. Era un pastor căruia-i făcea întotdeauna plăcere să unească tinerii întru binecuvîntata taină a căsătoriei, mai ales în

cazurile în care masa promitea să fie îmbelşugată, iar remunerarea pentru serviciul religios, copioasă. De data aceasta, speranţele sale erau foarte mari.

Geraldine observă, ca un semn rău, că doamna Hammond, deşi invitată, nu se afla printre oaspeţi. Îi prezentă mamei sale faptul ca fiind de rău augur ; aceasta avea însă răspunsul pregătit.

— Oh, fără îndoială că s-a ofticat din pricina asta. Dacă mîndria ei l-ar fi putut cîrmui pe fiul ei în această chestiune, el nu ar fi acceptat niciodată condiţiile.

— Mă îndoiesc acum că le va accepta.

— Cum aşa ! Cînd ai răspunsul scris negru pe alb de chiar mîna lui ? Îmbracă-te, însă, copila mea, — conversaţia avea loc în camera Geraldinei — îmbracă-te ca să fii gata. Am s-o trimit sus pe Rachel ca să te ajute.

— Nu trimite pe nimeni ! Am să sun dacă voi avea nevoie de ea.

Mama părăsi încăperea, iar sărmana fată, de parcă ar fi presimţit năpasta care-i era sortită, se prăbuşi fără vlagă în faţa ferestrei de unde putea privi în lungul aleii pe care aveau să urce concurenţii. Cît de amare îi erau reflecţiile în clipa aceea ! Cum mai regreta uşurinţa cu care-şi plecase urechea la sfaturile mamei ! Şi ce avertisment solemn îi mai evocau acum cuvintele şi privirile lui Hammond de la ultima lor întîlnire, cînd venise să protesteze ! Probabil că nu s-ar fi îmbrăcat, dacă nu ar fi reapărut doamna Foster, care insista să fie gata numaidecît. O ajută să-şi facă toaleta, avînd grijă să-i vorbească tot timpul pentru a-i alimenta orgoliul şi a-i ridica moralul măgulindu-i vanitatea. Palidă, dar, în limbajul doamnei Foster, „frumoasă ca un înger", devotata fiică fu în cele din urmă pregătită pentru întrecere şi pentru a coborî printre oaspeţi. Între timp, să ne îngrijim de pretendenţii la mîna ei.

Nu e nevoie să intrăm în detalii privitoare la preliminarii, importante pentru concurenţi, dar nu şi pentru noi. Toate acestea au fost stabilite între ei : timpul, locul, distanţa, iar la momentul stabilit, apărură cu toţii pe teren, întovărăşit fiecare de prietenul său. Tom Nettles oficia de partea lui Jones Barry, care devenise oarecum

dependent de judecata superioară a acestui umorist şi alerga la el oricînd era la ananghie. Henderson şi Hammond erau însoţiţi fiecare de către nişte tineri pe care cititorul nu are nevoie a-i cunoaşte mai îndeaproape. Se dădu semnalul şi cei trei cai porniră frumos, alergînd alături, dar nu străbătuseră nici o sută de iarzi cînd „Frumoasa Geraldine", ca şi cum s-ar fi temut să nu-şi piardă bunul nume în lupta cu nişte rivali atît de formidabili, ori speriată poate de vreun obiect ciudat de pe marginea drumului, făcu deodată un salt înspre pădure, cărîndu-şi călăreţul prin ierburi şi tufişuri, într-o goană nebună, ce-ar fi primejduit acestuia viaţa, de n-ar fi avut o bogată experienţă ca vînător de vulpi. Cînd nenorocosul Barry reuşi să-şi strunească frumuseţea sa capricioasă, care părea dispusă să rivalizeze cu tiza ei, constată că adversarii dispăruseră din vedere, iar el se afla la o depărtare lipsită de orice speranţă. Renunţă cu totul la cursă şi, galopînd uşor, ieşi la drumul mare tocmai în momentul în care treceau pe acolo Nettles şi ceilalţi doi martori, călărind înspre casa Foster. Li se alătură şi, străduindu-se cît mai mult să braveze, le relată ce se întîmplase. Cei doi prieteni ai lui Hammond şi Henderson îşi exprimară regretul, ca doi bărbaţi bine crescuţi ce erau. Nettles, în schimb, îl felicită pentru întîmplare.

— Aici e mîna destinului, Jones. Eşti destinat lui Polly Ewbanks, Sukey Davy ori văduvei. Mă bucur de asta. Nărăvaşa asta e prea cu nasul pe sus pentru tine şi te-ar fi stricat pentru totdeauna în ce ai tu mai bun.

Vorbind astfel, cotiră pe alee. Între timp, să ne grăbim să vedem ce se mai întîmplă acasă. Geraldine coborîse de puţin timp în salon, fiind copleşită de saluturi şi felicitări, cînd dinspre verandă se auzi un strigăt: „Sosesc ! Sosesc !" Strigătul produse o învălmăşeală teribilă. Mireasa fu abandonată, iar ea, cu inima strînsă, se ghemui mai curînd decît se aşeză pe sofa, lăsîndu-i pe alţii să-i povestească întrecerea la care ea nu mai avea curajul să privească. La auzul veştii, doamna Foster se repezise prima pe verandă. Pastorul Bindwell i se alătură, iar toţi ceilalţi se rînduiră în jur, în funcţie de gradul de rudenie ori intimitate. Balustradele erau înţesate, alţii se îngrămădeau pe două bănci lungi, iar alţii stăteau în

picioare pe scaunele scoase din salon. Sărmana Geraldine asculta fără suflare la murmurele și strigătele de afară.

— Calul roib e înainte, strigă cineva.

— Iar acum surul ! strigă altul.

— Dar unde este Barry ? Unde-i Barry ? întrebă neliniștită doamna Foster.

— Departe în urmă ! spuse un invitat, după cum am prezis că se va întîmpla.

Întrecerea, avînd doar doi protagoniști, în care-i recunoscură pe Hamond și Henderson, era, evident, strînsă. Apropiindu-se din față, spectatorii nu puteau observa nici o diferență între ei, iar părerile oscilau constant :

— Iată-i că vin ! Vin în goană !

— Roibul cîștigă !

— Ba nu, „Ferraunt" !

— E greu de spus care.

— Vin ! Vin !

La aceste cuvinte, Geraldine nu mai putu răbda nesiguranța. Sări în picioare și alergă la ușă tocmai la timp pentru a-i vedea pe cei doi cai înaintînd alături către intrare ; făcînd cu mîna invitaților și trimițîndu-le săruturi din vîrful buzelor, cei doi călăreți își înclinară capetele, după care o zbughiră cu aceași iuțeală în direcția opusă, pe aleea ce ducea la drumul principal și într-o clipă se făcură nevăzuți.

— Ce-nseamnă asta ? întrebă pastorul.

— Au plecat ! zise altul. Dar cine a învins ?

— Iapa sură ! Hammond a cîștigat cu un cap.

— Lupta a fost foarte strînsă ; grumaz lîngă grumaz, era greu să spui care-i înainte pînă în ultima clipă. Apoi, calul lui Ran. Hammond s-a distanțat cu un cap.

Acesta a fost verdictul, pronunțat cu gravitate de cei care urmăriseră cel mai îndeaproape întrecerea. Dar unde dispăruseră concurenții ? Unde era cel care cîștigase și căruia urma să-i fie oferit tremurătorul trofeu ? Geraldine tremura într-adevăr, dar din pricina unei bucurii ce vorbea doar prin strălucirea ochilor și prin zîmbetul dulce ce-i juca în jurul buzelor strînse. De ce

nu apărea Hammond însă ? Care putea fi înţelesul plecăciunii reverenţioase şi fluturării mîinilor, în vreme ce călăreţii îşi continuau cursa ? Ori al lungii întîrzieri ce urmă ? Între timp, îşi făcură apariţia Barry, Nettles şi însoţitorii lor. Neşansa celui dintîi fu repede explicată, iar doamna Foster, în furia şi amărăciunea ei, îl trase după ea în binecunoscuta cămăruţă unde sorbise ceai şi punci din mîinile ei, pentru a-i reproşa cum se pricepea ea mai bine accidentul şi înfrîngerea. Barry nu putu să nu reflecteze, influenţat de Nettles, că văduva avea într-adevăr ceva fermecător în ea. În vreme ce stăteau împreună, iată că dă buzna în cameră Geraldine, cu faţa roşie şi ochii ieşindu-i din cap, indignarea ei semănînd cu un acces de furie în toată regula. Îi întinse mamei sale o hîrtie mototolită, ce fusese odată un bilet frumos împăturit.

— Uită-te unde am ajuns din pricina sfatului tău !

Mama citi. Era o scrisoare a lui Hamond către Geraldine, în care se spunea :

„Domnul Hammond îşi închipuie că numai curiozitatea cu privire la viteza calului său şi a altor cai a inspirat ciudata cerere a domnişoarei Foster şi că nu a plănuit cu adevărat să facă dintr-o asemenea performanţă condiţia unui act atît de solemn şi vital pentru fericirea sa cum este căsătoria. Domnul Hammond a făcut tot ceea ce a putut pentru a-i satisface curiozitatea şi i-ar părea rău să-i aducă un prejudiciu domnişoarei Foster profitînd de rezultatul cursei. În consecinţă, îşi cere permisiunea de a o elibera de orice obligaţie faţă de el."

— Compromisă ! Insultată ! Ah, dacă aş fi bărbat ! Dacă aş avea un prieten ! Un frate !

Văduva îl înghionti pe Barry şi, cum Geraldine străbătea camera cu faţa întoarsă de la ei, îi şopti ceva. Barry sări numaidecît în picioare, auzind-o pe Geraldine repetînd :

— Dacă aş fi bărbat ! Dacă aş avea un frate ! Un răzbunător !

— Daţi-mi această mînă, domnişoară Geraldine, şi vă voi răzbuna eu.

— Îl veţi ucide ? Îl veţi ucide ? întrebă ea, întorcîndu-se repede.

— Pe cine ?

— Pe cine altul dacă nu pe Randall Hammond ? M-a făcut de rîs în fața tuturor acestor oameni. Ucideți-l și veți avea mîna pe care el o respinge cu dispreț.

— Am să-l provoc la duel. Am să-l împușc, dacă am să pot !

— Faceți-o, domnule ! Faceți-o repede și voi fi a dumneavoastră, a dumneavoastră !

Capitolul XIX

PISTOALE PENTRU DOI — DUELUL

Jones Barry se împăună grozav din pricina noii lui însărcinări. Orgoliul îi fu numaidecît măgulit de investirea sa ca apărător al frumoasei. Auzise şi el ceva de zilele şi practicile cavalereşti şi se simţi pătruns cu totul de spiritul lor. Nu că ar fi dorit să verse sîngele cuiva, căci era mai degrabă un om bun la suflet ; îi plăcea însă prea mult să fie cineva şi să iasă tot timpul în evidenţă pentru a nu pierde din vedere toate celelalte chestiuni. Fremătînd de spirit războinic, alergă numaidecît la Tom Nettles, căruia-i dezvălui toate detaliile situaţiei.

— Este al dracului de ciudat ! zise Nettles. Ştiu şi eu însă ? Decît să rănești o femeie în acest punct sensibil, mai bine-i înfigi un cuţit în inimă. Dacă te-ai angajat faţă de domnişoara Foster, mi-nchipui că va trebui acum să-l provoci pe Ran. Hammond la duel. Te va face surcele însă. Trage mortal.

— Omul nu-i surcea, în schimb, şi ştiu şi eu să trag. Chestiunea-i, Tom, vrei să te ocupi tu din partea mea de afacerea asta ?

— Oh, firește !

— Bine, atunci mergi la Hammond în dimineaţa aceasta, aranjează totul, iar după aceea vino de mă antrenează puţin.

— Prea bine. De la casa lui Hammond, mă întorc la tine ca să fiu la timp pentru cină şi-o să facem o noapte de pomină. După cină nu-i vreme de antrenamente, aşa că amînăm treaba asta pînă mîine la răsăritul soarelui.

Odată stabilite aceste lucruri, Nettles porni numaidecît să-i transmită lui Hammond irevocabila provocare. Nu

trebuie uitat că purtătorul acestei scrisori era un mare admirator al lui Hammond. Cu Barry, Nettles se amuza doar, fără să-i poarte respect.

— Bine. Nettles, protestă Hammond, dar cum vrei să mă prezint în compania acestui nătîng ? Afacerea-i ridicolă. Asta-i rîsul ţinutului. O fiinţă destul de bine intenţionată şi inofensivă, dar pe care îmi displace s-o ridic la nivelul meu. Ca regulă generală, am hotărît să mă bat cu oricine mi-o cere, mai ales pentru a mă pune la adăpost de neplăcerile ce-ţi pot veni din partea persoanelor dispuse să-şi facă un titlu de curaj din refuzul tău. N-am chef însă să mă umplu de ridicol angajîndu-mă într-o luptă oficială cu o fiinţă atît de neghioabă şi ridicolă precum Barry.

— Mărturisesc că asta s-ar întîmpla, într-adevăr, dar vom păstra pe cît posibil taina.

— Nu putem tăinui afacerea asta. Orgoliul lui n-o să-l lase să doarmă pînă ce nu va umple toată lumea că-i răzbunătorul doamnei.

— Există şi acest pericol, dar adevărul e, Ran., că individul şi-a băgat asta în cap, ori, în acest caz, s-ar putea să te sîcîie şi să te umple şi mai mult de ridicol decît în cazul în care ai accepta duelul. Dacă-mi spui că nu vrei să-i dai satisfacţie, foarte bine, eu unul mă retrag ; va găsi însă pe altul dispus să reia chestiunea şi să te sîcîie pînă ce vei ceda în cele din urmă. Am eu însă un plan care va face să cadă ridicolul pe umerii celui în drept.

Nettles îi şopti planul său lui Hammond, care însă clătină din cap.

— Dacă este să ies la luptă, aş prefera s-o fac conform unei decizii serioase. Nu-mi place să glumesc cu asemenea lucruri.

Nettles îşi avea argumentele sale, iar Hammond, fără să fie convins, acceptă ca decizia să să rămînă la latitudinea lui Miles Henderson, pe care-l investi în această ocazie cu calitatea suplimentară de mentor, faţă de aceea de

prieten. Urcară pe cai şi merseră la Henderson acasă, căruia-i povestiră toată tărăşenia. Hammond se lăsă pe mîinile prietenului său, iar ingeniosului Nettles îi fu mai uşor să-l convingă pe acesta decît pe Hammond de justeţea planului său, oricare ar fi fost acesta. Pentru moment, conţinutul său ne este tăinuit. Henderson fu cît se poate de amuzat de idee, iar Hammond, muncit încă de îndoieli, fu silit să se supună.

— O să ne amuzăm pe cinste, Ran. N-are decît s-o cîştige pe domnişoară, dacă poate, dar să-i tragem, în orice caz, o sperietură zdravănă. Îl cunosc bine pe Jones. În ciuda trufiei şi fanfaronadei lui, are cea mai slabă inimă din lume şi de nu l-om pune noi pe fugă pentru chestia asta, să nu-mi ziceţi mie Nettles.

Trebuie spus că Hammond nu gusta pe deplin maniera rece şi calculată în care Nettles urmărea să o arunce pe domnişoara Foster în braţele apărătorului ei. Mai simţea însă o afecţiune profundă pentru Geraldine, cu toate că-i rănise adînc mîndria, şi numai convingerea că purtarea ei fusese dictată de o totală indiferenţă faţă de cererea lui îl făcea să renunţe la ea fără luptă. Mintea sa era încă tulburată de îndoieli obscure cu privire la această indiferenţă şi-şi amintea iar şi iar numeroasele cazuri în care purtarea ei îi dăduse de înţeles că îl prefera cu adevărat. La aceste impresii fusese însă silit să renunţe, cu oricîtă părere de rău, cu ocazia ultimelor evenimente descrise. Farmecele ei îi erau însă imprimate în minte mai puternic decît îi plăcea să creadă, iar abdicarea ei finală îi provoca o suferinţă tainică de care era de-a dreptul ruşinat. Planul duelului, pus la cale de Nettles şi Hammond, nu se bucura de aprobarea sa şi i se supuse doar ca unul obişnuit, în asemenea cazuri, să urmeze sfaturile prietenilor, chiar şi atunci cînd îi găseşte nechibzuiţi. Asemenea afaceri sînt adesea rezolvate în virtutea unei scheme ce contravine judecăţii deliberate a celor implicaţi. Nu vom insista însă asupra acestui capitol. Ajunge să spunem că Nettles a plecat ducînd cu el acceptarea provocării la duel. Cei implicaţi aveau să se întîlnească

peste trei zile. Cei doi martori convenire întru totul asupra timpului, locului, distanței și tuturor detaliilor, iar unul din ei, cel puțin, se apucă să-l antreneze pe protagonistul duelului. Barry, care nici înainte nu era un trăgător prost, se exersă în fiecare zi, de cîteva ori, pînă ce ajunse să reteze o lumînare.

— Ești acum un trăgător cît se poate de bun, îi zise Nettles ; poți reteza o lumînare de la zece pași.

— Nu-i grozav ?

— Ba da, dar pe Ran. Hammond l-am văzut retezînd aripa unui licurici.

Nettles își avea felul său de a te încuraja și poseda în cel mai înalt grad arta de a-și face pacientul să simtă că-l trec fiorii și că-l scaldă sudorile în același timp — după cum se zice că se întîmplă în Rusia, unde îl scot pe individ aburit dintr-o baie de aburi și-l rostogolesc mai apoi într-un morman de zăpadă, ca să-i stimuleze reacțiile, chipurile. Nettles nu se simțea nicicînd mai fericit ca atunci cînd putea să-l joace pe Barry între asemenea plăcute extreme. De îndată ce fu hotărît duelul și se încheiară preparativele, Jones Barry merse să raporteze situația doamnei a cărei cauză o îmbrățișase. Ne face plăcere să spunem că doamna Foster se opunea cu totul acestei afaceri ; Geraldine continua însă să fie mînioasă. Vorbi puțin, dar cuvintele ei erau pline de ură și sete de răzbunare. Îi mulțumi lui Barry pentru zelul său și își reînnoi asigurarea că, o dată cu căderea lui Hammond, îi va acorda mîna. Despre eventualitatea morții lui nu se spuse nimic, dar, firește, în acest caz mîna fetei nu i-ar mai fi folosit la nimic. Mai înainte de a se despărți, Geraldine îl trase deoparte.

— Domnule Barry, trebuie să fiu de față la duel.

— Dumneavoastră, domnișoară Geraldine ?

— Da, trebuie să asist. Trebuie să-l *văd* prăbușindu-se !

— Dar cum ? Avem doar cîte un martor fiecare din noi.

— Nu-mi pasă de regulile dumneavoastră grozave. *Trebuie să fiu de faţă.* Nu să fiu văzută, adică, ci să văd. Aranjează astfel încît să mă pot ascunde în pădurea din apropiere. Nu va şti nimeni.

— Dar domnişoară Geraldine...

— Oh, este ciudat, este nebunesc, este contra firii ! Ştiu toate acestea ! Trebuie însă şi voi fi de faţă. Spune-mi, ai să aranjezi totul ?

Barry consimţi şi-şi ţinu cuvîntul. Ascunsă într-o pădurice din apropiere, Geraldine fu prezentă cînd avu loc duelul. Izbuti să se furişeze de acasă fără ştirea mamei sale. Locul de întîlnire se afla la vreo trei mile depărtare şi era cunoscut printre combatanţii din vecinătate sub numele de „Careul pistolarilor". Aici se întîlniră, într-o după-amiază plăcută, la nici zece zile după întrecerea ecvestră pentru mîna domnişoarei, aceiaşi bărbaţi, pentru a decide într-o chestiune cu mult mai serioasă. Preliminariile duelurilor sînt cam aceleaşi în toate cazurile şi nici de data aceasta combatanţii nu se depărtară de la ele. O dată în viaţă părea şi Nettles cu desăvîrşire serios. El îşi făcu datoria cu aerul unui om care se aşteaptă la ce-i mai rău. În vreme ce-l plasa pe Barry la locul său, îi zise :

— Arăţi de-a dreptul fioros şi răzbunător, Barry. Mă tem că ai simţăminte sîngeroase. Sper că te vei mulţumi să-l răneşti doar.

— Am jurat să-l ucid, veni răspunsul lui implacabil.

— Atunci aibă Dumnezeu milă de sufletul lui şi de-al tău ! Dacă e însufleţit şi el de aceleaşi gînduri, o să ajungeţi cu toţii la ţintirim pînă mîine noapte.

Spunînd acestea, îşi aşeză omul la locul său şi după trecerea cîtorva secunde se dădu semnalul : unu — doi — trei ! Focurile de armă răsunară aproape instantaneu. O clipă, ambii bărbaţi fură văzuţi în picioare, dar, deodată, Hammond se clătină şi se prăbuşi în faţă.

— Glontele i-a străpuns inima ! îi spuse repede Nettles protagonistului său. Încalecă numaidecît, Jones, şi dispari cît ţi-o îngădui cerul de repede. S-a sfîrşit cu el.

— A murit ? L-am ucis ? strigă Barry cu o voce răguşită.

— Chiar asta ai făcut ?

— Oh, Dumnezeule, aibi milă ! Sînt un ucigaş !

— Fugi ! Şi cu acest cuvînt, îl împinse pe palidul nefericit, chinuit de remuşcări, îl ajută să încalece şi-l făcu să dispară în direcţia opusă. Alerga privind în urmă cu groaza că-l va ajunge răzbunarea victimei.

Capitolul XX

TRĂSURA FANTOMĂ

La acest punct al povestirii e poate mai bine să-i dăm cuvîntul omului nostru din Tennessee. Căci acesta e episodul în care a fost el însuşi implicat şi, cu toate că nu avem nici cea mai mică speranţă că-i vom putea reda cu precizie limbajul, şi nici nu vom încerca să oferim măcar o idee vagă despre tonul şi maniera sa de a povesti, considerăm totuşi că e drept să povestească el însuşi acele episoade ale întîmplării la care a fost martor.

— Tom n-a uitat, zise el, că atunci cînd indienii din Florida — Powell, Pisică Sălbatică, Coadă de Tigru şi încă vreo douăzeci de piei roşii isteţe foc — se jucau de-a v-aţi ascunselea cu soldaţii armatei confederate, muntenii noştri făcură o prinsoare formidabilă, anume că statul Tennessee dispunea de o armie de flăcăi care-i putea izgoni pe inamici. Cred c-am fost unul din primii voluntari care s-au prezentat atunci cînd zise Guvernatorul că-i nevoie de noi. N-o să vă mai spun cum ne-am descurcat în Florida, căci lucrurile astea au ajuns de-acuma în cărţi şi ziare. De-ajuns să spunem că nici băieţii din Tennessee nu s-au descurcat mai mult decît alţii. Aveam de luptat şi luptam ori de cîte ori ni se ivea prilejul, dar, aibă-vă Domnul sufletele-n pază, ce credeţi, nici vorbă să ne vedem inamicul înainte de a-i simţi glontele-n gît, tot aşa cum nu aveam şanse să-l înghiţim după aceea fără să facem indigestie. Iar cînd apucam totuşi să vedem cîte o piele roşie, apoi asta se întîmpla totdeauna într-un galop vioi de cealaltă parte a mlaştinii fără sfîrşit, pe care trebuia s-o traversezi, afundat în ea pînă la brîu ; iar după ce ajungeai de cealaltă parte, nu puneai laba pe indian nici cît omul care vînează un purice. Ei bine, era în ziua de douăzeci şi unu noiembrie 1836 — păstrez

toate datele negru pe alb —, cînd ni se ordonă să pătrundem în mlaştina Wapoo în urmărirea inamicului. Avusesem o încăierare pe cinste cu pieile roşii şi-i pusesem pe fugă doar cu trei zile mai înainte. Am pornit la atac cu strigăte puternice, iar indienii ne-au răspuns ca un ecou, strigăt după strigăt şi împuşcătură pentru împuşcătură. O bună bucată de vreme avură o bună vedere asupra noastră şi, în vreme ce ne luptam să ajungem la ei, ne altoiau unul după altul, alergînd de la un copac la celălalt şi făcîndu-l să scuipe spre noi un glonte de îndată ce-şi scoteau ei limba în spatele lui. Acum se întîmplă ca, tocmai în vreme ce mă luptam cu alţi douăzeci prin mîl şi apă, avînd în faţă un tufiş destul de des, în care se adăposteau indienii, şi tocmai cînd aruncau ei asupra noastră cea mai fierbinte ploaie de plumbi, să vedem cum un bărbat sub talia mijlocie, un alb, zdrenţăros ca un ţigan, fără pălărie şi avînd în mînă o muschetă veche, se repede cu strigăte grozave, chiar în bătaia focului pieilor roşii. Taman cînd eram noi pe cale să ne lăsăm păgubaşi, el se avîntă, strigînd de mama focului, fără nici un pic de teamă. Asta ne-a încurajat. I-am văzut pe indieni luîndu-l la ţintă, iar zdrenţele lui cred să fi purtat urmele a peste o duzină de gloanţe ; nu părea să-i pese însă de ele. Înainta strigînd şi agitîndu-şi muscheta, iar noi după el, şi indienii tuleo înaintea noastră cu toţii. I-am pus pe fugă şi-am cîştigat victoria. Am doborît cîţiva indieni, dar nu cine ştie ce, şi am pierdut cîţiva fîrtaţi buni. Voluntarul acela zdrenţăros a mers însă înaintea tuturor ; era chiar Jones Barry, de care v-am povestit pînă acum. Fugise din Georgia tocmai în Florida, după ce-l ucisese pe Hammond, mergînd în neştire. Nicicînd nu mai fusese un om atît de speriat. Cum vă spuneam, alergase în braţele indienilor, fără să le audă puştile, şi sînt sigur, cum sigur sînt că-s un alb liber, că i-a speriat cu mult mai tare decît tot regimentul nostru din Tennessee. Căci, vedeţi, era şi tipul care să sperie oamenii. Zdrenţăros din cap pînă-n picioare. Îşi dusese traiul prin mărăcinişuri, alergînd să se ascundă la fiece zgomot. Pe cap n-avea nici un acoperămînt. Ochii îi erau injectaţi ; avea o faţă plină de zgîrieturi, sîngerînd toată, iar părul albise pe jumătate în douăzeci de zile. Arăta nebun de-a dreptul ; *era* nebun şi, cu

toate că lupta cu noi, mergea alături și făcea în mare măsură ce ne vedea pe noi făcînd, sînt sigur că mintea-i zbura la o sută de mile depărtare. Sărmanul om se deprinsese întrucîtva cu mine. Mergeam alături și dormeam împreună. Socot că și-a dat el seama că-s om de suflet și s-a lipit de mine. Curînd am înțeles că era nefericit — îl rodea tot timpul o spaimă anume — și după o vreme am aflat că-l bîntuia fără încetare stafia lui Randall Hammond. Într-o noapte fugi afară din cort grozav de speriat. Altă dată, cînd stătea de pază, trase un foc și dădu alarma întregii armate. După aceea căzu în genunchi, cerîndu-și iertare și acoperindu-și fața cu mîinile, de parcă ar fi vrut să-și ferească privirea de un lucru la care nu suporta să privească. Uneori alerga în miez de noapte spre mlaștină, fără să-i fie teamă de indieni, cu toate că noi nu mai dădeam nici doi bani pe viața ăluia de se apropia măcar de acel loc. Doar de mort îi era lui frică tot timpul. Se întîmplă acuma ca Jones Barry să se mărturisească într-o noapte unui soldat din trupele confederate, ușurîndu-și inima de toate tainele. Nu se putu ușura și de suferință însă. Soldatul veni și-mi spuse totul, iar eu îl întrebai pe Barry. El se rușină însă atunci și jură că nu-i spusese niciodată individului așa ceva. După nici douăzeci și patru de ore însă, veni la mine, zicîndu-mi :

— Nu mai suport. Am înnebunit aproape de-a binelea. Ran. Hammond mă bîntuie noapte de noapte. Sînt ucigașul lui și-mi cere sîngele. Trebuie să mă întorc în Georgia și să mă supun judecății. Mă duc să mă predau.

— Bine, sărmanul meu, îi zic, dar dacă ai răbdare pînă ce ne demobilizează, merg și eu cu tine. Îmi pare rău pentru tine și nu cred că ești așa de vinovat. Ai inima oleacă prea slabă ; dacă l-ai ucis pe omul tău în luptă dreaptă, apoi n-are de ce să te bîntuie. A avut tot atîtea șanse cît și tine.

— Da, dar am vrut să-i beau sîngele, iar el nu mi-a făcut nici un rău. Era un om bun ! Trebuie să mă întorc. Am să mă predau Îl văd noapte de noapte, acoperit de sînge și făcîndu-mi semn cu mîinile să vin. El e cel care mă atrage în mlaștină, iar după aia mă părăsește. Trebuie să mă întorc și să mă predau justiției.

— Bine, dar n-ai decît să aştepţi pînă ce ne demobilizează, şi merg cu tine.

Îmi făgădui să aştepte şi mi-am ţinut cuvîntul. De cum m-au eliberat, i-am zis lui Barry : „Sînt gata". Am cumpărat o pereche de ponei solizi, rasa Seminole, pe credit, de la comisariatul nostru, şi am pornit la drum ca nişte gentlemeni în uniformă. Nu trebuie să uit a vă spune că în fuga sa din Georgia, el îşi ucisese iapa cu care se fălise atîta, pe „Frumoasa Geraldine", şi că mersese pe jos de cum ajunsese în vecinătatea pămînturilor indienilor. Cum de trăia, numai Dumnezeu ştie, că nicicînd n-am mai văzut pe cineva care să mănînce atît de puţin. L-am încurajat însă şi am încercat să-i iau în glumă necazul. Încetul cu încetul a început să-şi revină. I-am adus nişte haine noi de îndată ce-am ajuns la o aşezare, iar, cînd şi le-a pus pe el, i-a mai revenit şi pofta de mîncare. Într-o seară, prima de cînd trecusem graniţa Georgiei, a mîncat o cină îndestulătoare, cu ochiuri şi slănină. Socot că totul se datora numai hainelor noi. Dar chiar în noaptea aceea ne-a tras mie şi tuturor ai casei o sperietură zdravănă. S-a repezit afară din cameră în cămaşă de noapte şi a ţinut-o tot într-o fugă pe scări pînă în hol, unde se ascunse sub masă. Dormeam în aceeaşi cameră şi, de cum am reuşit să-mi trag pantalonii pe mine, am luat-o după el. El jură că stafia lui Hammond se ghemuise la piciorul patului şi că îl privise în faţă, cu toate că el încerca să şi-o acopere cu cuvertura. Eu i-am zis că numai cina fierbinte îi provocase coşmarul şi l-am făcut să dea pe gît o înghiţitură zdravănă de punci de mere pe care ni l-a pregătit stăpînul casei, după ce-am reuşit să-l ducem cu chiu cu vai înapoi sus. Aşa o ţineam ; cînd mai bine, cînd mai rău, cînd cu linişte, cînd cu furtună, pînă ce ne-am apropiat destul de mult de ţinutul lui de baştină, unde se petrecuseră toate acestea. Atunci i-a revenit spaima, iar curajul l-a părăsit. Tocmai cînd încetase să-l mai chinuie spaima de stafie, începu să se teamă de legi. Eu, în schimb, i-am zis :

— Fii bărbat. Ai ajuns pînă aici, mergi pînă la capăt. Mai bine să te spînzure şi termini cu toate, decît să te sperii de moarte în fiece noapte.

El gemu amar, dar spuse :

— Ai dreptate ! Nu suport să mai sufăr cum am suferit. N-am decît douăzeci şi şase de ani şi iată că părul mi-e pe jumătate alb ! Sînt bătrîn şi la suflet şi în înfăţişare. Stafia lui Ran. Hammond mi-a făcut mai mult rău decît i-a făcut lui pistolul meu. Mi-a adus iadul pe pămînt, aşa că mi-nchipui că pe lumea cealaltă nu-mi va fi nici pe jumătate tot aşa de rău. Hai mai departe !

Am mers aşadar. Era o după-amiază nespus de dulce cînd ajunserăm în vecinătatea locului unde se petrecuseră acele fapte. Trecuserăm pe lîngă multe faimoase amintiri ale sale : hipodromul de la Hillabee, cu concursul de decapitare a gînsacului şi cu circul, şi curînd ajunserăm la răscrucea de unde se desprindea marca alee, conducînd la casa domnişoarei care pricinuise toată nenorocirea. Barry nu voia însă să meargă într-acolo. Primul loc la care voia să ajungă era ferma prietenului său Nettles, şi, după calculele sale, ne aflam doar la o jumătate de milă depărtare cînd, la o cotitură a drumului, ne întîlnirăm cu o cabrioletă trasă de un cal splendid, în care erau două persoane. Una din ele era un gentleman înalt, cu o înfăţişare nobilă, iar cealaltă, o preafrumoasă doamnă, *poate* cea mai frumoasă pe care am văzut-o vreodată. Veneau drept spre el, la un trap sprinten, şi, în momentul în care-i văzu de-a binelea, Barry se făcu palid ca moartea şi se repezi cu calul său în tufişuri, în afara drumului. L-am urmat şi eu cît am putut de repede, dar nu mai înainte de a privi cu luare aminte la străinii care-l speriaseră într-atît. Trecură pe lîngă mine într-un minut şi, în trecere, bărbatul îşi înclină politicos capul către mine. După aceea am pornit-o prin pădure după Barry. L-am găsit descălecat, ascunzîndu-se în tufişuri, acoperit tot de sudoare şi tremurînd ca o frunză în vînt.

— Ce mai este, ce naiba te-a mai speriat acum ?

— Nu l-ai văzut ?

— Pe cine ?

— Pe Hammond ! Stafia lui era în trăsură !

— Şi ce să caute stafia lui într-o trăsură, mă întreb ? Şi cine a mai văzut vreodată o trăsură fantomă ? îi zic eu. Nu prea cred în aşa ceva, iar dacă era stafia lui

Hammond, mă întreb stafia cărei femei şedea alături. Dacă stafiile feminine sînt atît de frumoase, nu m-aş teme nici eu de ele.

— O femeie ! se uimi Barry. Era şi o femeie cu el ?

— Da, tot atît de sigur pe cît c-a fost un bărbat într-o trăsură. Ascultă-mă, Barry, dacă Hammond era cel din trăsură, înseamnă că e tot atît de viu ca oricare din noi. S-ar putea, la urma urmelor, să-l fi rănit numai, iar tu şi prietenul tău v-aţi speriat degeaba.

— Nu, nu ! spuse el îndurerat, nu l-am văzut eu aproape în fiece noapte ? Nu m-a urmat el pretutindeni — prin păduri, prin mlaştini şi pe teritoriile indienilor ? Şi nu mi-a albit mie părul din pricina bîntuirilor lui ?

— Nu ştiu, dar dacă Hammond se afla în trăsură, atunci nu-i o stafie ; de vină-i numai conştiinţa ta care te mustră. Hai să mergem însă la prietenul tău, Nettles ; el ne va putea spune cum stau lucrurile.

Şi, după cum v-am zis, am pornit-o mai departe şi totul a ieşit curînd la iveală, după cum veţi vedea.

Capitolul XXI

DESPRE CUM A FOST DOBORÎTĂ STAFIA LUI HAMMOND, CUM A FOST SPÎNZURAT BARRY ŞI CUM S-A FĂCUT DREPTATE ÎN CAZUL ALTOR ÎMPRICINAŢI

Întrerupîndu-l pe omul nostru din Tennessee, să ne întoarcem la locul înfruntărilor personale — faimosul „Careu al pistolarilor", ce fusese martor la atîtea violente şi înspăimîntătoare petreceri din astă lume în eternitate. Reluăm povestirea din momentul în care Nettles îl expedia pe sărmanul Barry, cuprins de groază, de pe teren. Abia se făcuse acesta nevăzut, cînd dintr-un desiş vecin răsună un ţipăt sălbatic şi, mai înainte ca persoanele de faţă să-şi dea seama ce se întîmplă, cine se repede în mijlocul lor, dacă nu Geraldine Foster ? Nicicînd nu fusese cineva mai uimit decît martorii recentului episod. Randall Hammond stătea întins pe iarbă, chiar în locul unde căzuse, cu corpul uşor ridicat, odihnindu-se într-un cot. Tînăra se aruncă asupra lui cu un ţipăt ce trăda cea mai profundă suferinţă lăuntrică.

— L-am ucis... l-am ucis ! Vorbeşte-mi, Hammond ; dragă Hammond, vorbeşte-mi. Spune-mi că mă ierţi. Iartă-mi nebunia şi prostia ce te-au adus aici. Numai pe tine te-am iubit ; dar mi s-a spus că eşti mîndru şi despotic şi mi-au aţîţat orgoliul copilăresc pînă ce-am înnebunit. Oh, Hammond, nu vrei să mă ierţi ? Nu vrei ? Nu vrei ?

Se ţinea strîns de el şi plîngea. Îşi înfăşurase braţele în jurul gîtului lui şi-şi îngropase faţa la pieptu-i.

— Geraldine ! Domnişoară Foster ! spuse Hammond, încercînd să se ridice.

— Spune-mi Geraldine ; spune-mi că sînt a ta ; iartă-mă şi ia-mă cu tine, Hammond ! Din această clipă sînt numai a ta ! Doar pe tine te-am iubit de la bun început !

Nettles îi făcu semn cu ochiul bărbatului întins pe jos şi gesticulă într-un fel care, interpretat strict, părea să

însemne : „Ia-o cînd îţi spune, însoară-te pe loc cu ea" ; în vreme ce privirile şi semnele lui Henderson, vindecat acum pe deplin de pasiunea *sa*, aveau o semnificaţie similară. Hammond era însă mai presus de tentaţie.

— Nu, Geraldine, te înşeli. Nu mă ameninţă nici un pericol ; realmente, nu sînt rănit.

Ea dădu să se ridice, dar acum el fu cel care o reţinu şi, privindu-şi prietenii, le făcu semn să se depărteze.

— Ce înseamnă aceasta ? întrebă ea.

— Ascultă-mă cu răbdare, Geraldine, şi îngăduie-mi să-ţi cer la rîndu-mi iertare. Înseamnă că la mijloc este o farsă prostească şi nimeni nu a visat măcar că vei fi şi tu implicată. Nu sînt rănit, iar scopul a fost doar acela de a-l speria pe neghiobul acesta care, fără nici o provocare, a jinduit să-mi curme viaţa.

— Fără nici o provocare, domnule Hammond ? Uiţi cruda insultă la adresa mea ? Nu a fost o provocare faptul de a face de ruşine o fată în faţa tuturor oamenilor şi prietenilor ei ? Oh, Hammond, cum ai putut să-mi faci una ca asta — tu, cel căruia ţi-am arătat atîta preferinţă încă de la început, în ciuda spuselor mamei mele ?

— Îmi dai voie să mă căiesc, Geraldine — să încerc să repar totul ?

Şi o dată cu această rugăminte, braţul bărbatului îi cuprinse mijlocul, iar buzele lui i le căutară pe ale ei ; singuri în pădurea bîntuită, faimoasă pentru crimele ei, cei doi se logodiră în numele celor mai dragi promisiuni de iubire. Nu e nevoie să urmărim în continuare scena. Atîta doar că persoanele pe care le-au întîlnit Barry şi prietenul său din Tennessee în trăsură erau chiar domnul şi doamna Hammnod. Erau căsătoriţi de trei luni încheiate şi locuiau cît se poate de confortabil în casa mamei lui, în vreme ce doamna Foster, rănită pînă-n adîncul inimii, îşi rumega dezamăgirea singură în locuinţa ei. Toate aceste fapte le aflară de la Tom Nettles, care-şi declară fără ascunzişuri amestecul în această afacere.

— Să fiu al naibii, zise omul din Tennessee, dacă, în locul lui Barry, nu m-aş arunca acum într-o luptă de-adevăratelea şi de n-aş face din dumneata ţinta pistolului meu, amice.

Barry clătină însă din cap.

— Mi-ajunge atîta omor, zise el.

— Îţi pot sugera o alternativă mai plăcută, spuse Nettles. Polly Ewbanks trăieşte încă, e nemăritată şi mai grasă ca oricînd ; Sukey Davy mai ţine încă barul din casa bătrînului ; iar doamna Foster arată tot atît de bine ca oricînd şi e maestră a meniurilor. Sînt dornic să compensez răul ce ţi l-am pricinuit, Jones, aruncîndu-te în fine în mrejele căsătoriei, cum se zice „la bine şi la rău". Dacă poate cineva să le influenţeze pe aceste trei muritoare, apoi omul acela sînt eu. La care te hotărăşti ? Vrei să fie „spate în spate, domnişoară Polly" ?

— Taci, Satana !

— Sau „ce mai doriţi, domnule" ?

— Diavole !

— Ori „Am pus prea multă miere, ori prea mult rachiu, domnule Barry" ?

Omul din Tennessee întîrzie o săptămînă printre noii săi prieteni şi îl îndrăgi într-o asemenea măsură pe Nettles, încît îl invită acasă la el. Dar acesta, născut pentru a fi de folos aproapelui său, avea o însărcinare oarecum urgentă din partea lui Barry. Aluziile sale nu fuseseră pe de-a-ntregul irosite, căci Barry, în timpul reveriilor din zilele următoare, îşi aminti adesea cu plăcere de ceaşca de ceai şi de paharul cu punci ce i le servise văduva în cămăruţa din spatele locuinţei sale. Îi reapăreau în minte silueta ei împlinită, bine proporţionată, zîmbetul dulce, lucirea plăcută a ochilor şi desfătătoarea băutură din mîna ei. Şi cu atîta seriozitate îi transmise prietenului său Nettles reflecţiile şi convingerile, încît acesta porni într-o după-amiază frumoasă către reşedinţa văduvei şi nu se mai întoarse pînă a doua zi. Ca de obicei, fu primit de aceasta cu toată amabilitatea. Profitase întotdeauna de favorurile ei, din pricină că-i plăceau mesele şi seratele pe care le dădea. Dacă Nettles avea o slăbiciune, aceasta consta în pasiunea pentru confortul propriei sale persoane. Se îngrijise întotdeauna să-i fie pe plac doamnei, aşa încît orice vizită a sa îi provoca acesteia bucurie. Nettles era un tovarăş plăcut, mereu la curent cu bîrfa ţinutului şi gata oricînd de vreo şotie. Vom presupune, aşadar, că atunci cînd a venit ora cinei, s-a putut delecta cu o cină excelentă. Văduva era neobişnuit de frumoasă şi atrăgătoare.

Se retrăsese imediat după venirea lui, lăsîndu-l să se întindă pe sofa cu toată lungimea sa de şase picioare, în vreme ce ea reflecta asupra toaletei. Se întoarse tocmai cînd el îşi terminase siesta, arătînd precum Cleopatra, atîta doar că era mai mică la stat, nu avea pielea atît de închisă la culoare şi nici bijuterii de valoarea celor purtate de faimoasa regină a Egiptului.

— Zău, doamnă Foster, arătaţi tot mai tînără şi mai fascinantă de fiecare dată cînd vă văd.

Galantele cuvinte însoţiră o graţioasă strîngere a mîinii frumoasei doamne.

— Cred totuşi că aveţi un unic defect !

— Un defect ! exclamă doamna consternată.

— Da, un defect ! El vă priveşte raţiunea şi sentimentele.

— Serios, domnule Nettles ! exclamă ea uluită.

— Da, doamnă ! E vorba de mulţumirea dumneavoastră ; de acel rece dispreţ faţă de umanitate ; acea indiferenţă dispreţuitoare faţă de cei de-un sex cu mine, ce vă face dornică a vă sacrifica tinereţea, înflorirea, frumuseţea — nu, nu, ştiţi că nu obişnuiesc să flatez ! —, prin urmare, să vă sacrificaţi toate aceste înzestrări în singurătate, în loc să le împărţiţi cu cel mai preţios din toate darurile cereşti, un soţ.

— Zău, domnule Nettles, aveţi o înaltă opinie despre valoarea şi utilitatea sexului dumneavoastră.

— Nu în mai mare măsură decît cele mai înţelepte reprezentante ale sexului dumneavoastră. Vă amintiţi că numai pe virginele *proaste* le găsea nepregătite venirea mirelui.

— Da, domnule ! Dar şi de-aş fi de acord în această privinţă, se mai ridică totuşi o dificultate. În viaţa unei văduve nu se întîmplă atît de des să pice un mire, astfel încît ea să-şi poată schimba condiţia după bunul plac ; şi, dacă nu există nici o perspectivă ca el să apară, ce rost are ca ea să se plîngă de singurătate ?

— Doamnă Foster, mulţi bărbaţi ar da năvală, dacă i-ar încuraja femeile ; bărbaţii, după cum ştiţi, sînt întotdeauna timizi.

— Oh, domnule Nettles !

— Ba sînt, doamnă ! Sînt cu adevărat ! Femeia e aceea care ademenește și e firesc să fie așa. Dacă o prețuim în cel mai înalt grad, ne simțim noi înșine inferiori și-atunci ne apropiem de ea mai curînd cu sentimentul superiorității meritelor și poziției ei, decît cu ardoarea pasiunii. chiar dacă aceasta ne mistuie. Trebuie să vă spun, acum, că știu un caz ce v-ar putea interesa.

— Pe mine, domnule !

— Da, doamnă Foster, pe dumneavoastră ! cunosc un gentleman care nutrește pentru dumneavoastră o pasiune adîncă, dar nu îndrăznește...

— Haideți, domnule Nettles, ați observat vreodată ceva la mine care să respingă ori descurajeze pe oricare gentleman ? Zicînd acestea, doamna își netezi faldurile rochiei și zîmbi dulce, înclinîndu-se puțin înspre vorbitor.

„Frumoasa tigroaică, își zise Nettles în sinea sa, presupune, evident, că eu sînt acel timid gentleman ! Ce hrăpăreață !"

În ciuda acestor gînduri, el nu lăsă ca ochii săi să trădeze altceva decît cel mai afectuos interes față de persoana ei și stimă. Temîndu-se, totuși, ca ea să nu-și facă prea multe vise, căci Nettles nu șovăia niciodată în părerea măgulitoare ce-o avea despre farmecul său personal și forța de a atrage sexul opus, se grăbi să-i dezvăluie pe deplin scopul și persoana în folosul căreia venise. O făcu în stilul său caracteristic.

— Doamnă Foster, vorbi el grav, v-ați dovedit, într-adevăr, o persoană cu totul remarcabilă. Vreme de șase luni v-am văzut cum v-ați străduit să cîștigați pentru altcineva pasiunea ce rodea doar pentru dumneavoastră.

— Zău, domnule Nettles, vorbiți în parabole. La ce faceți aluzie ?

— Îngăduiți-mi să mă explic. Sper că îmi veți face cinstea de a recunoaște în mine pe cel care cunoaște cel mai bine oamenii ținutului, bărbat ori femeie, puștan ori zgîtie de fată.

— Recunosc, domnule !

— Unii din aceștia s-au obișnuit să mă consulte în chestiunile de maximă importanță. Așa s-a întîmplat și cu Jones Barry. În parte mi l-ați luat din mîini, dar pentru

un joc nefericit. L-aţi pervertit, străduindu-vă să-l convingeţi că o iubea la nebunie pe domnişoara Geraldine...

— Vă rog să nu pronunţaţi numele acelei domnişoare în auzul meu, domnule Nettles !

— Iertaţi-mă, dar n-am ce face ; este necesar, ţinînd cont de ceea ce am să vă spun. N-am să mă lungesc însă. Ei bine, după cum ziceam, tocmai în vremea cînd făceaţi tot ce puteaţi contra naturii şi contra dumneavoastră însevă, pentru a vă împlînta această credinţă în inimă, sărmanul om iubea pe altcineva.

— Adevărat ! Mă uimiţi, domnule.

— Aveaţi asupra lui o putere atît de mare, încît l-aţi putut sili la orice, iar el, cedînd aparentelor dumneavoastră dorinţe şi păreri, i-a declarat fiicei dumneavoastră iubire, în vreme ce inima lui clocotea tot timpul de pasiunea pentru dumneavoastră.

— Pentru mine, domnule ? Jones Barry îndrăgostit de mine ?

— Pînă la devoţiune... pînă la disperare ; şi cum de-aţi putut fi atît de oarbă încît să n-o vedeţi nu-mi pot imagina. De cîte ori nu s-a sfătuit el cu mine asupra acestui subiect ! De cîte ori nu i-am spus : „Fii bărbat şi spune-i ce simţi !“ Dar răspunsul său era mereu acelaşi : „Nu ! Ea nu se gîndeşte la mine. Este evident că nu o preocupă decît căsătoria Geraldinei. Nu se va mai căsători niciodată. Inima ei s-a înmormîntat o dată cu Foster !“ Se pornea apoi pe plîns şi zicea : „Trebuie să mă însor cu Geraldine, de-ar fi şi numai ca să fiu aproape de ea !“

— Sărmanul Jones ! Şi cum a tăinuit acest lucru !

— Să-l tăinuiască ? Nu, doamnă, numai în ochii *dumneavoastră* s-a păstrat taina. Nu-i vorba de iscusinţa lui de a se ascunde, ci de orbirea ce v-a împiedicat pe dumneavoastră să vedeţi. Bine, dar chiar în noaptea faimoasei serbări, mi-a zis că atunci cînd i-aţi dat ceai din ceaşcă, în vreme ce stătea pe un scaun în cămăruţa dumneavoastră dosnică, a crezut că se va înăbuşi de fericire, iar a doua zi, cînd i-aţi amestecat punciul cu miere, a declarat că „din mîinile ei, îmi părea cea mai delicioasă băutură ce mi-a umezit vreodată buzele.“

— Dragul de Jones, a simţit el toate acestea ?

— Toate acestea şi totuşi a tăcut !

— Iar eu făceam tot ce puteam să-i bag pe gît pe cineva căruia nu-i păsa de el nici cît negru sub unghie.

— Adevărată sinucidere, aş putea spune ; căci, după cum i-am spus şi lui, este evident că sînteţi făcuţi unul pentru altul.

— *Asta* aţi spus, domnule Nettles ? Ah, ah, sînteţi un bărbat cu vedere ageră.

— I-am spus eu : „Barry, doamna Foster e tînără şi adorabilă. E doar oleacă mai în vîrstă decît fiica vitregă. Nu-i egoistă. Vede ea că tu eşti bărbatul care s-o facă pe Geraldine fericită, pentru că simte că şi pe ea ai putea s-o faci fericită ; dar nu trebuie să-i îngădui a se sacrifica. Mergi la ea, spune-i adevărul, deschide-ţi inima în faţa ei şi, pe viaţa mea, de nu va descoperi ea atunci ceea ce, poate, încă nu vede, anume că i-ai cucerit inima într-o mai mare măsură decît îşi închipuie. Du-te la ea ca un bărbat, iar de va fi femeia cu inimă duioasă pe care mi-o închipui eu, nu te va respinge.

Văduva suspină adînc.

— Nu v-a urmat însă sfatul ?

— Nu m-a crezut. Îl orbeau tot soiul de temeri. Pur şi simplu vă venera. Dacă pasiunea i-ar fi fost mai slabă, atunci ar fi îndrăznit mai mult. Îi lipsea curajul şi ar fi preferat să fie împuşcat ; da, da, nu ştiu eu că a ieşit la luptă aşteptîndu-se să fie ucis de glontele lui Hammond, ba chiar nădăjduind aceasta, pentru a scăpa de suferinţă ?

— Sărmanul, sărmanul de el !

— Iar acum, cînd ştie scopul pentru care mă aflu aici, stă ca pe jeratic. Calul său este deja înşeuat. A strîns toţi banii de care a putut face rost şi, în momentul în care îi duc vestea, în caz că-i nefavorabilă, va pleca numai-decît să se alăture amicului său gras din Tennessee. Va părăsi Georgia pentru totdeauna. Ba chiar a pomenit ceva de înrolarea în armată, nădăjduind să fie ucis în prima bătălie.

— Dar cu nici un preţ nu trebuie să facă asta.

— De dumneavoastră va depinde. Aşteaptă la mine acasă. Ne-am înţeles ca, în cazul în care am reuşit, să-i

flutur o batistă albă, iar de nu, una roşie, de îndată ce ajung pe alee. Mintea lui e într-o stare îngrozitoare şi dumneavoastră, doamnă Foster, sînteţi aceea care-i va pecetlui soarta.

— Oh, domnule Nettles, dumneavoastră citiţi prea adînc în inimile sărmanelor femei ca să vă îndoiţi asupra răspunsului meu. Sărmanul şi dragul de Barry, totdeauna l-am îndrăgit. Nu m-am gîndit însă niciodată că ar fi simţit ceva pentru mine şi de aceea am încercat să-l cîştig pentru fata aceea neascultătoare.

— Cîtă orbire ! Prin urmare ?

— Oh, faceţi ce vreţi cu mine, domnule Nettles. E de mirare că nici dumneavoastră nu v-aţi căsătorit. Sînteţi singur numai pentru că aceasta v-a fost dorinţa.

— Oh, mă flataţi, doamnă Foster ! Trebuie să renunţ însă la speranţele şi dorinţele mele de dragul altora. Nu trăiesc decît pentru prietenii mei. Am şi eu parte de consolarea mea, totuşi, şi, atunci cînd duc altuia inima unei femei, mă bucur de sărutul ei eu însumi.

Văduva nu protestă cu toată seriozitatea contra agresiunii ce urmă acestui frumos discurs.

— Barry va fi cel mai fericit om de pe pămînt.

— Dar ai la dumneata o batistă albă ? văd că foloseşti una roşie, întrebă prevăzătoarea văduvă.

— Într-adevăr, nu am, răspunse Nettles, scotocindu-se în buzunare şi arătînd cît se poate de îngrijorat.

— Ia-o pe-a mea, dragă domnule Nettles. Sărmanul Barry, nu trebuie să-l lăsăm să se distrugă !

Cum mai chicoti Nettles, părăsind casa doamnei Foster ! În mai puţin de o lună, văduva devenea doamna Barry. Nu avem motive să ne închipuim că soţul ei s-a căit din această pricină şi ştim că în mod sigur acesta nu a fost cazul lui Nettles. Cina de obicei duminica în casa lor şi era maestrul tuturor ceremoniilor. Nu s-a însurat niciodată. De ce s-o fi făcut, cînd îi era atît de uşor să-şi convingă prietenii ?

În acelaşi an, Miles Henderson a fost prins în mrejele Henriettei Bailey, una din fetele pe care le preţuia atît de mult doamna Hammond, şi a trăit îndeajuns de fericit

cu ea pentru a nu invidia afecţiunea unică ce-i lega pe Hammond şi soţia sa. Este drept că el a rămas stăpîn, dar şi ea exercita, chiar dacă nu o afirma, toată autoritatea unei stăpîne.

În „Careul Pistolarilor" nu a mai avut loc nici un duel de la faimoasa afacere ce a pus capăt părţii tragice a comediei noastre.

Sfîrşit

CUPRINS

Cuvînt înainte 7
Prolog 9

PUTEȚI SĂ O LUAȚI CA O COMEDIE
SAU
POVESTEA UNUIA DIN TENNESSEE

Capitolul I
Un mic dejun în Georgia 25

Capitolul II
Prietenii 34

Capitolul III
Cursa de cai de la Hillabee 42

Capitolul IV
Bemoli și diezi 50

Capitolul V
Cuprinzînd considerații privitoare deopotrivă la viteza cailor și capriciile femeilor 63

Capitolul VI
Cursa de cai — interese discordante 80

Capitolul VII
„Sorella" și jocheul țigan 91

Capitolul VIII
Turnirul gînsacului 101

Capitolul IX
Cum este posibil ca eroul circului să-şi înghită propriul cap ori pe acela al vecinului 113

Capitolul X
Umorile circului 124

Capitolul XI
Făgăduiala unei fete 136

Capitolul XII
Duritatea genului slab 145

Capitolul XIII
Se vorbeşte de căsătorie 154

Capitolul XIV
Serbarea zilei de naştere 167

Capitolul XV
În seara aceleiaşi zile 179

Capitolul XVI
Ultimul pahar, ultimul dans şi ce-a mai ieşit de-aici 188

Capitolul XVII
În care se arată cum, în privinţa cailor, o femeie poate fi tot atît de încăpăţînată ca un catîr . . . 193

Capitolul XVIII
Cum s-a desfăşurat cursa, cine a cîştigat-o şi ce s-a mai întîmplat după aceea 207

Capitolul XIX
Pistoale pentru doi — duelul 216

Capitolul XX
Trăsura fantomă 222

Capitolul XXI
Despre cum a fost doborîtă stafia lui Hammond, cum a fost spînzurat Barry şi cum s-a făcut dreptate în cazul altor împricinaţi 228

Lector : LIVIA CÎMPEANU
Tehnoredactor : ELENA DINULESCU

Bun de tipar : 8 iulie 1987
Coli de tipar : 15

Comanda 70 141
Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"
Piața Scînteii nr. 1, București
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

În ceea ce privește vigoarea acțiunii, varietatea situațiilor și verosimilitatea caracterizării — mă refer la absența personajelor improbabile și imposibile — Simms îi este superior lui Cooper.

James Davidson Wood

Lei 13

CW

Editura Univers